

Giới thiệu Độc Nhất Nam Nhân Tâm

Độc Nhất Nam Nhân Tâm của tác giả Cổ Linh là câu chuyện tình xoay quanh cuộc sống giữa nàng và hắn từ khi họ bắt đầu sống chung trong một mái nhà...

Có lẽ đây cũng là ý trời định sẵn, nàng là một cô gái ngoan ngoãn hiểu rõ mọi đạo lý. Những nam nhân trong ngoài trừ hắn ra thì nàng đều không để ý tới, cuối cùng họ cũng có được nhau nhưng tên nam nhân này lại là một người hơi khó để nàng hầu hạ nha...

Trong lòng hắn luôn có một mẫu người phụ nữ mà mình ước ao nhưng lại không thấy điều gì đặc biệt ở nàng, không hài long gì thì luôn miệng quát "Câm Miệng", liệu cái hạnh phúc này có kéo dài ?!!

Bạn đang đọc truyện *Độc Nhất Nam Nhân Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Nói năm đó, lâu oi là lâu, ước chừng là thời Tam Quốc tranh thiên hạ, có vị bác học đa tài Gia Cát Khổng Minh tiền sinh trốn, à không, ẩn cư Nam Dương thành ở phía tây Ngọa Long Cương, mỗi ngày làm ruộng nuôi gà phiêu diêu tự tại không lo nghĩ.

Nhưng bất hạnh thay, khoái hoạt thần tiên chưa bao lâu, có vị đại lão gia muốn làm hoàng đế Lưu Bị đi tìm hắn, cuối cùng cũng tìm thấy hắn ở nhà tranh nhỏ bé. Hắn vì đại lão gia bày mưu tính kế bán mạng tranh đấu giành thiên hạ, cục cung tận tụy rồi qua đời. Kết cuộc Gia Cát đại quân sư có lợi ích gì?

Không có, chỉ biết người một nhà cơ hồ đều chết sạch.

Mà nay, bên trong thành Nam Dương cũng có một gia đình mang họ kếp Gia Cát, nhưng nghĩ đến chín mươi chín lần cũng biết bọn họ tuyệt đối không có dây mơ rễ má gì với Gia Cát quân sư. Bởi vì bọn họ không có được sự thông minh cơ trí, cũng không có được hùng tài đại lược của Gia Cát xưa kia. Ngược lại, bọn họ nam rất thành thật, nữ rất đơn thuần, không nhiều không ít chính là toàn gia nghèo nhếch.

Nhưng bọn họ cũng có điểm chung với Gia Cát tiền sinh, đó là, tất cả đều qua đời sớm.....

“Thật xin lỗi, bệnh của lệnh huynh, lão hủ vô năng cứu chữa.”

“Không, đại phu, đừng nói như vậy thôi, ngài là hi vọng cuối cùng của chúng ta, nếu ngài cũng nói không được, đại ca huynh ấy..... huynh ấy.....”

Trước giường bệnh, Gia Cát Mông Mông mười sáu tuổi cứng rắn cắn chặt môi không khóc, chỉ giương đôi mắt đáng thương nhìn ông lão râu tóc bạc trắng đứng trước mặt, ăn nói khép nép cầu khẩn, bởi vì vị y sư nổi danh khắp thiên hạ này là hi vọng cuối cùng của nàng.

“Lão hủ lực bất tòng tâm.... Xin được cáo từ.” Lão đại phu ôm mặt muốn chạy lấy người, đại khái cảm thấy nói ra hai từ này quả thật rất mất mặt, hắn thầm nghĩ mau mau trở về hảo hảo trấn định tinh thần một chút.

Đến tận cùng là y thuật của hắn vẫn chưa đến đâu? Hay là hắn già rồi, trí não không còn minh mẫn?

Ai ngờ hắn mới đi ra nửa bước đã thấy không thể cử động, thân thể ở phía trước, cánh tay trái bị kéo thành góc vuông phía sau đầu, nếu không phải hắn phản ứng nhanh, thiếu chút nữa tay đã bị đứt.

“Không không không, đại phu, ngài không được đi, không được đi!” Mông Mông cơ hồ dùng toàn bộ thân mình chế trụ cánh tay của lão đại phu gây yếu, đánh chết cũng không để hắn chạy. “Xem lại đi, xem kỹ một lần nữa biết đâu có thể tìm ra phương pháp trị bệnh!”

“Lão hủ đã xem rất cẩn thận rồi, nhưng..... Ai!” Càng nói càng mất mặt, vẫn là tốt nhất nên đi thôi! Đi thôi!

Lão đại phu lại muốn tháo chạy, nhưng bất hạnh thay, cơ thể vừa mới động, đã cảm thấy toàn thân đau nhói. Hắn nhe răng trợn mắt quay đầu lại, Mông Mông vẫn là kiên quyết nắm lấy hắn không buông, vẻ mặt bi thương: “Không để ngài đi chính là không để ngài đi, bằng không lưu lại cánh tay đi.”

“Xem lại một lần, nhìn lại một lần là có thể tốt hay sao!”

Đừng nhìn nàng vóc dáng nhỏ bé không có mấy trọng lượng, lực lượng chân chính đích thật rất lớn a, cùng dáng người cân đối của nàng có chút liên quan. Thức ăn vào bụng tựa hồ không nuôi cơ thể, mà toàn bộ phát triển thành khí lực. Lão đại phu đáng thương còn dám động, cánh tay của hắn thật muốn tặng nàng làm kỷ niệm.

“Vô dụng, nhìn mấy ngàn mấy trăm lần cũng như nhau thôi!”

“Thêm một lần thôi!”

“Đại tiểu thư, thật sự lại bao nhiêu lần cũng là vô dụng!”

Lão đại phu đỡ khóc đỡ cười dùng tay phải nắm lấy tay trái, tưởng có thể thu hồi lại cơ thể mình. Mông Mông lại ôm càng chặt, vô luận như thế nào không chịu thả ra cánh tay, lão đại phu đành phải đứng lên cùng nàng tranh đoạt.

Người ta là kéo co, bọn họ là nhỏ cánh tay, người tới đi tình hình chiến đấu kịch liệt, thể lực ngang nhau khó phân thắng bại.

“Đại phu, xin ngài xem lại, van cầu ngài, xem một lần thôi, bằng không ta..... Ta quý xuống trước mặt ngài!”

Ai, nàng ta quả nhiên quý xuống. Vì sao lại hạ mình như vậy?

Lão đại phu không biết nên khóc hay cười cũng theo đó ngồi xổm xuống. Không có biện pháp, con tin -- cánh tay đáng thương của hắn, còn đang ở trong tay nàng mà!

“Đại tiểu thư, người chính là quý ba ngày ba đêm cũng là uống phí thời gian! Lão hủ từ nhỏ đã nghiên cứu y thuật, cho tới nay đã sáu mươi năm, bao nhiêu chứng bệnh nan y khó trị, lão hủ đều có thể thuốc đến bệnh trừ. Nhưng lão hủ dù sao cũng không phải Biển Thước (1), cũng có chỗ bất lực, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, lão hủ cũng không nguyện ý thừa nhận loại sự tình đập đồ chiêu bài này đâu!”

Đôi mắt hướng về giường bệnh, hắn vừa thờ dài vừa lắc đầu.

“Lão hủ nhiều nhất cũng chỉ có thể chẩn đoán lệnh huynh ngũ tạng lục phủ đang dần suy kiệt, còn vì sao lại như thế, lão hủ thật là tìm không ra nguyên nhân. Nhưng lệnh tôn cùng nhị huynh, lệnh đệ đều chết vì bệnh này, ta nghĩ có lẽ là do di truyền.....”

Đúng, không phải hắn y thuật không tinh, mà là lão tổ tông Gia Cát gia có vấn đề.

“Nhưng ta cùng hai muội muội vẫn bình an!” Mông Mông phản bác.

“Có lẽ bệnh này chỉ truyền cho nam, phụ nữ ngược lại sẽ không có gì.”

Vì sao các vị đại phu đều chỉ có một câu duy nhất?

“Việc này....” Mông Mông từ từ chuyển sự chú ý sang giường bệnh, vẻ mặt không cách nào tiếp nhận: “Chẳng lẽ ta chỉ có thể trở mặt nhìn đại ca, phụ thân, nhị ca, đệ đệ cùng nhau từ từ.... từ từ....” Từ từ, từ từ cả nửa ngày trời, nàng cũng không thể nói tiếp.

Nhìn thấy Mông Mông dung nhan thanh thuần tú lệ, cặp mắt ngân ngấn nước bày tỏ biểu tình thê lương bất lực, người nhìn thấy lòng có cứng mấy cũng mềm. Nếu như có thể, lão đại phu thật mong có thể đem cái mạng già của mình tặng cho đại ca nàng, dù sao ông cũng không sống thêm được mấy năm nữa.

Nhưng đó là chuyện không có khả năng, mà hắn cũng thật sự chẩn đoán không ra đại ca nàng rốt cuộc mắc bệnh gì, cho dù nghĩ đến bạc đầu cũng không ra, cuối cùng cũng chỉ có thể lắc đầu thờ dài.

Thấy thế, Mông Mông không khỏi ngáy người mờ mịt.

Tuy rằng người nhà Gia Cát cân não không được mấy vòng (ý nói không thông minh á =.=), văn lộ (2) cũng ít đến đáng thương, không chỉ không hiểu được nửa điểm mưu lược kẻ sách, khôn khéo lại càng không có, thành thật ngay thẳng không thích hợp việc buôn bán. Nhưng Gia Cát gia chính là dựa vào việc buôn bán kiếm tiền trở nên giàu có, thành Nam Dương không ai sánh nổi, thật sự có thể nói là kỳ tích!

Nghĩ đến Gia Cát gia từ trước đến nay xây cầu đắp đường, cứu tế phát lương thật, làm nhiều việc thiện, công đức vô lượng. Hết thầy được trời thương xót, cho nên đặc biệt chiếu cố che chở, Gia Cát gia cũng mới có thể an an ổn ổn từ một thương nhân nho nhỏ từng bước phát triển trở thành đại phú thương buôn bán tơ lụa, sinh ý càng ngày càng lớn, từ nam chí bắc cửa hàng hơn mười căn, tài phúc dồi dào không cần làm cũng có của ăn của để.

Cho đến một năm trước, vận khí của Gia Cát gia rốt cuộc cũng dùng hết.

Ngắn ngủi một năm thời gian, nam nhân nhà Gia Cát, phụ thân Mông Mông cùng ba vị huynh đệ của nàng, giống như đang đồng dạng chạy tiếp sức, không rõ nguyên nhân đột nhiên một người rồi lần lượt một người bị bệnh, một người rồi lại một người qua đời, đến nay chỉ còn lại có Gia Cát đại công tử còn sống, thể nhưng cũng chỉ còn lại mấy hơi thở mà thôi.

Mới đầu còn tưởng rằng là do ôn dịch, nhưng là trừ nam nhân Gia Cát gia, cũng không có ai khác mắc bệnh. Nhưng nếu không phải ôn dịch, vì sao không có đại phu nào có thể chẩn đoán rốt cuộc là bệnh gì?

Có phải thật sự là do di truyền hay không?

Không, cũng không đúng...

“Nhưng phụ thân trước giờ cũng không có đề cập qua!” Nếu là chuyện nghiêm trọng, thật sự nghiêm trọng, cha có thể nào không nhắc nhở.

“Không có sao?” Lão đại phu nghi hoặc nhíu mày trầm ngâm một lát. “Như vậy lệnh đường là như thế nào qua đời?”

Vừa nhắc đến mẩu thân, đôi con mắt Mông Mông thoáng qua một tầng hơi nước.

“Mẩu thân sau khi sinh hạ muội muội thì ngã bệnh, nằm trên giường suốt ngày. Thật xấu hổ, bản thân đã thỉnh nhiều vị đại phu đến bắt mạch, đều nói là sau khi sinh bị nhiễm phong hàn, kỳ quái là uống bao nhiêu thuốc cũng không thấy biến chuyển. Cho đến năm ta mười hai tuổi, mẩu thân... từ già tràn đời.”

“Như vậy, có lẽ cùng lệnh đường cũng có chút quan hệ?” Lão đại phu khải khí một điểm nắm chắc cũng không có, chẳng những y thuật không đủ tinh, hiện tại ngay cả nói chuyện cũng rất nhát gừng.

Nhìn xem, nàng đang nói gì, ngay cả mẩu thân cũng có liên quan?

Mông Mông kinh ngạc nhìn đại phu một hồi lâu, mới chậm rãi hướng ánh mắt về người bên cạnh. Hôn thê của đại ca, Ngân Hoa tỷ, đã khóc đến không còn sức.

Bên ngoài cửa phòng, hai muội muội song sinh của nàng, Tuyết Tuyết và Xán Xán, một tả một hữu trốn ở ngoài cửa ngõ đảo dác. Hai khuôn mặt nhỏ nhắn vừa lo lắng lại bàng hoàng, nhưng cũng không dám tiến vào trong phòng nửa bước. Không phải Mông Mông không cho các nàng tiến vào, mà là các nàng sợ đi vào lại nghe được tin không tốt.

“...Ta rốt cuộc nên làm sao bây giờ?” Mông Mông ngập ngừng.

“Điều này...” Thấy nàng vẻ mặt luống cuống, tận dụng thời cơ, lão đại phu khải trương đoạt lại cánh tay của mình, đỡ nàng đứng lên, rồi sau đó chuyển tầm mắt đến bệnh nhân trên giường vừa tỉnh dậy. “Ta nghĩ đại công tử tốt nhất nên chuẩn bị thật tốt, miễn cho muội muội người không biết theo ai, dù sao các nàng hãy còn nhỏ, muốn các nàng gánh vác hết thảy quả thật rất tàn nhẫn.”

Muốn người trẻ tuổi đang sống được một người sắp chết an bày hậu sự cho mình còn tàn nhẫn hơn!

“Ta biết.” Gia Cát Văn Nghĩa thở dài kéo tay muội muội. “Mông Mông.”

“Đại ca?”

“Đi mời Chương đại ca đến đây một chút.”

~.~

Ba tỷ muội ngơ ngác nhìn cửa phòng đại ca bị đóng kín, lòng thấp thỏm lại bất an, còn có chút không biết làm sao.

“Đại tỷ...” Tuyết Tuyết cùng Xán Xán ngập ngừng nhìn Mông Mông, muốn hỏi một chút sự tình, đại phu chẩn đoán ra sao, đại ca gọi Chương đại ca đi vào là muốn làm gì, nhưng lời đến cửa miệng lại nuốt vào, chính là không dám hỏi ra lời, e nhận được đáp án không muốn nghe.

Cũng may các nàng không dám mở lời hỏi, bởi vì cho dù các nàng có hỏi, Mông Mông không thể trả lời cũng không trả lời được.

Đại phu nói bệnh của đại ca không có cách cứu chữa, cho nên đại ca kêu Chương đại ca đến là để bàn chuyện hậu sự của người, việc này có đánh chết nàng trăm ngàn lần, nàng cũng không thể mở miệng. Có lẽ bởi vì nàng quá đơn thuần, cảm thấy việc này một khi nói ra sẽ trở thành chuyện đã định. Mặt khác, chỉ cần nàng không nói, đại ca vẫn còn một tia hi vọng, bất kể hi vọng này mong manh ra sao.

Bất luận thế nào, có hi vọng vẫn tốt hơn.

“Áo gối của các muội thêu xong chưa?” Nàng trấn định tinh thần, miễn cưỡng xuất ra một nụ cười.

“Vẫn chưa.”

“Còn không nhanh đi hoàn thành, đại tỷ kiểm tra thì đừng trách!”

Hai gương mặt giống nhau như đúc quay sang nhìn nhau, sau đó ngoan ngoãn cúi đầu, buồn bã trở về khuê phòng.

Thân ảnh các nàng vừa khuất dáng, Mông Mông cả thân người suy sụp, nhìn không được lệ hoen đỏ đôi mắt, nhưng nàng không dám khóc thành tiếng, nước mắt vừa chảy ra liền dùng tay quệt đi, chính là không để nó chảy xuống.

Mông Mông vừa lên năm, mẩu thân đã ngã bệnh. Tuy không thông lắm về sự đời thọ căn, nhưng lúc ấy nàng luôn túc trực bên giường bệnh, tránh cho mẩu thân cảm thấy tịch mịch. Phụ thân khi đó đã dặn nàng không được khóc trước mặt mẩu thân, miễn cho người phiền lòng. Từ đạo ấy, hình thành trong nàng thói quen chịu đựng, mặc kệ thương tâm, khổ sở đến đâu cũng tuyệt đối không rơi lệ, cùng lắm chỉ là vành mắt hơi đỏ một chút mà thôi.

Tựa như như bây giờ, con người thoáng đặc màn hơi nước, nhưng không có bất kỳ giọt lệ nào rơi ra. Là nàng không cho phép bản thân mình yếu đuối.

Những người thân xung quanh nàng cứ một năm rồi lại một năm lần lượt qua đời, khiến nàng ngay cả thời gian vì họ bị thương cũng không có. Bởi vì mỗi khi bọn họ vừa mới bắt đầu muốn làm tang sự, thì lại có một người khác bị bệnh. Một người tiếp một người, thương tâm, kinh sợ càng khắc sâu trong lòng, ngay cả đại ca thương yêu nhất của nàng cũng sắp phải từ bỏ trần thế.

Nam nhân cuối cùng, trụ cột cuối cùng của Gia Cát gia cũng không còn chịu đựng được bao lâu nữa. Nàng không muốn, cũng không thể, lại càng không nguyện buông tha hi vọng.

Nhưng... Nhưng...

“Mông Mông...”

Nghe tiếng quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy một ánh mắt quan tâm, Mông Mông lập tức chạy tới úp mặt vào lòng người đó, không phải để che giấu nước mắt, mà là để tìm kiếm một chút động lực, giúp nàng có thể chống đỡ tình cảnh trước mắt.

“Tình tỷ, Chu đại phu... Chu đại phu nói hấn bất lực...”

“Mông Mông đáng thương...”

“Chu đại phu là ngự y triều đình đã về hưu, ngay cả hấn cũng bó tay, muội còn biết phải tìm ai?”

Từ khi thân mẫu bệnh nặng qua đời, bảy năm dài đằng đẵng, ngoại trừ hai muội muội song sinh, cũng chỉ có Tứ tiểu thư Đỗ phủ, Đỗ Tình, ở sát nhà, là tri kỷ khuê phòng của nàng.

Đỗ Tình lớn hơn Mông Mông ba tuổi, nhưng rất bướng bỉnh hiếu động, cùng Mông Mông nhu thuận, dịu dàng hoàn toàn khác nhau. Nhưng mà không hiểu sao hai nàng lại rất hợp tính. Đỗ Tình rất kiên nhẫn chờ mẫu thân Mông Mông ngủ say giấc, mới đưa nàng ra ngoài đi dạo, nếu không thì cùng với Mông Mông và mẫu thân nàng ngồi tán chuyện vui đùa.

Năm năm trước, Đỗ Tình cùng ca ca nàng báai sư học nghệ ở núi Hoa Sơn, không nghĩ tới năm năm sau, trở về nhà, Gia Cát gia gặp đại nạn, nam đinh lần lượt chết hết, nàng tuy có tâm hỗ trợ, nhưng nửa điểm cũng không giúp được, trừ phi...

“Tỷ...” Hai mắt chần chờ nhìn xuống Mông Mông yếu đuối trong lòng. Đỗ Tình áp a áp úng vài lần định mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn là không thốt thành lời. Nói ra thì có ích lợi gì? “Muội có biết đại ca người tìm Chương đại ca làm gì không?”

“Không biết.”

“Đề tỷ đoán...” Đỗ Tình có chút dăm chiêu nhìn cửa phòng đang khép này giờ của Gia Cát Văn Nghĩa. “Đại ca muội hấn là muốn trước khi hấn chết, đem muội gả cho Chương đại ca, như thế Chương đại ca có thể danh chính ngôn thuận chiếu cố muội cùng Tuyết Tuyết, Xán Xán hai tiểu nữ, như vậy hấn mới có thể yên tâm nhắm mắt.”

“Đem muội gả cho Chương đại ca, ca ca có thể..... yên tâm nhắm mắt?” Mông Mông thều thào lặp lại... Bỗng nhiên ngẩng đầu, vừa sợ hãi vừa kinh hoàng. “Không, muội không muốn!”

Tuy rằng mẫu thân khi còn tại thế đã dạy nàng rất nhiều lần, đạo lý tam tòng tứ đức ngàn lần nhắc qua - Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử - trong lòng nàng luôn tâm niệm, nhất nhất tuân theo. Đại ca kêu nàng lấy chồng, bất luận đối tượng tuổi đã già hay nhi đồng còn nhỏ, là thợ may hay đồ tể, béo hay gầy, yêu thích hay chán ghét, miễn là lệnh của đại ca, nàng tuyệt không ý kiến.

Nhưng hiện giờ thì không được!

Nếu nàng lúc này ngoan ngoãn nghe lời lấy chồng, không khác gì thừa nhận đại ca thật sự sẽ chết, mà nàng là vì muốn đại ca yên tâm mới đồng ý, nói không chừng trong lúc nàng thành thân, đại ca ngay lập tức sẽ... sẽ...

Không, nàng tuyệt không thể, ít nhất không phải bây giờ!

Bệnh của đại ca, đại phu nói vẫn còn duy trì trong hai tháng. Nhất định nàng phải nghĩ biện pháp. Nàng có thời gian... nhưng mà...

“Còn có biện pháp gì có thể nghĩ?” Nàng nhỏ giọng, vẻ mặt mờ mịt bất lực.

Ánh mắt ngưng tụ trên mặt Mông Mông, Đỗ Tình trong lòng suy tính một hồi, cuối cùng cũng hạ quyết tâm. Nàng cắn môi:

“Kỳ thật... Kỳ thật có người có lẽ cứu được đại ca...”

Có người cứu được đại ca?!

Bật mạnh nhảy khỏi lòng Đỗ Tình, Mông Mông mãnh liệt kéo vạt áo nàng. “Ai? Ai?” Mông Mông kích động hét lớn. “Ai có thể cứu đại ca muội?”

Đỗ Tình cười khò. “Đó là nguyên nhân tỷ không thể nói cho muội biết. Căn bản tỷ không biết hấn là ai, chỉ là nghe nói có một người, bất luận là chứng bệnh khó trị nào, chỉ cần còn có hơi ở, hấn đều có thể cứu sống. Nhưng hấn không cho người nhà bệnh nhân nói ra tên tuổi, cho nên không ai biết hấn rốt cuộc là ai, thậm chí không biết hấn đến tột cùng là nam hoặc nữ, già hay trẻ. Bởi vậy, không có ai có thể tìm được hấn, trừ phi hấn đến gặp muội...”

“Phải thế nào hấn mới có thể tìm tới chúng ta?”

“Không biết,” Đỗ Tĩnh lắc tay tuyệt vọng. “Thật ra, tỷ chỉ biết có như vậy, còn lại, cái gì cũng không biết!”

Cái gì cũng không biết?

Về mặt kích động thoáng chốc lại trở nên đông cứng. Hồi lâu sau, Mông Mông chán nản buông lời. “Cái gì cũng không biết thì còn nói làm gì nữa.” Nàng cúi đầu, ủ rũ nhìn xuống đất.

“Thật xin lỗi, Mông Mông.” Đỗ Tĩnh âm thầm ảo não, nỗi hối hận dâng đầy trong lòng. Sớm biết thế sẽ không nói, một câu trước tung người ta bay thẳng lên trời, một câu sau lại đem người ta tống hạ địa ngục, thật là tội đáng chết!

Mông Mông ngây người một lát, sau đó hữu khí vô lực nhếch miệng cười khô. “Cái này, cũng không thể trách tỷ.”

“Tỷ đã bảo ca ca đi dò la tin tức về hấn, nhưng mà...” Đỗ Tĩnh vội vàng muốn nói gì đó khiến Mông Mông trấn tĩnh đứng lên, mắt sáng ngời tia hi vọng. Kết quả chỉ nói một câu, dường như đẩy chính nàng cùng Mông Mông cách xa thiên sơn vạn thủy. “Hấn hình như cũng chỉ biết có vậy, chỉ sợ là... bói không ra tin tốt.”

“.....”

“Mông Mông...”

Thấy Mông Mông nhanh chóng suy sụp, Đỗ Tĩnh oán hận giậm chân một cái.

Đáng chết, tên kia đến tốt cùng là ai, vì sao lúc nào cũng thần bí, nghe nói hấn thậm chí còn không thừa nhận chính mình là đại phu, thật ra là quái nhân phương nào?

Hấn hiện giờ đang ở đâu?

~.~

“Ở trong này, lão gia, Quân đại phu ở trong này, ngài ấy nói muốn rời đi!”

“Thế nào, Quân đại phu, ngài phải rời khỏi? Nhưng....”

Thế nào gọi là thủ phủ?

Chính là trong nhà chứa đầy núi vàng mỏ bạc, nhà cửa trải dài khắp phố, bất kể ở trong phủ hay ra đường lớn, mọi người đều tôn kính gọi hấn một tiếng “Lão gia”.

Tuy rằng Gia Cát gia ở Nam Dương không giống với loại “Lão gia” này, nhưng bọn hấn là trường hợp đặc biệt. Nam Xương phủ Tà lão gia là hình mẫu tiêu chuẩn nhất, cuồng vọng, tự cao tự đại lại ngạo mạn hống hách. Mọi người sau lưng thường châm biếm Tà lão gia mắt lé trời sinh, bởi vì hấn không có mắt nhìn người. Cũng có người nói lưng y có tật, nhất là khi đối mặt với huyện thái gia, lưng hấn luôn gập xuống quá nửa, không dám ngẩng đầu lên.

Thông thường, những người loại này nếu so với quan phủ thì lại còn “lão gia” hơn. Trừ việc truyền lại hương hỏa cho nhi tử cùng quyền thế tài phú bên ngoài, bọn họ xem trọng nhất chính là thể diện.

Mạng già có thể không cần, nhưng thể diện không thể không có!

Vì vậy, người qua đường dọc ngang cửa lớn nhà họ Tà, nhìn thấy Tà lão gia uy nghiêm mọi khi lại không cần thể diện, cung kính hạ người như kẻ nô tài hèn mọn, tự mình cung tiễn một vị thư sinh trẻ tuổi toàn thân áo vá ra cửa Tà phủ. Tất cả mọi người đều ngạc nhiên mở lớn mắt, nhất thời không thể tin cảnh tượng trước mặt mình.

Ảo giác! Đúng, đây nhất định là ảo giác!

Tất cả không hẹn cùng nhảy nhay mất, lát hồi lại chớp chớp, sau đó mới định thần nhìn lại...

“Đừng gọi ta đại phu, ta không phải đại phu!”

“Dạ dạ dạ, ngài là Quân công tử, không phải đại phu, không phải đại phu!”

Không thể tin được, chẳng những không phải ảo giác, hơn nữa vị Tà lão gia uy vũ hùng tráng, cao cao tại thượng mọi khi hôm nay lại trở nên sợ hãi, ăn nói khép nép, nhìn giống như con chuột nhỏ không cần thận dụng mặt con hổ lớn, chỉ thiếu chút nữa là phủ phục xuống đất ba quỳ chín lạy khấu đầu trước đối phương.

Hấn là trúng tà, hay là uống nhầm thuốc?

~.~

“Quân công tử, trời sắp tối rồi, hay là ở lại đây nghỉ một đêm!”

“Không cần.”

“Như vậy, để ta sai vài tên gia nhân theo hộ tống. . .”

“Không cần.”

“Nhưng Quân công tử trên người mang theo bảo vật, ngộ nhờ có tặc nhân để ý. . .”

Thư sinh trẻ tuổi không lên tiếng, chỉ một mực nhìn hần, ánh mắt đậm đặc, không có ý tứ, nhưng không biết sao lại khiến nội tâm hần dâng lên một trận hàn khí, cả người không tự chủ được càng thêm phát run. Tà lão gia bất giác hạ thấp tầm mắt, trong lòng lão cuồng phong đua tranh, càng không dám xem thường người thanh niên trước mặt.

“Ài, ta tin Quân công tử nhất định có cách của mình!”

“Nhớ kỹ, chuyện của ta. . .”

“Ta biết, ta biết, ta tuyệt đối sẽ giữ kín miệng, đồng thời nghiêm cấm bọn hạ nhân không đồn thổi ra ngoài. Xin Quân công tử yên tâm”

Thư sinh trẻ tuổi không nói một lời, thân nhiên xoay người bước đi.

Khấp người đồ mồ hôi lạnh, Tà lão gia nín thở nhìn Quân công tử theo hướng đường cái từ từ đi xa, cho đến thân ảnh cao gầy như thân trúc hoàn toàn khuất dạng. Hần mới run rẩy thở một hơi dài, vung tay áo lau đi bờ trán bết mồ hôi.

“Ôn thần! Đích thật là ôn thần!”

Hần lẩm bẩm một mình: “Nhưng mà. . .,” sau đó nhếch môi cười khổ, “Tuy nói mất đi bảo vật khiến ta đau lòng, nhưng hài tử bảo bối là do hần cứu!” Nếu hương hỏa duy nhất cũng không còn, vàng bạc tiền tài danh lợi còn có ích chi? “Không sai, dùng vật đổi mạng tiểu nhi, tuyệt đối đáng giá! Đáng giá!”

Cũng may là hần nắm trong tay bảo vật người người mơ tưởng. Quân công tử không thiết kim ngân tiền tài, càng không quản lầu son gác tía, chỉ một lòng cầu kỳ trân dị bảo cùng dược liệu trân quý, hơn nữa nhất định phải là báu vật nhân gian hiếm thấy. Nếu không đủ độ trân quý, càng không phải bảo vật vô giá, cho dù là hoàng đế lão tử có tha thiết cầu xin, hần cũng không thêm đếm xỉa.

Nghĩ tới đây, Tà lão gia không khỏi cảm thấy may mắn, miệng nở nụ cười, mặt mày hớn hở xoay người trở về phủ thăm hỏi nhi bảo bối của mình.

~.~

Cùng lúc, thanh niên cũng đã ra đến cửa thành, dường như muốn khởi hành ngay trong đêm. Nhưng sau đó chưa đến một khắc, hần đổi ý, rẽ vào ven rừng, tìm nơi đất bằng ngồi xuống, lại từ bên trong bao hành lý lấy ra một bao giấy dầu, bên trong gói kỹ hai cái bánh bao, trong đó một cái chỉ còn lại phân nửa. Hần đem cái bánh bao hoàn hảo chưa ai đụng đến gói lại bằng giấy, sau đó lấy nửa cái còn lại chậm rãi đưa vào bụng.

Tia sáng cuối cùng cũng biến mất trên kẽ lá. Màn đêm lặng lẽ phủ xuống khu rừng.

Một khắc trôi qua, trong bóng tối vô thanh vô tức xuất hiện năm thân ảnh, nhanh chóng vây kín người thư sinh. Năm gương mặt, năm sắc diện tàn ác.

“Tên thư sinh nghèo kia, nghe nói trên người ngươi có cất giấu bảo vật, đúng không?”

“Xem bộ dáng tòi tệ của ngươi cũng không có phúc hưởng bảo vật, chỉ bằng giao cho các đại ca đi!”

“Không cần phủ nhận, chúng ta đều đã điều tra kỹ càng rồi mới đến!”

“Không phục ư? Có thể bảo toàn tính mạng, ngươi nên cảm thấy vui mừng.”

“Còn không đưa ra, khiến ông đây nổi giận, ngay cả cái mạng nhỏ nhà ngươi cũng đừng mong giữ được!”

Khẩu khí vừa không khách khí, lại vừa hung hãn, cộng thêm hình dáng tàn ác, người nhất gan ắt hẳn đã bị dọa đến kinh hồn bạt vía. Thế nhưng thanh niên kia thân nhiên như không nghe không nhìn, chẳng những không quan tâm bọn họ bao vây, cũng không tỏ ra bị uy hiếp, vẫn là tiếp tục ăn nốt chiếc bánh bao, một chút lại ngẩng đầu ngậm trăng, sau đó vác gánh sách cùng hành lý lên vai, tay xách hai bao hành lý một lớn một nhỏ, quyết định lên đường.

“Áy, tên tiểu tử này bị gì thế, thân nhiên không muốn sống nữa sao?”

“Xem ra không cho hần ném thù đau khổ, hần sẽ không biết cách quý trọng mạng sống!”

“Để hần biết chúng ta lợi hại ra sao đi!”

Ngay lúc thanh niên kia bước lên một bước, năm vị cường hãn cũng bắt tay xắn áo, hăng hái bùng bùng xoay xoay cổ tay, chuẩn bị hạ thủ, cốt để cái tên tiểu tử cuồng ngạo không biết sống chết kia biết thế nào là hậu quả của việc không nghe lời.

Nhưng mà, chỉ mới tiến một bước, bước tiếp theo còn chưa kịp nhấc chân lên, cả năm người như bị điểm huyết đứng yên không nhúc nhích.

Y nhân nhả tiếp tục bước thứ hai, năm người kia đột nhiên cùng lúc la lên, không hẹn mà gặp cùng nhau ôm lấy cổ mình. Dưới bóng trăng êm dịu, chỉ thấy gương mặt của họ chẳng biết lúc nào đã ánh lên một tầng quý dị màu xanh đậm, hít thở không thông, há to mồm thờ đốc, chỉ có thể phát ra thứ thanh âm kỳ quái "a a".

Bước thứ ba của thư sinh, năm người kia nổi nhau gục xuống đất, hai tay vẫn như cũ ôm chặt cổ, ngũ quan vận vẹo như bị rút hết gân, trong miệng bắt đầu sùi ra bọt trắng.

Hắn bước tiếp bước thứ tư, khóe mắt năm cường hán xuất hiện khe máu.

Hắn tiến lên bước thứ năm, toàn thân bọn chúng run rẩy, trên mặt đất không ngừng lăn qua lăn lại, thống khổ đến mức thốt không nên lời.

Bước thứ sáu, trông mắt năm người trở nên trắng dã, cổ họng không thể hô hấp.

Thanh niên bước lên bước thứ bảy, bọn người đang không ngừng run rẩy chợt bắt động. Bất chợt truyền đến thanh âm rợn rùng của thanh niên:

“Thất bộ dạ đoạn hồn.” (Bảy bước giết người trong đêm)

Sau đó, thanh niên cũng không quay đầu, thân ảnh biến mất trong đêm. Cánh rừng khôi phục lại vẻ yên tĩnh vốn có, ánh trăng cũng lặng lẽ biến mất, năm thi thể người nằm đây nhanh chóng bị bóng tối nuốt chửng.

Đêm, chỉ vừa mới bắt đầu...

~.~

Đỗ Tĩnh quả nhiên đoán không sai, hai ngày sau khi Gia Cát Văn Nghĩa gọi Chương Úc Hùng đến phòng bàn chuyện, hắn đặc biệt sai bảo hạ nhân mời Mông Mông trở lại, bảo là “có chuyện muốn nói cho nàng”.

“Không muốn!”

“Mông Mông, nghe đại ca nói, muội...”

“Không muốn! Không muốn! Không muốn! Không muốn! Chết cũng không muốn!”

Trước giường bệnh, Gia Cát Văn Nghĩa bất quá chỉ mới nói hai câu, Mông Mông liền bịt chặt lỗ tai liều chết lác đầu, dứt khoát học theo tiểu hài tử ngang bướng la to. Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng chỉ nghe thấy tiếng la hét ầm ĩ của nàng, ngay cả Gia Cát Văn Nghĩa cũng không nghe nổi chính mình nói gì.

“Được rồi, Mông Mông, đừng la hét nữa!”

“Đại ca cũng đừng nói những chuyện thế này!” Đại ca muốn trình bày hậu sự, nàng mới không muốn nghe!

Hắn có thể không nói sao?

“Nghe huynh nói, Mông Mông, muội mới mười sáu tuổi, căn bản không có năng lực gánh vác chuyện gia tộc. Có rất nhiều người đề cập đến chuyện kết thân, nhưng điều Chương đại ca băn khoăn cũng rất đúng. Nếu những người đó đều là vì tham lam gia sản nhà mình mới chạy đến cầu thân, huynh không màng gia sản, chỉ lo sợ bọn người này không có ý tốt đối đãi muội, cho nên...”

Gia Cát Văn Nghĩa thở hồng hộc phân bày, Mông Mông vẫn như trước bịt kín lỗ tai, cũng không biết có nghe được chữ nào hay không.

“Nếu muội không phản đối, thừa dịp còn chút hơi thở, huynh muốn nhìn thấy muội gả cho Chương đại ca, gia đình này giao cho huynh ấy trông coi cũng tốt. Chương đại ca cùng huynh giao hảo sau đó kết bái huynh đệ, nhà chúng ta gặp chuyện không may đến nay cũng đều là Chương đại ca đứng sau hỗ trợ việc làm ăn, huynh tin tưởng y nhất định sẽ khiến muội hạnh phúc.”

“Không!” Mông Mông buông tay xuống nhưng miệng lại càng phát ra thanh âm giận dữ. “Muội không lấy! Không lấy! Đánh chết cũng không lấy!” Sau đó, nhanh chóng bỏ chạy ra ngoài.

Ai ngờ vừa mới bước ra cửa, nàng thiếu chút nữa đã đâm sầm vào người nàng có “đánh chết cũng không gả”.

Đối phương mặt mũi trung hậu, ngũ quan đoan chính, vừa nhìn cũng biết hắn là chính nhân quân tử, như bao nhân vật chính phái từ trước đến nay. Đây là đại ca kết nghĩa của Gia Cát Văn Nghĩa, Chương Úc Hùng.

Đối với Chương Úc Hùng, Mông Mông kỳ thật không thích cũng không ghét. Trong mắt nàng, Chương đại ca so với đại ca, nhị ca vị trí chẳng kém là bao, tuy không cùng huyết thống, nhưng cảm giác thì lại tương đồng. Gả nàng cho hắn cũng như đem nàng gả cho anh em ruột thịt, kỳ kỳ làm sao!

“Chương đại ca...” Mông Mông có chút lúng túng.

“Đại muội,” Chương Úc Hùng đỡ nàng xong lập tức rút tay về. “Ghét Chương đại ca đến thế sao?”

“Không phải! Không phải!” Mông Mông cuống quýt lắc đầu rồi lại xua tay phủ nhận. “Chỉ là... Chỉ là...” Nàng nên nói như thế nào? “A, đúng rồi!” Hai tròng mắt sáng ngời, nhất thời phấn chấn. “Muội nhớ rồi, đại ca. Từ sau khi phụ thân mắc bệnh, trong hơn một năm qua, chúng ta đều không quan tâm đến việc phát chẩn bố thí, có lẽ là ông trời tức giận cảnh cáo chúng ta. Đại ca, chúng ta phải tổ chức một đợt phát chẩn thật lớn mới được.”

Ông nói gà bà nói vịt, đầu trâu không ứng với mõm chó, vừa dứt lời, nàng vội vã chạy vào phòng Hoa đại ca thương lượng chuyện phát chẩn cứu tai, sớm đã quên đến việc phải trả lời câu hỏi của người ngoài kia.

Chương Úc Hùng thở dài thật sâu, nhanh chóng xoay người rời đi, vừa ra đến cổng thì chạm mặt một đôi nam nữ, là muội muội Chương Úc Tú cùng trượng phu nàng, Lâm Chấn Bình. Hơn một năm trước, bọn họ theo chân Chương Úc Hùng đến bãi phóng Gia Cát Văn Nghĩa, không ngờ Gia Cát gia liên tiếp gặp chuyện không may, bọn họ đành phải lưu lại nơi này hỗ trợ Chương Úc Hùng.

“Có chuyện gì sao?”

“Hoàng Hà vỡ, từ Đồng Quan đến Trung Nguyên phải đi đường vòng, hàng từ phương Bắc có khả năng tới nay sẽ đến.”

Chương Úc Hùng gật đầu. “Được, ta biết rồi.”

Chương Úc Tú liếc mắt về phía cổng lớn. “Đại công tử còn chưa nói sao?”

“Đã đề cập qua, nhưng...” Chương Úc Hùng lắc đầu. “Đại muội không đồng ý.”

“Tại sao?” Lâm Chấn Bình không hiểu.

“Còn phải hỏi, Đỗ Tinh nhất định đã trở lại!” Chương Úc Tú than thở.

“Đỗ Tinh?” Chương Úc Hùng hoang mang lặp lại. “Là người nào?”

“Đỗ gia tứ tiểu thư nhà bên cạnh.” Chương Úc Tú rên rỉ. “Trở về thật đúng lúc, nghe nói Đỗ phu nhân hết sức vừa lòng Mông Mông. Đỗ Tinh như vậy chạy đến Gia Cát gia, hơn phân nửa là muốn khuyên Mông Mông gả cho ca ca nàng.”

“Nhìn trúng tài sản nhà người thì có!” Lâm Chấn Bình lăm bằm. “Nàng là nghe ai nói?”

“Bọn gia nhân trong nhà!” Muốn biết chuyện gì, tìm bọn họ sẽ không sai. “Cho nên nói, ca, huynh nhất định phải cố lên!”

Chương Úc Hùng im lặng không nói gì. Nếu Đỗ gia thuần túy là vừa lòng Mông Mông, hẳn cũng không phản đối, chỉ cần nàng tìm được nơi tốt yên thân, nghĩa đệ có thể yên tâm nhắm mắt, hẳn cũng không cầu gì hơn.

“Hàng từ phương Bắc có thể đến trễ, ta tốt nhất nên đi trước trừ hàng.”

Chương Úc Hùng vừa ly khai, Chương Úc Tú liền tiến tới nhéo tay Lâm Chấn Bình.

“Nha đầu kia còn không đồng ý việc hôn nhân. Hôm qua, thiếp nghe bọn hạ nhân nói Đỗ Tinh đã nhờ ca ca nàng đi tìm một vị đại phu rất lợi hại. Nếu trước khi đại ca cùng nha đầu kia thành thân, vị đại phu kia lại tìm đến thì...”

“Yên tâm, ta cũng có nghe qua tiếng hán, nhưng mà...” Lâm Chấn Bình không thèm để ý, trên môi bắt gặp nụ cười nhạt. “Cho dù vị đại phu kia thật sự lợi hại như trong truyền thuyết, nhưng muốn tìm hán cũng không phải dễ gì cho cam. Căn bản không biết hán là nam hay nữ, già hay trẻ, càng không biết hán họ gì tên gì, làm thế nào tìm? Nói không chừng cả đời cũng không gặp, trừ phi...”

“Thế nào?”

“Hắn tự mình dẫn xác đến Nam Dương gặp các nàng!”

~.~

Mang khí tức hù dọa người, Cung Trọng Thư vượt qua cửa lớn Cung gia tiêu cực, hạ quyết tâm kiến nghị phụ thân mau chóng đưa hai mẫu tử cô cô trở về lại Lục gia, bằng không sớm muộn gì cũng bị bọn họ làm cho phiền chết. Trước đó, Lục gia đã đem họ giam chặt trong nhà, tự nhiên khi không rồi rãi lại thả bọn họ ra ngoài cho hấp thụ không khí mới mẻ!

“Phụ thân, cô cô...” Vừa tiến vào đại sảnh, hắn đã mở miệng lớn tiếng, bất quá vừa mới ngẩng đầu lên chưa thốt nên câu liền nhanh chóng thay đổi từ ngữ. “A? Quân công tử, người tới đây à?” Cước bộ cũng một bước chín mươi mà xoay, kinh hi tiến đến ngồi ngay ngắn bên cạnh khách nhân. “Như thế nào, muội muội ta cùng muội phu có khỏe không?”

“Bọn họ đều tốt, Quân công tử cho biết mẫu thân người rất thương yêu Lăng Nhi.” Người trả lời là Cung Mạnh Hiền, ngữ khí tràn ngập vui sướng.

“Đương nhiên, muội muội vì Độc Cô gia bọn họ một lúc sinh liền hai hài tử, không cung mới lạ!” Cung Trọng Thư nói với vẻ rất đắc ý.

Dù là vậy cũng không thể trước mặt người ta đắc ý nha!

Cung Mạnh Hiền ho khụ khụ. “Tiểu tử, ngươi vừa mới nói gì? Cô cô của con làm sao?”

Nhắc đến cô cô, nụ cười của Cung Trọng Thư trở nên méo mó, lắc đầu bất lực. “Cô cô một mực muốn chúng ta giúp nàng đến đại mạc tìm đại biểu muối, thử hỏi ai muốn đi. Nếu không phải đại biểu muối đang tâm muốn hại muội muội, làm sao lại bị lạc ở Đại Hán. Con nói đại biểu muối bị như thế là đáng đời!”

Cung Mạnh Hiền gật đầu đồng tình. “Không cần đề ý tới muội ấy. Nếu dám làm điều quá phận, ta sẽ mời Lục gia đến đón bọn họ trở về.” Đây là việc hấn đáp ứng Cung Tuyết Lăng, không thể lại cứ thế nhúng tay vào việc của mẫu tử Cung Như Mị. Mặt khác, hấn tuyệt không tha thứ việc Lục Bội Nghi muốn hại chết nữ nhi bảo bối của mình.

Dù sao cũng là người một nhà, không ngờ nó lại có thể nhẫn tâm đến thế!

“Thật là quá đáng.” Cung Trọng Thư lầm bầm. “Cô cô còn lớn tiếng mắng chúng ta vô tình, vô nghĩa, vô huyết, vô lệ, vô tâm nữa!”

Cung Mạnh Hiền nhủ mày. “Được rồi, để ta đi tìm cô mẫu các ngươi nói rõ ràng mọi chuyện. Nếu còn nhắc lại chuyện này, ta lập tức vờ Lục gia tới nhận người.”

“Đúng, phải rõ ràng như thế!” Cung Trọng Thư vừa cười vừa nói. “Đúng rồi, Quân công tử ghé thăm hàn xá là có việc gì thế?”

“Người ta vừa muốn nói đã bị ngươi chặn họng!” Cung Mạnh Hiền tức giận liếc mắt nhìn hấn, sau đó nhanh chóng lại chuyển hướng khách nhân tươi cười thân thiết. Một người từ này đến giờ mang về mặt lạnh lùng buồn tiếng: “Ta đã không đề ý tới ngươi, ngươi tốt nhất cũng đừng quan tâm ta.”

“Quân công tử mới nói, ngươi hôm nay viếng thăm tậ xá là vì...”

Một cái bao lớn bay phịch lên bàn, Cung Mạnh Hiền nhìn ngó tò vè nghi hoặc.

“Đây là...”

“Thỉnh Cung cục chủ đưa vật này về nhà ta.”

“Sao ngươi không tự mình đi?” Cung Trọng Thư kỳ quái hỏi.

“Mệnh lệnh của gia phụ, không lấy được vợ không cho trở về, nếu không sẽ đánh gãy chân!” Ngừ khí cứng nhắc bao hàm nội dung buồn cười nghe thật ngộ nghĩnh.

Cung Trọng Thư bật cười to. “Thì ra cùng muội phu giống nhau, quả thật đáng thương!”

“Câm miệng, ngươi không lên tiếng cũng không có ai nói ngươi câm!” Cung Mạnh Hiền tức giận quở trách, tuy nhiên khóe miệng hấn lại kín đáo giật giật. “Ài, Quân công tử, có kỳ hạn không?”

“Mười Hai tháng Chín là sinh thần của Thất thúc...”

“Thì ra là quà tặng!” Cung Mạnh Hiền bất chợt đã thông tường.

“Đúng vậy.”

“Không thành vấn đề, bây giờ là tháng Tám, còn hơn một tháng nữa, thời gian hãy còn dư dả. Sáng mai, chúng ta lập tức lên đường, nhất định sẽ suôn sẻ hoàn thành nhiệm vụ!” Cung Mạnh Hiền vỗ ngực cam đoan. “Quân công tử có muốn cùng đi một đoạn không?”

“Ta muốn trước tiên đến Nam Dương thay Tứ thẩm giải quyết một khoản nợ cũ, sau đó lên Trường Bạch Sơn hái thuốc. Vốn là không cùng đường.”

“Trường Bạch Sơn?” Cung Mạnh Hiền kinh ngạc mở to mắt. “Không phải muốn tới Đại Hán tìm Huyết Mân Côi (hoa hồng đỏ) chứ?”

“Đã đi qua.”

“Sao? Đi qua? Tìm thấy chứ?”

“Huyết Mân Côi chỉ nở ba ngày, lúc ta đến thì hoa kỳ đã qua.”

“Nguyên lai là thế, đúng là hồng việc tốt. Như vậy...”

Cung Mạnh Hiền đang định mời khách nhân ở lại qua đêm, không ngờ vừa mới ngẩng đầu lên, đối phương bỗng nhiên đứng dậy, đồng thời mang ngân phiếu đặt lên bàn.

“Đây là phí dụng cùng giải được, cáo từ!”

“A! Chậm đã, chậm đã, đều là người một nhà, phí dụng cái gì chứ, thật không cần... Ái!”

Cung Mạnh Hiền sững sờ, Cung Trọng Thư nhún vai.

“Hắn đi rồi.”

“Còn chờ người nói, ta tự có mắt nhìn!”

“Cha, có điều...” Cung Trọng Thư đã thôi không nhìn theo hướng cửa, thứ hắn chú ý hiện giờ là “giải được”.

“Giải được này là sao?”

“Việc này...” Nhân thần xoay chuyển luân phiên từ bao lớn đến thứ gọi là “giải được” đặt trên bàn, Cung Mạnh Hiền vuốt cằm suy tư một hồi lâu. “Ta nghĩ là trên vật phẩm có độc, cho nên hắn để lại giải được cho chúng ta.”

Cung Trọng Thư bật cười. “Lần này áp tiêu thật có thể tiêu xài thoải mái.”

“Cũng không hẳn.”

“Hắn quả thật cũng rất khách khí, còn đưa cho chúng ta phí áp tiêu nữa.”

“Đúng thế. Nhưng con rể sớm đã đề cập với ta, con người này tính nết có chút cổ quái, ta trước giờ không để ý. Chỉ là...” Hai phụ tử đưa mắt nhìn nhau.

Làm nương tử của hắn sẽ thật là thảm!

Nhưng cũng phải nói lại...

Hắn có thể lấy được vợ sao?

(1) *Biển Thước (扁鵲):* nổi tiếng về bắt mạch chẩn bệnh. Tư Mã Thiên đã từng ca tụng: "Đến nay thiên hạ nói đến mạch, đều nghĩ đến Biển Thước." Xem thêm ở đây.

(2): *nếp nhăn*

Bạn đang đọc truyện *Độc Nhất Nam Nhân Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Hoàng Hà phù sa bồi đắp đại địa, nuôi dưỡng con người, nhưng một lần rồi lại một lần dâng sóng tàn nhẫn hủy diệt gia viên, cướp đi vô số sinh mệnh, bão lũ vỡ đê lịch sử không ngừng tái diễn. Thảm trạng dân chúng bỏ nhà chạy nạn cứ lặp đi lặp lại, bình ổn quay về lại phải làm lại từ đầu. Không có vấn đề, chỉ hận một nỗi thân nhân qua đời vĩnh viễn cũng không thể trở về sum họp.

Hạ tuần tháng Bảy, mưa to dầm dề suốt nhiều ngày. Nửa tháng sau, Hoàng Hà mãnh liệt lại lần nữa nổi sóng to, rít gào dữ dội, cư nhiên bao phủ một tòa thôn trang, nhấn chìm tất cả phòng ốc, cướp đi tính mạng vô số trâu bò cừu dê. Trên sườn núi, người dân không kịp bỏ chạy bị vây hãm giữa dòng bão lũ, vừa lạnh vừa đói, tuyệt vọng kêu gào trời cao.

Đúng lúc này, tựa như trời hạn gặp mưa rào, có chiếc thuyền nhỏ chở đầy lương thực, nước uống cùng quần áo phân phát cho mọi người. Ai cũng vui mừng đến bật khóc.

“Đừng tranh giành, từ từ, từ từ, mọi người ai cũng có phần!”

Trong lúc bờ bên kia bận rộn phân phát nước sạch, lương thực, bên này Nam Dương thành cũng nhộn nhịp không kém. Nạn dân quần áo lam lũ hỗn tạp tụ họp trước cửa thành đón nhận cứu trợ. Mông Mông cùng Đỗ Tinh bận rộn múc cháo đổ đầy các loại bình lọ, nôi nức, bát nức, chén nức, thậm chí có cả một mảnh ngói vỡ. Tuyết Tuyết, Xán Xán cũng không ngừng đem bánh bao đặt vào lòng bàn tay của mọi người.

“Hi vọng mọi người bên kia thành đều bình an.”

“Yên tâm đi, Mông Mông!” Đỗ Tinh xua đuổi vài tay đại hán đang chen nhau lên trước, rót cháo vào chén của một lão bà đứng phía sau. “Chương đại ca nói có phần đúng. Tiền phát chẩn giao cho quan phủ tám chín phần không đến được tay nạn dân, chỉ làm đầy túi tiền quan lớn. Chỉ bằng chúng ta tự mình

xử lý, đảm bảo không ai không nhận được cứu trợ.”

“Không, ý muối là.....” Mông Mông động tác không ngừng cứ mức cháo cho hết người này lại đến người khác. “Ba mươi vạn lượng bạc trắng có đủ không?”

“Điều này.....” Đỗ Tĩnh thoáng chút suy nghĩ. “Có lẽ cũng không đủ, nhìn xem, nạn dân đang đứng trước mặt chúng ta, ước tính số lượng cũng cỡ ba mươi vạn người. Tỳ chỉ lo như muối bỏ biển, không đủ để nhét kẽ răng. Hôm nay ăn lưng dạ, ngày mai sẽ sớm ôm bụng than đói!”

“Vây sáu mươi vạn lượng được không?” Mông Mông không cần nghĩ ngợi nói ra con số, nhẹ nhàng như thấy ra một nhúm rau, bát đậu.

“Sáu mươi vạn lượng?!” Đỗ Tĩnh sợ hãi không thôi. “Muội muốn đem cả gia tài cho người ta hả?”

“Không sao, chỉ cần đại ca có thể khỏi hẳn, muối cái gì cũng không màng!” Mông Mông khẩu khí không quan tâm.

“Nhưng là.....” Đỗ Tĩnh chần chờ một chút. “Phát cháo, phát bánh bao đã nửa tháng, bệnh tình của Gia Cát đại ca có chuyển biến tốt không?”

Mông Mông không đáp, một lúc lâu sau, nàng mới không tình nguyện nói ra hai chữ.

“Không có.”

“Vây muối có còn tin tưởng chân tai bố thí có thể chữa bệnh cho đại ca không?”

“.....”

“Mông Mông?”

“Bằng không, tỳ bảo muối phải làm sao?” Mông Mông đột nhiên nóng giận, bởi vì chính mình bất lực, cũng là tức ông trời không có mắt. “Muội không còn cách nào khác!” Nói đến đó, mắt nàng hoe đỏ. “Các đại phu đều bảo bất lực, còn bảo đại ca chuẩn bị trước hậu sự. Việc này không dựa vào ông trời, tỳ nói muối còn biết trông vào ai?”

Đỗ Tĩnh cắn môi nhìn nàng.

“Mông Mông, muối còn nhớ không. Vị đại phu kia, đại ca của tỳ có tra được một chút tin tức.”

“Thế nào, Đỗ đại ca biết hắn đang ở đâu sao?” Mông Mông hét lớn, vui mừng kinh hi.

“Không phải, không phải, hắn luôn chủ động cảnh cáo người nhà bệnh nhân không được mang tin tức của hắn truyền ra ngoài, bởi vậy muốn tìm tung tích hắn cơ hồ là không có khả năng, nhưng mà...” Đỗ Tĩnh vội nói. “Đại ca tra được bệnh nhân của hắn đều là những người có gia cảnh giàu có, cho nên...”

Không đợi nàng nói xong, Mông Mông bất chợt bùng tình cảm muối quăng đi, cũng may Đỗ Tĩnh đã đề phòng cúi thấp người mới thoát được công kích của nàng.

“Muội biết rồi, hắn muốn là vàng bạc, điều này không thành vấn đề. Tĩnh tỳ, phiền người nói với Đỗ đại ca, bảo hắn loan tin ra ngoài, ai có thể chữa khỏi bệnh của đại ca muối, Gia Cát gia đều nghe theo lời hắn, cho dù là muốn toàn bộ tài sản trong nhà, bao gồm cửa hàng sở hữu, Gia Cát gia cũng tuyệt đối không ngăn ngại!”

Đỗ Tĩnh than thầm trong bụng. “Được, tỳ sẽ nói lại với đại ca.” Mạng người thật sự quan trọng so với tài phú a.

Bất quá, mọi chuyện “đơn giản” như vậy sao, vị kia đại phu có chịu ra tay cứu người không thì phải chờ.

Hai ngày sau.

Đêm khuya, trong phòng của Gia Cát Văn Nghĩa, ánh sáng leo lắt từ ngọn nến sắp tàn càng làm tăng thêm không khí tịch mịch vốn có. Bên cạnh giường bệnh, Ngân Hoa nhịn không được có một chút gục gặc mơ mơ màng màng. Từ ngày hôn phu bắt đầu lâm trọng bệnh, nàng chưa từng rời khỏi phòng một bước.

Đột nhiên, có làn gió nhẹ lướt qua, nháy mắt trong phòng xuất hiện thêm một người.

Thân ảnh cao gầy đứng cạnh bên giường, mục quang thâm trầm tụ lại trên người Ngân Hoa, sau đó chuyển hướng về nam nhân nằm trên giường. Ngón tay nhẹ nhàng đặt trên cổ tay Gia Cát Văn Nghĩa xem mạch, lại vén áo hắn từ trái qua phải cẩn thận xem xét, sau đó lật lại vạt áo, từ từ bước lùi về phía sau, đảo mắt nhìn Ngân Hoa, thân ảnh chợt tiêu thất trong tích tắc giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Ngân Hoa bỗng nhiên bừng tỉnh, đưa mắt nhìn tứ phía, sau đó hạ thấp đầu mi, nhún vai một cái, nhanh chóng thay đổi tư thế, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Gió đêm lạnh lẽo thổi qua càng tôn thêm bóng đêm u tịch.

~.~

Lại mười ngày nữa nhanh chóng trôi qua, tại Vinh Trạch, Trịnh Châu cùng các châu huyện khác, nước mới chỉ bắt đầu rút, dân chạy nạn không còn nhà để về, Mông Mông tiếp tục công việc phát cháo cho mọi người. Bạc lượng tựa như nước từ nồi vỡ chảy ra ngoài từng chút một, nhưng Mông Mông không quan tâm, chỉ một lòng cầu khẩn ông trời trên cao nhìn thấy cố gắng của nàng, nghe được tâm sự của nàng, bỏ thí cho nàng một chút lòng thương hại.

Ngự y triều đình không có cách, trừ bỏ trông cậy vào ông trời, còn có thể ngóng chờ ai?

“Thật kỳ lạ, mỗi ngày so với một ngày trước đều nhiều hơn hai thùng cháo, vì sao cũng đều không đủ?” Mông Mông nghi hoặc lầm bầm trong miệng.

Hoàng hôn dần buông, hôm nay phát chẩn lại xong trước thời gian, không phải đã đến giờ, mà là không còn cháo cũng không còn bánh bao.

“Có lẽ nghe nói chúng ta ở nơi này dựng bàn cứu trợ, cho nên nạn dân toàn bộ đều chạy đến đây.” Xem phía dưới dày đặc người là có thể đoán được.

“Là thế sao, mai ta sai người đưa thêm mấy thùng tới đây mới được.” Bằng không, nhất định sẽ có người không có cháo ăn.

“Còn có bánh bao.” Tuyết Tuyết nhanh nhẩu xen vào.

“Đúng, đúng, bánh bao so với cháo còn nhanh hết hơn!” Xán Xán liên thanh phụ họa.

“Ta thấy chúng ta bận rộn cả ngày, ngay cả thời gian ngừng lại thờ cúng cũng không có!” Đỗ Tinh bất đắc dĩ lầm bầm, bắt gặp Mông Mông đang lấy hai cái bánh bao. “Muội làm gì thế? Đói bụng thì về nhà ăn, không cần ở giữa cửa hàng đứng ăn như vậy.”

“Không phải muội!” Mông Mông nhỏ giọng, “Là phát cho người kia!” Nàng đánh cảm về phía đạo quán bên cạnh. “Hôm nay sáng sớm đến, muội đã chú ý tới hán, nhưng hán tự trung vẫn không lại đây lãnh cháo, nhận bánh bao, muội nghĩ là hán không thể đi được. Nhìn bộ dạng của hán gầy như vậy, nhất định là rất đói bụng, cho nên muội muốn đưa hai cái bánh cho hán ta!”

Người kia?

Là người nào?

Ban đầu, Đỗ Tinh căn bản không biết Mông Mông đang nói ai, đưa mắt nhìn thì thấy trước đạo quán toàn người là người, hướng Mông Mông chỉ cũng có hơn mười đầu người, ai biết được nàng đang nói ai?

Nhưng mà sau khi nhìn kỹ lại lần nữa, Đỗ Tinh lập tức chú ý đến thân ảnh ban đầu đưa lưng về hướng các nàng, bây giờ xoay người chuyển thành đối mặt nhau. Đó là một vị thư sinh trẻ tuổi, hào hoa phong nhã, một thân trường sam chấp nôi nhiều mảng màu, khiến người xem hoa mắt hỗn loạn, ngay cả một đôi hài cũng vá là vá, vá trên vá dưới, vá ngược vá xuôi, nhưng do vướng về lại để lộ cả một lỗ hổng lớn.

Trông bộ dạng bần cùng thế kia, không cần hoài nghi, chín phần là tú tài nghèo không đậu khoa cử, không mặt mũi hỏi hương đối mặt thân nhân, đành phải lưu lạc khắp nơi không mục đích, ăn uống qua loa. Khó trách lại gầy trơ xương đến thế, như một cành trúc phát phor, đôi gò má hõm xuống, xương gò má lại cao cao phát triển, thịt trên dưới toàn thân cộng lại chắc chắn không vượt quá mười hai cân, gầy thêm một chút nữa là có thể biến thành khung điều bay lên thẳng trời cao.

Cũng may là hán bần cùng thì bần cùng, nhưng thật sạch sẽ, bằng không nhất định sẽ bị mọi người xem là khát cái.

“Người nhiều như vậy, muội sao lại đặc biệt chú ý đến hán?” Lời này hiển nhiên là biết rõ còn có hỏi, bởi vì hán vừa xoay thân lại, nàng liền lập tức chú ý tới hán, hơn nữa không biết tại sao, tầm mắt nàng day dưa trên người hán không thể dứt.

Đúng rồi, người đông như tổ kiến, nàng thế nào lại để ý đến hán ta?

Mông Mông bối rối huy động đại não cả nửa ngày trời. “Muội cũng không biết!” Sau đó chăm chú nhìn thư sinh trẻ tuổi trên dưới cẩn thận xem xét, cuối cùng cũng tìm ra được nguyên nhân. “Có lẽ... Có lẽ là do hán có vẻ ngoài không tồi, khuôn mặt cũng không có biểu tình, giống như đang đeo mặt nạ, thật đáng tiếc...”

“Không có biểu tình?” Đỗ Tinh lầm bầm nói. “Không, hán có một loại biểu tình.”

“Gì cơ?”

“Tất cả các người tốt nhất cách xa ta một chút!” chắc chắn không sai.”

Hai tiếng phốc xích, Tuyết Tuyết và Xán Xán cùng nhau che miệng, nhin không được cúi đầu cười trộm.

“Cho nên mới nói, hán hán là không phải không thể đi, mà là không nguyện ý qua đây!”

“Vì sao lại thế?” Mông Mông càng nghi hoặc. “Hán không đói bụng à?”

“Sao lại không đói bụng, Nhưng mà...” Đỗ Tinh trào phúng hừ hai tiếng. “Người đọc sách cái gì cũng không có, nhưng lòng tự trọng thì luôn luôn thừa. Thử hỏi chữ nghĩa có biến được thành cơm ăn không? Cái dạng sĩ tử nghèo như hán, vì tỏ rõ thanh cao, thà rằng chết đói cũng không chịu ngửa tay xin ăn đâu!”

“Chết đói?!” Mông Mông thất thanh kinh hô, chạy qua chạy lại. “Như vậy sao được!” Hắn nhìn qua đích xác giống như sắp chết đói đến nơi!

Nàng cứu tế chần chạo vì cứu mạng người, thế nào lại có thể trở mặt nhìn người ta đói chết!

Mông Mông bước đến trước mặt thư sinh trẻ tuổi, người này vừa mới khoanh chân định dựa vào góc tường nghỉ ngơi -- hắn và dân tị nạn đều như nhau, nàng bất chấp kiên quyết đem bánh bao nhét vào người hắn.

“Mặc kệ như thế nào, sống mới có hy vọng, trước lấp đầy bụng rồi hãy nói đến thanh cao cũng chưa muộn!”

Để tránh hắn cùng lời Đỗ Tinh nói giống nhau, vì lòng tự trọng mà đem bánh bao trả lại, nàng vừa nói dứt câu liền quay đầu bỏ chạy, dùng tốc độ nhanh nhất leo lên xe ngựa, phân phó hạ nhân khởi hành về nhà, chỉ chốc lát sau, chiếc xe ở cuối đường đã khuất bóng.

Đáng tiếc, tuy rằng nàng chạy trốn rất nhanh, vị thư sinh trẻ tuổi kia chẳng qua chỉ cúi đầu nhìn một chút hai cái bánh bao mềm nhũn, sau đó đưa cho hai người bên cạnh. Rồi bản thân lại lần trong bao quần áo lấy ra một bọc giấy, cầm lấy một chiếc bánh bao giống như hòn đá khô cằn, dùng sức bẻ thành hai nửa, một nửa cắn đi, nửa khác lại chậm rãi đưa vào miệng cắn ăn.

Thời khắc màn đêm kéo đến, hắn cũng đã ăn xong bánh bao, bèn nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Nếu người nhà mà biết hắn keo kiệt đến mức ngay cả bỏ tiền thuê phòng trọ nhỏ để nghỉ ngơi cũng luyến tiếc, tình nguyện cùng dân chạy nạn ở cùng một chỗ làm mồi cho muỗi, không biết sẽ có phản ứng thế nào?

Một cước đem hắn tống vào chuồng heo chẳng?

~.~

Như thường lệ, tờ mờ sáng hôm sau, ba tỷ muội Mông Mông và Đỗ Tinh cùng lui húi lo liệu mọi việc trước giờ phát cháo, nhưng là hết thảy vừa mới chuẩn bị tốt, muội (1) còn chưa đến tay, Mông Mông liền chú ý tới gã thư sinh trẻ tuổi chưa bị đói chết kia đang cầm trên tay hành lý bộ dạng giống như muốn rời khỏi, vội vàng cầm mấy cái bánh bao chạy nhanh đến.

“Chờ đã, ngươi phải đi sao?” Mông Mông nhanh chóng đem bánh bao đưa cho hắn. “Đây, cầm theo đi đường!”

Ai ngờ gã kia ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái, tiện tay đem bánh bao trả lại, khiến Mông Mông kinh ngạc không thôi.

“Ngươi..... không cần sao? Nhưng mà..... ngươi không phải rất đói bụng sao?”

Gã kia căn bản không để ý tới nàng, chậm rãi đeo lên vai hành lý cùng gánh sách, Mông Mông khó hiểu liên tục chớp mắt.

Nhìn tới nhìn lui bộ dạng của hắn như sắp chết đói đến nơi, vậy thì tại sao.....

A, đúng rồi, nàng như thế nào lại quên, Đỗ Tinh hôm qua chẳng phải đã nói qua, nam nhân luôn lấy tự trọng làm đầu, nói chuyện lễ nghĩa, nói đến đói chết cũng không chịu nhận bố thí của người khác.

Đây chắc hẳn là hậu quả của việc đọc sách quá nhiều.

Nàng không cho là đúng, lắc đầu, cương quyết đưa bánh bao cho hắn. “Như thế không được, tự trọng tuy rằng cần thiết, nhưng ăn no bụng thì vẫn quan trọng hơn!” Lời còn chưa dứt, cảnh tượng trước mắt lại khiến nàng há hốc mồm.

Hắn thân nhiên đem bánh bao thả cho hai người bên cạnh.

“Này, ngươi thế nào lại như vậy,” Mông Mông nổi giận rồi. “Nói hoài nói mãi cũng không thông!” Đỗ Tinh nói quả không sai, người đọc sách toàn bọn thiên cận! “Mặc kệ, ta tuyệt đối không cho phép ngươi bạc đãi chính bản thân mình!” Nàng vừa nói vừa nắm chặt cánh tay hắn, tính lấy vài cái bánh nữa nhét vào người y.

Ai ngờ, nàng vừa bước cũng không đi được, mới động một chút liền nghĩ đến chính mình đang lôi kéo một tảng đá, còn hắn vẫn cứ đứng bất động như thế. Nàng kinh ngạc quay lại nhìn, thư sinh vẫn là thư sinh, cũng không có biến thành tượng đá, bằng chứng rõ ràng nhất chính là: Hắn mở miệng.

Tảng đá tuyệt đối không biết nói chuyện!

“Ngươi muốn sao đây?”

Hắn vừa dứt lời, Mông Mông nhin không được chớp mắt liên tục, bởi vì giọng nói của hắn tuy rằng cứng nhắc lại lạnh lùng giống hệt tảng đá, lại ản ản trong đó một cỗ khí chất mềm mại, tựa như..... tựa như..... A, đúng rồi, giống cái gối đệm lông vũ đầu giường của mẫu thân, mịn mịn, nhẹ nhẹ, mềm mềm.....

Khoan, đợi một chút, gối kê đầu giường?

So sánh này..... có vẻ không hay lắm nhỉ?

“À, là ta muốn đưa ngươi bánh bao!”

“Không cần.”

“Ta biết, ngươi chỉ muốn nói chuyện nghĩa khí thôi, nhưng đầu tiên cứ ăn no bụng đã rồi hãy bàn đến chuyện lễ nghĩa không được sao?”

“..... Buông ra.”

“Không, ngươi cầm bánh bao rồi ta mới buông!”

Thư sinh trẻ tuổi mặt không chút biểu tình giương mắt nhìn nàng, trong ánh mắt không hề có cảm xúc.

“Buông -- ra --!” Từng tiếng một vang lên áng chừng hắn rất giận dữ.

Nhưng mà Mông Mông cố tình không để lọt tai. “Không buông!” Cứ càng nhiều mạng người, đại ca càng có hi vọng. “Ngươi cầm bánh đi!”

Trong mắt gã đột nhiên hiện lên một tia hung ác. Giờ phút này nếu có huynh đệ tỷ muội, tóm lại là người nhà hắn, ở đây, nhất định sẽ hết lời khuyên răn Mông Mông hãy lập tức chạy trốn tới chân trời góc biển, cả đời cũng đừng nghĩ đến chuyện quay về, bằng không nàng không chỉ hại chết chính mình, còn có thể gây ra thảm sát cho toàn bộ bách tính thành Nam Dương.

Độc nhất nam nhân tâm, tên gia hỏa này giết người chỉ trong thời gian một cái chớp mắt.

May mắn, tuy rằng không có huynh đệ tỷ muội của hắn ở đây, nhưng.....

“Đại tiểu thư, đại tiểu thư, lại có đại phu đến!” Người hầu nhà Gia Cát chạy đến báo không ngừng thở hồng hộc.

“Gi? Nhanh vậy à?” Mông Mông kinh ngạc lắm bả nói, lập tức buông tay thư sinh xoay người chạy về phủ -- coi như tránh được một kiếp. “Được, ta lập tức trở về!”

Từ sau khi đại ca của Đỗ Tinh loan tin thông báo đến nay, có không ít đại phu tiến vào công mong chữa trị cho Gia Cát Văn Nghĩa, nhưng rõ ràng đều là những kẻ ham tiền muốn thử vận khí, mong chiếm được tài sản Gia Cát gia. Nhưng ngay cả như vậy, vừa nghe có đại phu đến, Mông Mông luôn bỏ lại hết thảy mọi việc sau lưng vội vã trở về.

Cho dù là thử vận khí thì sao, chỉ cần có người chữa hết bệnh cho đại ca là được.

Nhưng mà, nàng cũng không có quên thư sinh, chỉ là lúc này không có tâm tình cùng hắn “nói chuyện”. “Tuyết Tuyết, đem bánh bao cho hắn!”

“Vâng!”

Chỉ có điều sau khi nàng rời khỏi, khi Tuyết Tuyết đang chuẩn bị lấy hai chiếc bánh đưa cho tên thư sinh ương bướng kia, nhưng mà nhìn lại đã không thấy bóng hắn đâu cả.

Sẽ không phải là đến nơi nào làm quỷ chết đói chứ?

~.~

Sau khi nam nhân nhà Gia Cát từng người một ngã bệnh, đã mời đại phu không dưới hơn chục người, nam nữ già trẻ, cao thấp mập ốm, đẹp xấu lạnh nóng, ngao mạn khiêm tốn, muôn hình muôn vẻ, thiên kì bách quái, Mông Mông gần như dám nói các thể loại đại phu nàng đều gặp qua, chưa bao giờ nghĩ sẽ có người khiến nàng kinh ngạc.

Nhưng mà lúc này vị “đại phu” đang đứng trước cửa thật làm cho nàng ngạc nhiên nửa ngày trời không thốt nổi nên lời, lấy tay dụi mắt nhiều lần mới xác định chính mình không có nhìn lầm.

“Ngươi..... Ngươi..... Ngươi không phải..... không phải là.....”

“Bệnh Chốc Đầu (2) bán giày ở thành Đông.”

Mắt thấy tiểu thư bộ dạng kinh ngạc không nói thành lời, người hầu đứng bên cạnh hảo tâm tiếp lời nàng, chứng thật ánh mắt của nàng cũng không vì một mối gần đây mà sinh ra hiện tượng hoa mắt chóng mặt nhìn nhầm người.

“Thật..... Thật sự là Bệnh Chốc Đầu bán giày ở thành Đông?” Mông Mông càng choáng váng hơn.

“Dạ phải, tiểu thư.”

Nghe đồn cha mẹ của Bệnh Chốc Đầu vốn là quan lại, bởi vì gia gia của hắn mắc tội tham ô bị hạ ngục, gia sản toàn bộ sung công, phụ thân hắn ngày ngày dạy học mà sống. Vài năm sau, cha cũng qua đời, mẹ hắn không biết chữ, đành phải bán giày kiếm bữa ăn, ở thành Đông bày hàng buôn bán đã mười mấy năm, từ đời mẹ truyền sang đời con, miễn cưỡng cũng có thể sống qua ngày.

Bình thường trừ việc đi mua giày, cũng không có nhiều người chú ý đến họ, không phải vì coi khinh nghèo đói, mà bởi vì bộ dạng bọn họ thật rất hèn mọn, xấu xa, khiến người cảm thấy chán ghét.

“Ngươi..... Ngươi biết y thuật?” Mông Mông ngập ngừng hỏi, không có chút tin tưởng nào đối với người này.

“Tôi không biết y thuật,” Bệnh Chốc Đầu thẳng thắn cho biết. “Nhưng tôi biết cách chữa khỏi bệnh cho đại công tử, chỉ là.....”

Chỉ cần có thể khiến đại ca khỏe mạnh trở lại, thì quản làm gì hấn biết hay không biết y thuật!

“Chỉ là cái gì?” Mông Mông vội hỏi.

“Chỉ là.....” Bệnh Chốc Đầu ánh mắt dừng lại nơi người Đỗ Tinh. “Chi phí không phải rẻ.....”

Mông Mông ngăn người không hiểu ý, Đỗ Tinh lấy khuỷu tay khều nàng.

“Đã quên sao? Muội bảo đại ca ta truyền ra ngoài.....”

Mông Mông đột nhiên bừng tỉnh. “Không thành vấn đề, chỉ cần ngươi chữa khỏi bệnh cho đại ca ta, tài sản Gia Cát gia toàn bộ thuộc về ngươi!”

“Còn có cửa hàng!” Đôi mắt xuất ra kim quang vạn trượng, Bệnh Chốc Đầu không quên nhắc nàng vấn đề trọng yếu, không chút nào che giấu bản tính tham lam.

“Không vấn đề, ta.....”

“Này, ngươi cũng quá tham lam đấy!” Chương Úc Tú rút cuộc nhìn không được, ngay cả thịt cùng nước leo đều bị húp sạch, bọn họ ở đây đã hơn một năm, tất cả công sức bỏ ra không phải đều là lãng phí sao!

“Chỉ cần có thể chữa khỏi bệnh của Gia Cát đại ca, hấn chính là có tư cách để tham lam, chỉ có điều ngươi dựa vào đâu ở nơi này nói nhiều?”

Đỗ Tinh rất không khách khí buông lời phản kích, mặt của Chương Úc Tú từ hồng sắc chuyển sang trắng bệch.

“Ta không tin hấn có khả năng chữa khỏi bệnh của đại công tử, tám phần chỉ là trò phỉnh gạt lừa tiền!”

“Ngươi không muốn Gia Cát đại ca khỏi bệnh à?” Đỗ Tinh nói giọng trào phúng.

Chương Úc Tú ngập ngừng một chút, “Ngươi..... nói bậy!” Nàng lắp bắp phủ nhận. “Không phải tất cả đều là hấn nói sao, rõ ràng không biết y thuật, còn nói có thể chữa lành bệnh cho đại công tử, thật quá vô lý! Ta nói hấn nhất định là muốn nhìn xem đại công tử tình trạng như thế nào, rồi quyết định dùng phương pháp gì để lừa phỉnh tài sản của Gia Cát gia!”

“Ăn cướp còn la làng, ta xem muốn tiếp thu tài sản của Gia Cát gia chính là các ngươi thì có!” Đỗ Tinh tiếp tục công kích.

Chương Úc Tú hai gò má đỏ hồng, từ xấu hổ chuyển thành giận dữ. “Ngươi nói vậy là sao, chúng ta có lòng tốt ở lại giúp đỡ, ngươi lại đem lời vu khống chúng ta mớ ước gia sản nhà Gia Cát!”

Đỗ Tinh hừ một tiếng. “Có vu khống hay không, ngươi trong lòng hiểu hơn ai hết.”

Là tin tưởng, cho nên càng muốn biện bạch đến tận cùng, càng không phải lời ra bản tính xấu xa mọi người đều biết!

“Ngươi.....”

“Được rồi, được rồi, hai người cãi nhau đủ chưa?” Lâm Chấn Bình đứng ra hoà giải, hơn nữa lại chọn đúng thời điểm, nghiễm nhiên hấn mới chính là người tốt công chính liêm minh nhất ở đây. “Trước mắt đang là thời điểm khẩn trương, nếu bệnh của đại công tử thật sự có thể chữa khỏi, tất cả không phải nên cao hứng sao? Trừ phi hai người không hi vọng đại công tử mau hết bệnh!”

Sự thật là, hơn một năm nay, tất cả đại phu đến nhà đều lắc đầu bó tay, hấn cũng không tin thật sự có người có thể chữa khỏi bệnh của Gia Cát Văn Nghĩa, nhất là tên đầu mục ghê trước mặt này, hấn lại càng không tin này gã tiểu tử xấu xa này thật sự có bản lĩnh.

Tóm lại, chỉ cần hấn kiên nhẫn thêm một chút, tài sản của Gia Cát gia hết thảy sẽ thuộc về hấn.

Lâm Chấn Bình vừa dứt lời, Chương Úc Tú cùng Đỗ Tinh đều không mở miệng, chỉ là mắt trừng mắt, mặt đối mặt, mong muốn đem lửa trong lòng thiêu chết đối phương đi.

Một lát sau, Mông Mông đưa Bệnh Chốc Đầu đi vào phòng của Gia Cát Văn Nghĩa, tuy rằng những người khác đối với hấn không chút gì tin tưởng, nhưng mỗi lần rồi lại mỗi lần nàng đều ôm ấp hi vọng tràn đầy.

“Giám, ta cần một chén giám.” Bệnh Chốc Đầu quay người hạ mệnh lệnh, bộ dáng trông rất tự tin.

“Giám?”

“Dùng để trộn thuốc.”

“À, lập tức có ngay!”

Một chén giấm được mang đến, Bệnh Chốc Đầu từ trong tay áo lấy ra một bọc thuốc, sau đó đem bột thuốc trong gói giấy hòa vào chén giấm, lại mang chén đó đến tận giường, kê sát miệng của Gia Cát Văn Nghĩa.

Chỉ một khắc sau, mọi người đồng loạt cùng mở miệng la lớn lên, kinh ngạc, lắp bắp, không nói được câu hoàn chỉnh.

“Đó..... Đó..... Đó là cái gì thế?”

Bệnh Chốc Đầu không trả lời, không phải hấn khinh thường không đáp, mà là hấn căn bản nói không nên lời, so với mọi người hấn càng sợ hơn, cứ bất động ngồi đó muốn dịch chuyển cũng không thể dịch chuyển.

Từ miệng của Gia Cát Văn Nghĩa từ từ chui ra một con quái trùng mập mập, kinh tởm, xấu xí, dính dấp, ẩm ướt và đầy màu sắc. Chỉ thấy nó xoay trở thân mình bỏ khỏi miệng của Gia Cát Văn Nghĩa, lại xoay xoay tiến về bát giấm, tiếp tục xoay xoay chui vào trong bát, sau đó..... bất động.

Một lát sau, quái trùng cùng giấm trong bát co lại thành một ngum.

Gần cả nửa ngày trời, Bệnh Chốc Đầu mới khó nhọc nuốt vài ngum nước bột trong miệng, run run hai tay, nom nớp lo sợ cầm chén đồ tất cả vào trong một cái hộp nhỏ màu đen, lại cẩn thận đóng hộp kỹ lưỡng, lấy vải che lại, sau đó khề khằng thở phào một tiếng.

Tuy rằng hấn không biết lưu lại mấy thứ này có ích lợi gì, nhưng “y” nói nhất định phải đưa hộp giao cho “y”, hấn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo.

“Được rồi, đại công tử rất nhanh sẽ tỉnh lại.”

Nghe vậy, ba tỷ muội Mông Mông cùng Ngân Hoa lập tức tranh nhau túa đến bên cạnh giường. Vừa mới xúm lại, Gia Cát Văn Nghĩa đã mở mắt ngồi dậy, tuy rằng thần sắc vẫn không tốt, nhưng dù sao cũng coi là tỉnh.

“Ta..... chưa chết à?”

“Không chết! Đại ca huynh không chết!” Ba tỷ muội Mông Mông mừng như điên nhào vào lòng hấn, hai tỷ muội song sinh được dịp càng khóc lớn. “Huynh khỏe rồi, thật sự tốt quá!”

Ngân Hoa vui mừng rơi lệ, Đỗ Tinh nhảy nhót quay cuồng, bọn người hầu vui mừng kéo nhau đi ngó, còn có người chạy đi mua pháo đến chúc mừng. Gia Cát phủ vắng lặng lâu ngày bỗng nhiên trở nên náo nhiệt chưa từng thấy, từ chủ tử đến hạ nhân, tất cả mọi người đều vui sướng tận đáy lòng.

Ngoại trừ Chương Úc Tú và Lâm Chấn Bình.

Gia Cát Văn Nghĩa tốt, bọn họ lại không thể tốt, hai khuôn mặt rất giống Thất gia cùng Bát gia trong miếu thờ Diêm Vương (3), u ám, khiếp sợ, cũng là không thể tin được, còn có tám phần lúng túng không biết làm sao.

Không phải chứ, thịt béo đến tay cứ như vậy bay mất?

~.~

Người làm ăn quan trọng nhất là chữ tín, cho nên mặc kệ Gia Cát Văn Nghĩa có biết hay không sự tình trước đó, nhưng là Mông Mông một lời đã hứa, Gia Cát Văn Nghĩa liền không may mảy may do dự đem tài sản Gia Cát gia trao cho người ta.

Mẹ con Bệnh Chốc Đầu lúc này lại bộc lộ bản tính tham lam mù quáng, chẳng những ngay lập tức đuổi thẳng cổ huynh muội Gia Cát Văn Nghĩa ra khỏi nhà, hơn nữa còn bắt họ trừ bỏ quần áo mặc trên người, nửa văn tiền cũng không được mang đi, ngay cả đôi bông tai trân châu Mông Mông đeo nhiều năm nay cũng bị bắt bỏ lại.

Chỉ trong vòng một ngày, Gia Cát huynh muội gia tài vạn lượng biến thành khát cái không xu dính túi, ngay cả cơm ăn cũng không biết nên kiếm thế nào.

“Trừ phi.....” Bệnh Chốc Đầu thả ánh mắt dâm dăng qua lại trên người ba tỷ muội Mông Mông và Ngân Hoa, đặc biệt là Ngân Hoa -- thân thể tròn căng mềm mại, hấn nhìn mê mết đến mức nước mũi không kiềm được chảy ra ngoài. “Trong bốn mỹ nhân các nàng chọn một người nguyện ý gả cho ta, ta liền để cho các ngươi tiếp tục ở tại trong phủ, thế nào hả?”

Không có tiếng nào trả lời, tất cả mọi người quay đầu bước đi, tránh bị nước miếng trong miệng hấn dính chết.

Thế nào gọi là mưa rơi trên mái nhà thùng mái, người so với chuột cũng không bằng. Đỗ Tinh ban đầu muốn đưa Gia Cát huynh muội về nhà nàng ở, không ngờ tới Đỗ lão gia đột nhiên xuất hiện.

“Thật xin lỗi, Đỗ gia chúng tôi phòng ốc nhỏ hẹp, chỉ sợ không đáp ứng nổi các vị.”

Nói cho dễ nghe, đó chính là khinh thường người ta đã trở thành kẻ nghèo hèn.

Đỗ Tĩnh tức giận không ngừng chửi mắng phụ thân quá vô tình, sau đó không nói không rằng bỏ nhà đi -- thuận tiện mang theo hộp trang sức của mình, quyết định cùng Gia Cát huynh muội ở chung một chỗ, chỗ đó này bán đi còn có thể cầm cự một khoảng thời gian.

“Chúng ta đến Trần gia trang đi!”

“Muội cũng nghĩ như vậy,” Mông Mông đồng ý gật đầu. “Nhưng người của Trần gia sẽ không nói gì sao?”

“Bọn họ làm sao có thể lên tiếng?” Đỗ Tĩnh cười nhạt hỏi lại. “Nói muội biết, toàn bộ đều biến thành thầy ma! Muội nghĩ vì cái gì Trần gia trang mười mấy năm cũng không có người đặt chân đến? Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, một nhà mười một nhân khẩu toàn bộ chết sạch. Tòa nhà u ám như thế, thử hỏi có ai dám bước chân vào!”

“Thì ra là thế.” Mông Mông lại gật đầu, “Chúng ta trước giờ chưa hề làm chuyện xấu, bọn chúng nhất định sẽ không đến tìm chúng ta!”, nhẹ nhàng quay sang hỏi: “Đại ca, huynh có một không?”

Tuy rằng bệnh tình đã khỏi, nhưng nhiều tháng liền nằm trên giường, cơ thể Gia Cát Văn Nghĩa dĩ nhiên vẫn còn rất yếu, cho dù có thể xuống giường, nhưng bước chân đi vẫn rất vấp vấp, không ngừng dừng lại thở, may mắn có Chương Úc Hùng bên cạnh nâng đỡ, bằng không chỉ sợ là hắn đã sớm ngã xuống đất dập đầu bái kiến Thổ địa công công rồi.

“Huynh không sao, huynh chỉ lo lắng tòa nhà kia không còn chỗ cho chúng ta đặt chân đến.”

Mông Mông hít một hơi lạnh. “Đại ca, huynh huynh huynh..... Huynh không cần làm muội sợ như vậy..... Cho dù thật sự có..... có thứ ‘...không phải loài người’ kia, cũng sẽ không đến nỗi toàn bộ chỗ đều bị cướp mất chứ!”

“Đừng suy diễn lung tung!” Gia Cát Văn Nghĩa không biết nên cười hay khóc. “Ai bảo muội là cái loại kia!”

Không phải sao?

“Vậy là gì?”

“Là.....”

Nạn dân, cả một biển người dân chạy nạn, bọn họ chỉ cầu một chỗ có thể che gió che mưa, mặc kệ có phải hay không cùng “thứ kia” ở chung chỗ.

Đúng như Gia Cát Văn Nghĩa đã lo lắng, cả tòa nhà Trần gia đã sớm không còn chỗ cho bọn họ đặt chân.

Nhưng nạn dân nơi đây đều đã từng nhận cháo, nhận bánh bao cứu trợ từ ba tỷ muội Mông Mông, Gia Cát gia gặp nạn cũng nghe dân chúng trong thành kể lại, cho nên vừa thấy bọn họ đến tìm chỗ ở, lập tức dành ra hai gian phòng cho bọn họ. Không những thế, còn một bên lớn tiếng thóa mạ mẹ con Bệnh Chốc Đầu, một bên thay bọn họ sửa sang lại phòng.

Hào tâm luôn có hảo báo.

Sau đó, đại ca của Đỗ Tĩnh là Đỗ Vĩ cũng đến, mang theo thật nhiều trang phục và thức ăn, còn có một trăm lượng ngân phiếu cấp cho bọn họ.

“Ta không giống muội ngọc như vậy!” Hắn vừa đặt chân vào cửa liền cười nhạo muội muội. “Nếu ta cũng giống muội như vậy phun hỏa chạy lấy người, ai sẽ đưa thức ăn đến đây? Trời lạnh, ai cho các ngươi chăn ấm? Cho nên nói, đầu óc thông minh chính là hữu dụng, đừng cứ thế để mồi meo, có biết hay không?”

“Đúng vậy, huynh biết!” Hung hăng một cước đá ra, nhìn ca ca ôm một chân nhảy cò cò, Đỗ Tĩnh hài lòng cười đắc ý. “Muội cũng biết rồi!”

Chỉ có điều huynh muội nhà Gia Cát cũng không động vào chỗ thức ăn bày trước mặt, ngược lại còn không hện mà gấp cùng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Họ đâu rồi? Không còn ai phát cháo, phát bánh bao, bọn họ làm thế nào sống qua bữa đây?”

Đỗ Vĩ, Đỗ Tĩnh đưa mắt nhìn nhau, lắc đầu thờ dãi.

“Ta nói bốn người các vị không thể ích kỷ một chút được à? Các ngươi tự lo bản thân còn chưa xong, suốt ngày còn lo nghĩ cho người khác.”

Bốn huynh muội Gia Cát đưa mắt nhìn nhau không nói.

Nhưng mà sau khi mọi người ăn xong, ba chị em Mông Mông cũng rất ấn ý cùng nhau thu thập phần thức ăn còn lại, sau đó liền chạy đi phân phát cho nạn dân, đáng tiếc không có nhiều, cơ hồ vừa ra khỏi cửa phòng chưa đầy hai bước đã hết sạch.

“Đại tỷ, đại tỷ, gã thư sinh kia ngu ở gian đối diện kia!”

Theo hướng tay Tuyết Tuyết chỉ, Mông Mông nghi hoặc qua đó xem xét -- không có người.

“Ai cơ?”

“Chính là gã thư sinh cao gầy kia, hần có vẻ gầy hơn trước thì phải, chỉ sợ ngày mai biến thành con quỷ đói đi gặp Diêm Vương cũng không biết chừng!”

“Là hần sao? Muội có đưa cho hần bánh kếp(4) không?”

“Không có, lúc muội thấy hần, đồ ăn đã sớm không còn!”

“Ngày mai hãy để dành một phần cho hần.”

“Dạ!”

Ai có tư cách ăn trước nhất?

Chính là người sắp chết đói.

~.~

Màn đêm buông xuống, dưới bóng cây đa bên trong hậu viện nhà Gia Cát, truyền đến một trận âm thanh --

“Bây giờ, sản nghiệp Gia Cát gia do ngươi sở hữu, món nợ Tứ thẩm ta vay ngươi coi như đã bồi hoàn?”

“Vẫn chưa xong, sổ sách người nhà Gia Cát còn chưa có đưa tới, nếu nửa đường bọn họ đổi ý thì sao?”

“Đó là chuyện của ngươi, ta không quan tâm!”

“Ai cho phép ngươi không quan tâm. Năm đó, Tứ thẩm của ngươi hủy hôn, hại cha ta bị người cười nhạo. Là do chính Tứ thẩm ngươi nói một ngày nào đó sẽ trả món nợ này cho cha ta, cha ta bảo không cần, Tứ thẩm ngươi nói sẽ cho cha ta một đứa con, cha ta bảo chỉ có ta là nhi tử. Ta nói ta muốn sản nghiệp Gia Cát gia, ngươi là đến thay người trả nợ, làm sao có thể nói cùng ngươi không có quan hệ, ngươi muốn lật lọng ư?”

Mặt đối mặt chất vấn đối phương lật lọng, ngữ khí kiêu ngạo lại cuồng vọng, chắc hần cũng nghĩ mình chính là hoàng đế. Hiển nhiên hần không thấy sắc mặt của đối phương, bằng không hần nhất định sẽ trước tiên đào hầm đem mình vùi thật sâu trong lòng đất rồi mới nói tiếp.

Ít nhất cũng được chết một cách thống khoái một chút.

Nhưng thật bất hạnh, màn đêm âm u, hần ngay cả chớp mũi của chính mình cũng không nhìn thấy, tất nhiên cũng không biết chính mình đã tự nhận lấy bản án tử hình.

Đối phương sẽ không giết hần, nhưng hần nhất định sẽ chết, hơn nữa còn chết rất thống khổ!

“Nếu muốn lật lọng, ta sẽ không đến.”

“Không muốn giờ trò cũng đừng bao giờ nghĩ đến sẽ bỏ mặc ta.”

“Ta đã đặc biệt tới Miêu Cương hái dược thảo, để ngươi lừa gạt chiếm lấy tài sản nhà người ta, ngươi còn có gì bất mãn?”

“Này, mời ngươi nói chuyện khách khí một chút, ai lừa gạt ai?”

“Ngươi, lừa gạt Gia Cát gia.”

“Đó không phải là lừa gạt!”

“Vậy là gì?”

“Ta đã trị bệnh cho Gia Cát đại công tử!”

“Ngươi?”

“Ít nhất..... Ít nhất là ta ra mặt giúp hần hết bệnh!”

“Không..... Dù sao đi nữa, Gia Cát gia mới truyền lời ra ngoài có hai ngày, ngươi đã đến rồi, rõ ràng chính là thiên ý muốn cho ta đoạt lấy sản nghiệp nhà Gia Cát. Trước khi còn chưa xác định tất cả mọi thứ thuộc về ta, việc trả nợ này xem như không tính!”

“..... Tốt, ta sẽ chờ đến khi ngươi xác định rồi mới lên đường!”

1. Muội: vá míc canh / cháo.

2. Bệnh Chốc Đầu: đầu mọc đầy ghẻ lở.

3. Theo truyền thuyết, Địa phủ chia làm thập điện, mỗi điện có một vị Diêm La canh giữ, được mọi người biết đến với cái tên "Thập điện Diêm La" ấy :Đ Thất gia là Thái Sơn Vương Đồng, canh giữ tầng thứ bảy - Nhiệt Nã địa ngục; Bát gia là Đô Thị Vương Hoàng, ti chương tầng thứ tám - Đại Nhiệt Nã địa ngục. Các bạn tìm hiểu thêm ở đây(tiếng Việt) và đây (tiếng Trung) nha xD

4. Bánh kếp (烙餅 – lạc bính): Bánh có hình dạng gần giống như bánh đa, nhưng mềm, béo và thơm mùi bơ. Xem hình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nhất Nam Nhân Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Vừa qua lập đông tháng Mười, không khí dần dần trở nên mát mẻ, nước lũ rút hơn phân nửa, nạn dân cũng từng người một ly khai, muốn trở về gầy dựng lại nhà cửa, nói thế nào đi nữa, đó cũng là quê hương của họ.

Vất vả một chút, có lẽ sẽ kịp hoàn tất công việc trước ngày đầu năm mới.

Gia Cát Văn Nghĩa mặc dù sức khỏe còn yếu, nhưng di chuyển đã không còn cần người hỗ trợ, hẳn cũng không thể không suy tính kế hoạch tương lai. Bởi vì sổ sách các nơi đưa tới còn chưa đủ, không phải hẳn luyến tiếc giao ra tài sản của mình, mà là huynh muội bọn họ suy cho cùng cũng không thể tiếp tục ở trong Trần gia trang sống nhờ vào tiếp tế của Đỗ Vĩ.

“Đại công tử, huynh không phải thật sự muốn giao toàn bộ cho người ta chứ?”

Chương Úc Tú vẻ mặt oán giận, khẩu khí cũng rất không tốt, chỉ có điều tướng công của nàng, Lâm Chấn Bình, tính tình rất hòa nhã, lúc nào trên gương mặt cũng trực sẵn nụ cười, giống như đeo mặt nạ vậy.

“Úc Tú, đừng như vậy, mọi người sẽ cho rằng nàng có ý xấu đấy!”

Chương Úc Tú chột dạ co rúm lại một chút, nhưng lập tức lại ưỡn cao ngực, giọng điệu càng không khách khí, giống như trên đời này chỉ có lời nàng nói mới là chân lý.

“Ai có ý xấu, thiếp là hảo tâm nhắc nhở đại công tử nên suy nghĩ một chút, nếu đem toàn bộ tài sản giao cho Lại Lị Đầu, tương lai mọi người sẽ sống như thế nào? Cho dù huynh không để ý chính mình, cũng phải vì ba vị muội muội suy nghĩ chút đi chứ? Các nàng còn nhỏ, huynh hẳn tâm để các nàng chịu khổ sao? Còn có.....” Nàng hướng về phía Ngân Hoa. “Hôn thê của đại công tử, nàng lại nguyện ý gả cho một người khổ rách áo ôm sao?”

“Ta có tay có chân, nhất định có thể nuôi sống các nàng.” Gia Cát Văn Nghĩa cười khổ.

“Chỉ cần có đại ca, chúng tôi không sợ khổ cực!” Ba tỷ muội Mông Mông đồng thanh lên tiếng.

“Nghèo hay giàu đều không có vấn đề, ta đi theo đại công tử!” Ngân Hoa thái độ càng kiên quyết.

“Nói cũng thật dễ nghe!” Chương Úc Tú trào phúng cười lạnh. “Các nàng đều là thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ tấm bé, chờ các nàng ném đủ đau khổ, ta xem còn ai dám nói ra mấy lời này.....”

“Đủ rồi!” Chương Úc Hùng nổi giận la lớn.

Chương Úc Hùng trước giờ là người trầm tĩnh ít khi nổi giận, bây giờ lại giận dữ la lớn như vậy, Chương Úc Tú quả thật sợ hãi, nhưng chỉ là nhảy dựng lên thôi, sau đó hướng về huynh trưởng lăm lết nói.

“Đại ca, huynh không cần giận dữ như vậy, người ta rõ ràng có ý tốt.....”

“Không cần, mặc kệ muội ý tốt hay ý xấu, chúng ta cũng không muốn nghe!” Chương Úc Hùng lại một lần nữa ngắt lời nàng, ngữ khí lại càng không dễ chịu. “Người không giữ chữ tín không làm được đại sự, lời đã nói ra không thể không thật hiện, nếu làm không được sẽ không tùy tiện buông lời. Hiền đệ chính là đang làm những việc nên làm, muội không cần lấy suy nghĩ nữ nhi áp đặt cho hành động của nam nhân!”

“Suy nghĩ nữ nhi?” Chương Úc Tú kêu to, hoàn toàn không phục. “Vì cái gì nam nhân các huynh vì giữ chữ tín mà bắt nữ nhân vì mình chịu khổ sao? Vì cái gì các huynh không nghĩ đến trách nhiệm của đàn ông chính là che chở cho phụ nữ chúng muội? Thật buồn cười, Gia Cát đại công tử phẩm chất cao quý, thanh danh chói lóa ra chính là hi sinh nữ nhân đổi lấy à!”

Dám khinh thường đại ca!

Chương Úc Hùng cùng Gia Cát Văn Nghĩa ngay cả há mồm đều không kịp, Mông Mông liền phẫn nộ nhảy dựng lên. “Vậy còn cô? Cô có biết trách nhiệm của nữ nhân là gì không?”

Chương Úc Tú trở nên lắp bắp nói không rõ lời. “Đương..... Đương nhiên ta biết, là vì nam nhân sinh hạ và nuôi dưỡng hài nhi khôn lớn!”

“Đó thật là thiên chức của nữ nhân, nhưng còn có nhiều điều khác quan trọng hơn,” Mông Mông biểu tình nghiêm trang giọng điệu nghiêm túc cho biết. “Thí dụ như tam tông tứ đức, mẫu thân cô chưa từng nói qua sao? Mẫu thân ta dạy thế này, tại gia tông phụ, phụ tử tông huynh.....”

“Xuất giá tông phụ, phụ tử tông tử.....” Tuyết Tuyết lưu loát tiếp lời.

“Còn có phụ đức, phụ ngôn, phụ dung, phụ công (1).” Xán Xán nhẹ nhàng kết thúc.

“Tốt lắm.” Mông Mông gật đầu khen ngợi các muội muội, sau đó quay sang Chương Úc Tú tiếp tục nói. “Thuận theo nam nhân là chức trách của nữ nhân. Nữ nhân muốn cùng nam nhân sốt chia cực khổ, đó là chuyện đương nhiên, không can hệ đến hi sinh hay không hi sinh, đây là mẫu thân đã dạy ta. Ngoài ra.....”

Đại khái là sớm có dự cảm chính mình không còn nhiều thời gian, mặc dù là nằm trên giường bệnh, Gia Cát phu nhân vẫn như cũ không quên trách nhiệm của bản thân, tuy rằng nữ nhi còn nhỏ, nhưng nên học thấu đáo, bếp núc, còn có viết chữ vẽ tranh, nên thông lâu đức hạnh nữ nhân. Bà quyết định nhân lúc mình còn minh mẫn, đem toàn bộ tri thức dạy dỗ cho đứa con gái lớn Mông Mông.

Thương thay cho Mông Mông khi đó mới năm tuổi, làm sao nghe hiểu được mẫu thân rốt cuộc đang nói chuyện gì, cho nên trong đầu bay đầy dấu chấm hỏi, nhưng vì muốn mẫu thân vui vẻ, nàng vẫn là ngoan ngoãn nghe một câu nhớ một câu, cái gì tam tông tứ đức, phụ chồng nuôi dạy con, thượng vàng hạ cám các loại, nghe trong suốt bảy năm, nàng đều có thể đọc lâu lâu không sai một chữ.

Sau khi mẫu thân qua đời, nàng lại đem lời dạy ấy của người truyền cho hai muội muội, rất kiên nhẫn dạy các nàng, che chở các nàng, cố gắng muốn cho chính mình cùng hai muội muội đều có thể đáp ứng được kỳ vọng của mẫu thân lúc sinh thời.

Có lẽ chính là vì quá nỗ lực, ngẫu nhiên sẽ sinh ra hiện tượng tẩu hỏa nhập ma, chẳng hạn như lúc này.....

“Nếu chính cô không tốt, thì không có tư cách oán giận người khác đối với cô không tốt.....”

Càng nói càng thích thú, không thể dừng cũng không muốn dừng.

“Nhớ rõ trước khi nói với người khác điều gì, cần phải suy nghĩ thật kỹ, uốn lưỡi bảy lần rồi hãy nói.....”

Cũng không biết đã sang chén trà thứ mấy, mà Mông Mông vẫn như cũ không có dấu hiệu dứt lời, tiếp tục nước miếng tung bay chậm rãi mà nói, nhóm người còn lại chỉ biết cười khổ lắc đầu, biểu hiện của mọi người cũng rất phong phú.

Tuyết Tuyết cùng Xán Xán chăm chú lắng nghe, Chương Úc Tú tròn mắt, Đỗ Tinh bắt đầu không kiên nhẫn, Đỗ Vĩ vụng trộm mở miệng ngáp, Chương Úc Hùng trên mặt viết hai chữ ‘hưng thú’, Lâm Chấn Bình khoe miệng cong lên cười mỉa, Gia Cát Văn Nghĩa dờ khóc dờ cười -- sao lại chọn thời điểm này để “giáo huấn” chứ.

Không một ai chú ý đến thân ảnh đang đứng lặng yên như tượng đá ngoài cửa sổ.

“Cô phải là một nữ nhân tốt, mới có tư cách chờ mong nam nhân đối tốt với mình,” Càng nói càng đi xa, càng giảng càng lạc đề, Mông Mông nhiệt tình vung vẩy hai tay, giống như đã quên vì sao lại bắt đầu cuộc ‘giáo huấn bất đắc dĩ’ này. “Nói chuyện cẩn trọng, bước đi đường hoàng, phải khiêm tốn, phải nhỏ nhẹ.....”

“Được rồi, Mông Mông, được rồi!” Gia Cát Văn Nghĩa vội vàng ngắt lời, miễn cho nàng một đường nói đến lúc xuất giá, đem tâm hồn tiếp tục rù rì với phu quân, sang ngày liền nghe được tin tức hấn bỏ vợ, lý do: quá lắm lời.

“Còn có..... Á? Đại ca, huynh vừa nói gì?”

“Huynh nói, được rồi, không cần nói tiếp nữa.”

Phụ tử tông huynh. (Cha chết, phải nghe lời anh)

“Dạ, đại ca.” Mông Mông ngoan ngoãn vâng lời.

Từ khi sinh ra đến nay, ngoại trừ lúc cự tuyệt gả cho Chương Úc Hùng, Mông Mông vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời, chỉ cần là lời nói của phụ thân hoặc đại ca, nhị ca, nàng không dám không nghe, cho dù là chuyện không hợp lý, nàng cũng nhất mực tuân theo.

Thế này không biểu thị là nàng không có chủ kiến, mà ngược lại, ý kiến của nàng so với cá trong biển còn nhiều hơn, nàng cũng rất thoải mái nói ra cho mọi người cùng bàn luận, nhưng mà nàng hiểu được mọi việc cần phải có chừng mực. Tại thời điểm phụ thân cùng các ca ca kêu dừng, biết chính mình đã vượt qua bốn phận của nhi nữ, nàng lập tức thu hồi ý kiến, ngoan ngoãn vâng lời khép miệng đứng một bên.

Lần sau có cơ hội lại “nói nhiều” một chút.

“Muội xuống bếp chuẩn bị bữa trưa đi!” Để tránh việc không cẩn thận lại tiếp tục rước lấy bài giảng khác của Mông Mông, Gia Cát Văn Nghĩa đành viện cớ sai muội rời khỏi.

“Dạ.” Mông Mông ngoan ngoãn cùng hai muội muội tiến về phòng bếp.

Chương Úc Hùng đắm chiêu đãi theo bóng dáng của Mông Mông, cho đến khi không thể nhìn thấy, hắn mới chậm rãi thu hồi tầm mắt.

“Hiện đệ, đại muội nhất định sẽ là một thê tử tốt.”

Gia Cát Văn Nghĩa làm sao không hiểu được hàm ý trong câu nói của Chương Úc Hùng. “Đệ vốn cho rằng Mông Mông gả cho đại ca là tốt nhất, chỉ là.....” Hắn ngừng lại một chút. “Phụ mẫu lúc sinh thời đã cho các muội ấy quyền tự quyết định việc hôn nhân đại sự của bản thân, mà lần trước Mông Mông cự tuyệt”

“Đại muội chán ghét huynh sao?”

“Không, lúc đó Mông Mông chính là lo lắng một khi muội ấy đã thành thân, đệ yên lòng thì sẽ..... Việc này, đại ca cũng biết rồi đấy.”

“Như vậy.....”

“Đệ hiểu mà, đệ sẽ lại tìm cơ hội nói chuyện với muội ấy.” Gia Cát Văn Nghĩa mỉm cười gật đầu. “Đệ tin là Mông Mông sẽ đáp ứng. Cho dù đệ nói muốn đem muội ấy gả cho lão già sắp tiến vào quan tài ở thành Tây kia, Mông Mông đều chỉ có một câu trả lời ‘Dạ, đại ca’. Muội ấy thật sự rất biết nghe lời!”

“Vậy làm phiền hiện đệ.”

“Yên tâm, việc này cứ giao cho đệ đi!”

Nghe đến đó, bóng người ngoài cửa sổ cũng lặng lẽ rời đi, từ đầu đến cuối đều không có ai phát hiện ra hắn. Trong phòng tiếp tục truyền ra tiếng nói.

“Trở lại chuyện chính đi, chờ sau khi đệ giao ra tất cả sổ sách.....”

~~

Không tán thành Gia Cát Văn Nghĩa giao ra sổ sách đơn thuần là bản tính ích kỷ của Chương Úc Tú, nhưng có một câu nàng không hề nói sai: ba tỷ muội Mông Mông đích thực là thiên kim đại tiểu thư được nuông chiều từ tấm bé.

Trừ bỏ cầm kim thêu thùa được học từ nhỏ, các nàng cho tới bây giờ cũng chưa thật sự động tay động chân vào việc gì, ngay cả khăn lau nhà cũng chưa có chạm qua, bởi vậy khi dọn đến sống trong đại trạch Trần gia, mọi thứ đều tự bản thân lo liệu, ba tỷ muội thật là chật vật, còn gây náo loạn chịu không ít tiếng chê cười của mọi người xung quanh.

Chẳng hạn như khi nấu cơm, lại thiếu chút nữa đem toàn bộ gian bếp thiêu rụi đi.

Nhưng Mông Mông vẫn không nản lòng, nhất nhất quan niệm: việc không biết thì phải học, việc chưa làm thì từ từ rồi quen, quen rồi thì sẽ không cảm thấy vất vả nữa.

Mà thực tế đúng là như vậy, chỉ trong hơn một tháng ngắn ngủi, từ mới đầu còn lúng túng tay chân, các nàng cẩn thận học hỏi, chuyên tâm khám phá, quả nhiên rất nhanh nắm bắt được công việc, sau đó từ từ tiến vào giai đoạn thành thục. Tuy rằng bản tay trở nên thô ráp, cơ thể mệt mỏi, nhưng các nàng cũng không có nửa câu oán hận.

Nếu suốt ngày cứ trách đời gian phận, thì làm sao còn có tâm sức mà vui hưởng cuộc sống tốt đẹp chứ?

“Đại tỷ, Đồ đại ca mang gà và thịt bò đến đó!”

“Vậy à, các muội mau đem xuống đây!”

Một lát sau, Mông Mông đem thịt đã làm chín cắt thành từng miếng nhỏ, lạc bính (đã giải thích ở chương nào đấy phía trên), bánh bao cùng đặt lên trên mâm, sau đó lại lấy ra một cái chân gà, vài miếng thịt bò cùng ba chiếc lạc bính, dùng giấy dầu gói lại.

“Được rồi, mang lên phòng cho cả nhà dùng đi!”

Trong khi Tuyết Tuyết cùng Xán Xán phân biệt một người bụng mâm, một người bê tô canh lớn rời khỏi phòng bếp, Mông Mông mang gói thức ăn đã chuẩn bị tìm đến sương phòng đối diện, ở bên ngoài cửa sổ cẩn thận nghe ngóng một lúc lâu, nhận định trong phòng không có người, nàng mới lặng lẽ mở cửa sổ đem gói giấy đặt lên bàn trà gần đó, sau đó nhẹ nhàng khép cửa, nhón chân rời đi.

Như vậy, hắn chính là không có biện pháp mang trả lại nàng nha!

Không nghĩ tới thân ảnh của nàng vừa mới biến mất, liền lập tức nhảy ra hai tên ăn mày bộ dáng bản thủ. Nạn dân đã sớm rời khỏi nơi đây, bọn họ chính

là khát cái sống lay lắt trong thành. Trong hơn một tháng qua, bọn họ rất kiên nhẫn đứng chờ bên cạnh cửa sổ, quả nhiên chỉ chốc lát sau, cửa sổ lại được đẩy ra. Vứt bỏ giấy gói bên ngoài, hai gã khát cái thuận tay cầm lấy sau đó nhanh như chớp chạy đi.

Mông Mông âm thầm tặng thức ăn cho thư sinh trong phòng hơn một tháng, hai cái gã khát cái kia cũng không duyên có “tiếp nhận” đồ ăn trong hơn tháng đó, nàng hoàn toàn không biết việc này, còn vui mừng tự đắc vì âm mưu đã thật hiện được.

Được rồi, không nuôi được gã khăng khieu như trúc kia, chán hai tên tiểu khát cái này cũng tốt!

Sau khi mọi người đã dùng xong bữa, Tuyết Tuyết cùng Xán Xán dọn dẹp bát đĩa trở lại nhà bếp, Mông Mông cũng bung một giỏ đầy quần áo bẩn đi thẳng tới cái giếng phía sau nhà.

“Các muội rửa chén, sau đó dọn dẹp phòng, tỷ đi giặt y phục.”

“Dạ, đại tỷ.”

Người thì hướng phòng bếp, người tiến về hậu viện, ba tỷ muội tự chia nhau làm việc, luôn tay luôn chân cho đến lúc rửa xong bát đĩa buổi cơm chiều mới có thời gian dừng lại nghỉ ngơi.

“A~~”

Đột nhiên vang lên một tiếng thét chói tai phá tan bầu không khí tịch mịch nơi hậu viện, tiếp đó là một giọng nói tỏ vẻ đau đớn, không tiếc lời kêu than.

“Gặp quỷ rồi! Đáng chết! Ôi, đau quá! Đau quá.....”

Hít một ngụm rồi một ngụm khí, Mông Mông vừa máng vừa bò dậy khỏi đống quần áo bẩn đang vương vãi khắp nơi, thì ra là một viên đá to bằng con mắt, hại nàng ngã dài trên mặt đất.

“Đứng là ngốc!” Nàng máng chính mình, sau đó cong khuỷu tay xem xét vết thương, đau đến nỗi trong mắt bắt đầu nổi lên bọt nước, nàng cắn răng đem nước mắt nuốt trở về. Sau đó, cố gắng đứng lên, ai ngờ vừa mới dựng sức, lại phát ra tiếng rên càng đau đớn, “phanh” một tiếng, nàng vẫn đang ngồi trên mặt đất.

Là bị trật mắt cá chân.

Lúc này lại đau đến nỗi nước mắt cũng không kìm được, tranh nhau úa ra, nhưng là nàng nhanh chóng dùng cánh tay “muru sát” những giọt lệ này (nguyên văn của tác giả), thuận tiện hủy thi diệt tích (xóa dấu vết).

Hít một hơi dài bóp nắn mắt cá chân, mất thời gian nửa ngày trời, nàng rốt cuộc cũng có thể đứng lên, trước đem quần áo bẩn vương vãi tứ phía thu thập vào giỏ, sau đó thật cẩn thận bung giỏ từ từ đứng dậy. Đi được hai bước, bỗng dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía trước, ngay tại bên kia thành giếng, có người khoanh tay đứng đó không hiểu đã nhìn nàng bao lâu.

Đôi mắt lạnh lùng nhìn vào mắt nàng, “Vì sao không khóc?”

Mông Mông nghe được ngăn ngại, hỏi lại: “Vì sao phải khóc?”

Người nọ nheo mày, đôi con ngươi thâm trầm xoáy sâu vào mắt nàng một hồi, sau đó không nói lời nào xoay người bỏ đi; Mông Mông mờ mịt không hiểu gì, muốn làm cho rõ rốt cuộc là thế nào, nhưng nghĩ nửa ngày cũng không ra, nàng nhún nhún vai, mặc kệ không nghĩ nữa, tập tễnh từng bước đến bên thành giếng, thả giỏ xuống đất.

“Người gì đâu kỳ quái.”

Nàng lăm bắm một hồi, đang chuẩn bị múc nước để giặt quần áo, đằng sau bỗng vang lên tiếng bước chân, liền quay đầu lại nhìn, thì ra là Tuyết Tuyết.

“Đại tỷ, đại ca muốn muội đến nói với tỷ tạm thời không cần lên tiền sảnh, tránh việc tỷ lại cùng với ả muội muội kia của Chương đại ca cãi nhau.”

“Tỷ không cãi nhau, tỷ là nói đạo lý với cô ấy!”

“Được được, là đại ca muốn tỷ tạm thời không cần lên tiền sảnh, miễn cho đại tỷ cùng với ả muội muội kia của Chương đại ca ‘nói đạo lý’.”

“Sao tỷ lại phải cùng cô ta ‘nói đạo lý’?”

“Sổ sách cuối cùng cũng đã được đưa đến, Chương Úc Tú ở một bên huyên não khăng khăng không thể giao cho Bệnh Chốc Đầu.....”

~~~

Lúc này không phải đêm khuya, mà là ánh hồng mặt trời đang lặn --

“Gia Cát Văn Nghĩa đã đem toàn bộ sổ sách giao cho người?”

“Đúng vậy, tất cả đều ở trong tay ta!”

“Như vậy, nợ của Tứ thẩm ta đã bồi thường toàn bộ?”

“Bồi thường toàn bộ! Bồi thường toàn bộ!”

“Tốt, liền đem tín vật trả lại cho ta.”

“Không thành vấn đề, đây, trả lại cho người!”

“Sau này, chuyện của người không có can hệ gì với ta.”

“Đừng nói giỡn, ta đã nắm trong tay gia tài vạn lượng, còn có thể xảy ra chuyện gì?”

~.~

Chuyện đại sự à!

“Đến rồi! Đến rồi! Đến rồi!”

Đỗ Vĩ vừa chạy vừa hô lớn, mọi người nghe thấy từ bốn phương tám hướng đều tập trung lại đây, riêng Mông Mông còn cầm trên tay một con dao chặt thịt!

“Ai đến? Quý ở Trần gia à?” Đỗ Tinh thuận miệng nói.

“Tinh tỷ!” Mông Mông kinh hãi hét lên, đưa tay vỗ ngực an ủi chính mình, thiếu chút nữa đem con dao cắt cơ thể thành hai nửa.

“Được rồi được rồi, không phải quý, là ‘thứ kia’, ‘thứ kia’ của Trần gia trang!”

“Tinh tỷ!”

“Như vậy cũng không được? Thôi quên đi!” Đỗ Tinh đưa mắt nhìn Đỗ Vĩ. “Đại ca, còn không mau nói, Mông Mông sớm đã bị huynh hù chết rồi!”

“Là bị muội dọa chết! Không có việc gì lại đề cập đến ‘thứ kia’ làm chi?” Đỗ Vĩ dờ khóc dờ cười từ chối thay muội muội nhận tiếng xấu. “Hai ngày trước, chúng ta không phải đã nói nhất định sẽ có đạo phi sao? Nay nha, thật sự có, bọn chúng hiện tại đang ở Vũ Dương tàn sát bữa bãi, ta nghĩ chúng sẽ sớm đến đây thôi!”

Thiên tai rút, đạo phi lộng hành. Đó là hiện tượng tất nhiên, có một số là bất đắc dĩ, cũng có không ít người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, bất luận thế nào, nếu quan phủ mặc kệ không quản hay có lòng mà không có lực, người dân cũng chỉ đành trông chờ các khoản cứu tế từ khắp nơi gửi đến.

“Thế nào?” Đỗ Vĩ quay sang hỏi muội muội Đỗ Tinh. “Muội đi hay không?”

“Nói thừa, đương nhiên là muốn đi!” Đỗ Tinh không chút do dự điểm danh đầu tiên.

Lâm Chấn Bình cùng Chương Úc Tú kín đáo đưa mắt nhìn nhau, tỏ tường suy nghĩ của đối phương, vì thế, con người tự tư tự lợi chỉ biết nghĩ đến mình, không thêm quan sống chết của người khác, Chương Úc Tú, đột nhiên lên tiếng đây chính nghĩa.

“Chúng ta cũng đi đi, đại ca, bằng không chúng ta học võ để làm gì, không phải là để giúp người sao?”

Tư thời khắc Gia Cát Văn Nghĩa giao sổ sách, nàng đã muốn nhanh chóng rời đi -- lãng phí công sức cả năm trời không nhận được đáp đền, còn ở lại làm gì?

Nhưng Chương Úc Hùng không hề nghĩ đến chuyện bỏ đi, bởi vì hắn còn chưa lấy được vợ, hơn nữa hắn cũng tính xuất ra phần tài sản phụ thân lưu lại cùng Gia Cát Văn Nghĩa kết hợp làm ăn, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để buôn bán nhỏ, lại dựa vào kinh nghiệm tích lũy của Gia Cát Văn Nghĩa, muốn Đông Sơn tái khởi (2) chắc cũng không gặp nhiều khó khăn.

Đùa cái gì mà đùa, không chiếm được tài sản Gia Cát gia, nàng đang lên kế hoạch làm thế nào đem phần di sản phụ thân để lại cho đại ca gom vào tay, thế nào hắn lại muốn cùng người “không liên quan” này hợp tác, thử hỏi còn có đạo lý không!

Thế nhưng hiện tại là thời điểm thích hợp, trước đưa đại ca rời khỏi, sau đó muốn trở về Nam Dương, cũng phải chờ nàng nắm tài sản trong tay rồi hãy nói.

Chương Úc Hùng suy tư một lát rồi nói, “Được rồi.” Sau đó quay sang Gia Cát Văn Nghĩa. “Hiện đệ ở đây tịnh dưỡng dưỡng ngày nửa tháng, chờ ta trở về lại cùng nhau thảo luận chi tiết.”

“Không thành vấn đề, tiểu đệ nơi nào cũng không đi.”

Vì thế, huynh muội Chương Úc Hùng cùng huynh muội Đỗ Vĩ cứ như vậy vội vàng rời đi, trong Trần gia trang chỉ còn lại có huynh muội nhà Gia Cát

cùng Ngân Hoa, còn có gã thư sinh cách chết đói không xa kia.

Mông Mông đang định quay về phòng bếp, đi được hai bước lại quay trở lại. “Đại ca.”

“Sao?”

“Sáng sớm hôm nay muối ra chợ mua gạo, nghe được một tin tức.....”

“Chuyện gì?”

“À.....” Mông Mông chần chờ một chút. “Còn nhớ trước kia chúng ta tại Vinh Dương có vài tá điền, mỗi khi có thiên tai dịch họa, phụ thân luôn miễn cho họ nộp điền tô, nhưng là năm nay Bệnh Chốc Đầu lại cưỡng ép bọn họ giao tô, nếu không sẽ phải trả lại ruộng đất, bọn họ biết phải sống như thế nào đây! Vì vậy muối nghĩ.....”

“Huynh hiểu,” Gia Cát Văn Nghĩa gật đầu nói. “Huynh bây giờ phải đi tìm hấn, khuyên hấn đừng bức bách người ta, lưu lại đường sống cho mọi người, hấn cũng không chịu nhiều tổn thất.”

“Thiếp đi cùng chàng,” Ngân Hoa nắm lấy tay áo hấn.

“Nàng đi theo làm gì?” Nhớ lại thời điểm bọn họ rời Gia Cát gia, Bệnh Chốc Đầu tỏ ra mê đắm chảy cả nước dãi, Gia Cát Văn Nghĩa không cảm thấy đây là một chủ ý tốt.

“Bên cạnh có nữ nhân, có lẽ hấn sẽ có một chút biểu hiện hào phóng!”

Gia Cát Văn Nghĩa cau mày, hoàn toàn không tán đồng, thế nhưng..... “Thôi được.” Vì những tá điền đang lâm vào tuyệt vọng không lối thoát, hấn không thể không dốc hết toàn lực.

Nhưng bọn hấn chưa đến canh giờ đã trở lại, hơn nữa một người ôn hòa hiếm khi nổi giận như Gia Cát Văn Nghĩa lúc này đây trên đỉnh đầu như có lửa cháy.

“Tên đáng chết ấy, dám nói sống chết của người khác cùng hấn không có quan hệ, cho nên đã thuê thi thuê, một quan tiền cũng không thể thiếu, càng không thể khất nợ, trừ phi.....”

“Trừ phi cái gì?” Mông Mông vội hỏi.

Gia Cát Văn Nghĩa đưa mắt nhìn Ngân Hoa. “Trừ phi Ngân Hoa gả cho hấn!”

Ngân Hoa ngược lại không tức giận, còn mỉm cười trấn an người yêu. “Đừng nóng giận, đại công tử, loại người như hấn sớm hay muộn cũng gặp báo ứng!”

Đồng tình đồng tình!

Nhưng còn chưa kịp nhìn thấy Bệnh Chốc Đầu chịu báo ứng, các tá điền đã sống không bằng chết rồi!

Sau đó, Mông Mông đến hậu viện giặt quần áo, trong đầu không ngừng suy nghĩ nên làm thế nào để giúp đỡ các tá điền đáng thương, phiền não mức nước, phiền não ngồi xổm xuống giặt quần áo, phiền não dùng chân đập đập quần áo bẩn, phiền não giáng mạnh một đòn đi xuống, phiền não đập vào gan bàn tay, trong nháy mắt, tâm hồn đang vất vưởng trên cao nhanh chóng trở lại, nàng bắt ngờ thở dốc, giữ chặt bàn tay bị chính mình đập vào.....

@#%>#&%#\$.....

Miệng mở lớn so với đĩa đựng rau còn to hơn, lại đau đến nỗi khóc không thành tiếng, ngay cả hô hấp cũng không thông, hốc mắt nhanh chóng tích đầy nước mắt, nhưng ngay thời điểm sắp rơi xuống, nàng dùng tay lau đi, lại tích đầy, lại lau đi, cứ tích đầy, lại lau đi, tiếp tục tích đầy, tiếp tục lau đi.....

Nói không khóc chính là không khóc!

Vắt và qua đi, đau đớn rồi cuộc cũng giảm bớt đến giới hạn có thể chịu đựng, nàng mới từ từ thở dài một hơi, sau đó chậm rãi buông ra tay phải, cúi đầu kiểm tra bàn tay trái đang bị sưng đỏ, chợt nhìn thấy ở một bên, gã thư sinh khăng khui kia không biết khi nào lại chạy tới xem nàng giặt quần áo, lặng yên không một tiếng động đứng đó, rất giống u linh sống tại Trần gia trang.

Hấn cũng không vừa vạ họ Trần đây chứ?

“Vi sao không khóc?” Hỏi.

“Vi sao phải khóc?” Hỏi ngược lại.

Lại tiếp tục nhìn chăm chú một hồi, sau đó quay lưng bỏ đi, Mông Mông dờ khóc dờ cười nhìn người đó nhanh chóng khuất dáng, thật không hiểu hấn rốt cuộc là muốn hỏi cái gì?

Nàng khóc hay không liên quan gì tới hấn?

“Thật khiến người ta tò mò mà!” Nàng lăm bắm, cúi đầu tiếp tục giặt quần áo. Lúc này, nàng rất cẩn thận không để chày lại đập vào tay.

Cần giặt là quần áo, không phải tay nàng.

~.~

Thiện có thiện báo, ác có ác báo, không phải không báo, chỉ là thời gian chưa tới.

Thông thường, ác nhân hung hăng một thời gian dài sau đó mới gặp quả báo, đây cơ hồ đã trở thành quy luật, nhưng Bệnh Chốc Đầu làm ác gặp báo quả thật rất nhanh, chỉ ba ngày sau khi Gia Cát Văn Nghĩa đi khuyên bảo không thành, Bệnh Chốc Đầu đã bị báo ứng phù vào mình.

“Đại ca! Đại ca! Đại ca!”

“Đại tỷ! Đại tỷ! Đại tỷ!”

Mỗi người kêu một tiếng, Tuyết Tuyết cùng Xán Xán tranh nhau chạy vội vào tiền sảnh Trần gia trang, thở hổn hển như gặp phải ma.

“Đại ca..... Bệnh Chốc Đầu hấn gặp báo ứng!”

“Đại tỷ, kia..... Bệnh Chốc Đầu hấn..... Hấn đáng đời!”

Mông Mông cùng Gia Cát Văn Nghĩa nghi hoặc đưa mắt nhìn nhau, sau đó đỡ lời các nàng.

“Được rồi, được rồi, thở đi rồi hãy nói!”

Một lát sau, hai tỷ muội rốt cục cũng thông hơi thở, lại bắt đầu vội vã tranh nhau nói.

“Đại ca, đại tỷ, Bệnh Chốc Đầu kia, hấn ngã bệnh.....”

“Đúng, đúng, bệnh rất nặng.....”

“Nghe nói lúc đầu, đầu hấn đau như búa bổ.....”

“Sau đó lại đau bụng lẫn lộn trên mặt đất.....”

“Tiếp theo ói dữ dội, lại còn thổ ra huyết.....”

“Lại còn bị tiêu chảy, nghe đâu còn chảy cả máu.....”

“Ở bên ngoài tường là đã nghe thấy tiếng hấn kêu la.....”

“Vừa khóc vừa không ngừng kêu cứu mạng!”

Thảm như vậy?

“Hấn ăn gì trúng ư?” Mông Mông lăm bắm.

“Không biết, nghe nói đại phu xung quanh Nam Dương thành đều không tra được nguyên nhân.....”

“Mẫu thân hấn chỉ đánh phái người đi nơi khác tìm đại phu.....”

“Nhưng mà xem ra không có hi vọng!”

“Đúng là báo ứng!”

Nhưng mà chỉ hai ngày sau, hai tỷ muội Tuyết Tuyết cùng Xán Xán hối hận không thôi, hối hận vì đã vui sướng khi Bệnh Chốc Đầu gặp họa, bởi vì.....

Gia Cát Văn Nghĩa cũng lại lần nữa ngã bệnh.

Không phải như Bệnh Chốc Đầu chịu đựng thống khổ, mà là cũng như ngày trước, một khi nằm trên giường sẽ không thể đứng dậy, sau đó từng ngày từng ngày suy nhược, cho đến khi trút hơi thở cuối cùng.

“Bệnh Chốc Đầu từng chữa khỏi bệnh cho đại ca, hấn nhất định có biện pháp, tỷ đi tìm hấn!”

Mông Mông hoảng loạn chạy về phía cửa lớn, không chú ý tới sau lưng có một đôi mắt đậm mạc nhìn theo cho đến khi nàng khuất dáng. Hấn rù mất xuống tự hồi bản thân.

Đã sớm có thể bỏ đi, sao vẫn còn chần chừ ở lại?

-----

1. Tìm hiểu thêm “tam tông tứ đức” ở đây.

2. Đông Sơn tái khởi: thành ngữ Trung Quốc. Đời Đông Tấn, Tạ An từ quan về ẩn ở Đông Sơn, triều đình nhiều lần mời ra nhậm chức nhưng ông đều từ chối. Ông là danh sĩ bậc nhất của Trung Nguyên lại nổi tiếng phong lưu nên được nhiều người đương thời hâm mộ. Người đời sau thường dùng điển cổ Đông Sơn để chỉ nơi ẩn cư hoặc việc ẩn cư của các bậc danh sĩ. Về sau, Tạ An lại xuất chính, làm quan đến chức Tư đồ. Do đó, thành ngữ “Đông Sơn tái khởi” hoặc “Đông Sơn phục khởi” được dùng như một điển cổ văn học để chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nhất Nam Nhân Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Bệnh Chốc Đầu tuy chiếm được tài sản khổng lồ của Gia Cát gia, nhưng khi hấn ngã bệnh, tất cả mọi người đều hân hoan vui sướng và cho rằng hấn thật sự chịu báo ứng.

Ngược lại, bốn huynh muội Gia Cát Văn Nghĩa mặc dù không xu dính túi bị đuổi ra khỏi Gia Cát phủ, nhưng từ những ngày đầu không ngừng có người mang đồ ăn thức uống tiếp tế cho, mà sau khi Gia Cát Văn Nghĩa lần nữa nằm trên giường, người đi thăm càng lúc càng nhiều, không phải mang thuốc bổ cũng là đưa phương thuốc dân gian suu tầm được, sau đó lên chùa miếu thấp nhang bái phật, cầu nguyện bệnh tình của Gia Cát Văn Nghĩa mau chóng thuyên giảm.

Người tốt, người xấu phân biệt chính là chỗ này.

“Lần trước là tên đầu ghê trị khỏi bệnh cho đại thiếu gia, đại tiểu thư không có đi tìm hấn à?”

Là người hầu trước đây làm công ở Gia Cát phủ. Kể từ khi Bệnh Chốc Đầu tiếp quản tài sản của Gia Cát gia, số gia nhân trong phủ đã bỏ đi hơn chín phần. Lúc này nghe nói Gia Cát Văn Nghĩa bị bệnh, hấn lập tức chạy đến thăm.

“Ai bảo không tìm, đã đến nhà, nhưng tên đó bản thân ngã bệnh ý thức mơ hồ, căn bản không có hỏi được gì!”

“Vậy hỏi thăm hấn được liệu chữa bệnh cũng được, cách pha chế chúng ta đều thấy qua rồi!”

“Có, ta cũng muốn hỏi, nhưng mẹ hấn nói thuốc này quý hiếm chỉ có một phần, lần trước sử dụng đã không còn nữa!”

“Chỉ có một phần? Thế lấy ở đâu?”

“Người ta đưa.”

“Ai?”

“Bọn họ cũng không biết danh tính của đối phương, càng không biết người đó hiện đang ở nơi nào.”

“Thế..... không còn cách nào nữa ư!”

Không còn cách nào?

Không, thế nào lại có thể như vậy!

Sau khi tiễn người ra cửa, Mông Mông một mình ngồi thờ ở hậu viện, sợ bị Tuyết Tuyết cùng Xán Xán phát hiện sự bất lực và hoang mang của nàng. Nàng thân là đại tỷ, làm sao có thể để các muội muội thấy bộ dạng lo lắng lúc này của mình!

Nhưng..... Nhưng..... Nàng biết phải làm sao?

Ngoài việc trơ mắt nhìn đại ca trút bỏ hơi thở cuối cùng, nàng phải làm thế nào đây?

Nghĩ đến đây, hốc mắt trở nên hoe đỏ, nhưng nàng cắn chặt môi dưới, không ngừng dùng tay lau, chính là không cho nước mắt rơi xuống.

“Vi sao không khóc?”

Lần thứ ba nghe thấy câu hỏi này, lại là thanh âm thốt nhiên mà đến, nhưng Mông Mông không một chút sợ hãi, cũng không có hoang mang, ngược lại trong lòng lửa giận vô cớ trỗi dậy.

“Liên quan gì đến anh?”

Nàng là muốn tìm cơ phát tiết, nàng biết, nhưng nàng không khổng chế được bản thân, chính là cố ý làm đối phương tức giận, sau đó cùng hấn cãi một trận, mới có thể giúp nàng phát tiết một chút giận dữ, lo âu cùng sợ hãi trong lòng.

Nàng thật sự rất sợ phải mất đi đại ca!

Nhưng mà đối phương lại chỉ hờ hững nhìn nàng, một chữ cũng không nói. Cũng chính thế mà qua một lát sau, một bụng lửa giận trong lòng nàng đã bị hấn nhìn đến không còn dấu tích, lòng tràn đầy hổ thẹn vì chính mình xúc động mà hối tiếc không thôi.

“Thật xin lỗi, bình thường tôi không phải như vậy đâu,” Nàng lựa lời nói. “Bởi vì đại ca của tôi lại ngã bệnh, mà tôi không biết tìm đại phu ở đâu, cho nên tâm tình không tốt lắm. Mượn người phát tiết, đó là không đúng, thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

“Vi sao không tức giận?”

Câu hỏi cuối cùng cũng chịu thay đổi, nhưng cũng khiến người đau đầu.

“Vi sao phải tức giận?” Không phải là hấn thích xem nữ nhân khóc, nữ nhân tức giận ấy chứ?

“Anh.....”

“Tìm được rồi! Ta rất cuộc cũng tìm thấy người!”

Lại là thanh âm thình lình xuất hiện, khô ráp như tiếng quạ kêu, hai người không hẹn cùng quay đầu lại, nhìn thấy một người đang mạnh mẽ bước qua. Nhìn kỹ lại, thì ra là mẫu thân của Bệnh Chốc Đầu.

Một đường bỏ nhào đến trước mặt người đang cùng Mông Mông nói chuyện -- thư sinh trẻ tuổi khẳng khiu như cành trúc kia.

“Mau, mau đi cứu con ta!” Bà hùng hổ ra lệnh.

“Không phải chuyện của ta.” Gương mặt của thư sinh vẫn là vẻ lạnh lùng, thản nhiên, không có chút biểu cảm, giống như đã muốn định hình, muốn thay đổi cũng chẳng được, ngay cả nói chuyện cũng như vậy.

“Làm sao không phải chuyện của người, người trị khỏi bệnh cho Gia Cát công tử, nhất định cũng có thể giúp con ta mạnh lành!”

Nghe vậy, Mông Mông ngây người kinh ngạc la to. “A?!”

Là hấn?!

Như thế nào là hấn?!

“Không phải chuyện của ta.” Lặp lại câu nói.

“Người thiếu nợ chúng ta!”

“Nợ của Tứ thẩm với các người, ta sớm đã hoàn thành.”

“Vẫn chưa!”

“Hoàn thành.”

“Ta nói chưa tức là chưa!”

“Con người một lời đã định.” Hấn lấy ra tín vật đưa cho mẫu thân của Bệnh Chốc Đầu xem, chứng thật hấn không có nói sai.

Mà quan trọng nhất là, tín vật đã trở về tay hấn, bà không thể tiếp tục sai khiến hấn.

“Nhưng..... Nhưng.....” Mẫu thân của Bệnh Chốc Đầu nhất thời hoảng loạn, bối rối không biết phải làm thế nào mới đúng. “Con ta phải làm sao?”

“Không phải chuyện của ta.” Vẫn như cũ một câu.

“Van cầu người cứu con ta!”

“Không phải chuyện của ta.” Hờ hững buông lời.

“Ta..... Ta quỳ xuống cầu xin người!” Mầu thân của Bệnh Chốc Đầu lập tức quỳ xuống, không ngừng khấu đầu. “Van cầu người, van cầu người cứu con ta!”

“Không phải chuyện của ta.” Ngay cả lông mi cũng không nỡ phần lay động.

“Người người người.....” Mầu thân của Bệnh Chốc Đầu vừa vội vừa tức mở lời. “Rốt cuộc người muốn như thế nào mới chịu cứu con ta?”

“Ngoại trừ người thân trong gia đình, không có đại lễ, ta sẽ không ra tay cứu người.”

Mầu thân của Bệnh Chốc Đầu khê cần mồi. “Được, người cứu con ta, ta sẽ đem toàn bộ tài sản Gia Cát gia trao cho người!” Tuy rằng đau lòng, nhưng nhi tử là trọng yếu.

“Ta không cần.”

“Vậy người cần gì?”

“Cái ta cần, người không có.”

“Người nói cho ta biết người muốn thứ gì, ta lập tức mang về đây cho người.”

“Vạn Liên Phật của Tấn vương phủ.”

Tấn vương phủ?!

Nơi vương phủ, dân thường như bà sao có thể ra vào tùy ý, cho dù muốn mua cũng là sở cầu bất đắc (cầu mà không được)!

“Còn gì nữa không?”

“Thiên Vân bảo tháp của hoàng tộc Đại Lý.”

Hoàng tộc Đại Lý?!

Mơ đi!

“Gì nữa?”

“Đỉnh ngọc của Hoa Sơn chương môn.”

Chương môn Hoa Sơn?!

Mầu thân của Bệnh Chốc Đầu cuối cùng cũng hiểu được, hắn không cần tiền tài, cũng không muốn sản nghiệp, chỉ yêu thích bảo vật trân quý, có tiền cũng không mua được.

“Được, ta sẽ tìm cho người!” Bà hung hăng buông lời, sau đó nhanh chóng rời đi.

Hờ hững nhìn theo bóng dáng xa dần, “Người cái gì cũng không tìm thấy, bởi vì.....” Thư sinh trẻ tuổi lẩm bẩm trong miệng, “Chính người cũng sẽ nhanh chóng phát bệnh!” Lời vừa nói xong, con mắt hắn thần nhiên nhìn về phía Mông Mông, đưa chân dõn bước.

Mông Mông lại vẫn như cũ sững sờ đứng tại chỗ, cũng không có đuổi theo cầu xin.

Là hắn, đích thật là hắn, tên thư sinh nàng “tiếp tế” trong hơn một tháng qua, lại chính là đại phu có thể chữa khỏi bệnh đại ca nàng!

Nàng đang cố gắng tiêu hóa sự thật này.

Được rồi, được rồi, là hắn, chính là hắn, không phải rất tốt sao, lúc đầu còn tưởng rằng không có khả năng tìm thấy người cấp dược liệu cho Bệnh Chốc Đầu, giờ đây người đó hiện đang ở trước mặt, không sai chứ?

Nhưng..... Nhưng.....

Mầu thân của Bệnh Chốc Đầu đập đầu cầu xin cả buổi cũng không có tác dụng, nói chi đến nàng, hơn phân nửa chỉ làm lãng phí thời gian, hắn đã nói, không có đại lễ, sẽ không xuất thủ cứu người.

Nhưng mà, các thứ hắn yêu cầu, nàng cũng không thể kiếm được!

Làm sao bây giờ? Nàng nên làm thế nào bây giờ?

Mông Mông lo lắng trầm tư suy nghĩ, đi qua đi lại, đi tới đi lui, còn giống người điên vò đầu đến nỗi búi tóc búi gọn gàng ban sáng đã bị kéo xuống quá nửa. Thật lâu thật lâu sau, rốt cuộc, hai tròng mắt của nàng ánh lên sáng ngời. “Đúng rồi!” Nhanh chóng chạy đến sương phòng của thư sinh trẻ tuổi kia.

Có biện pháp!

Mông Mông đến trước cửa phòng, nhìn thấy thư sinh trẻ tuổi mang theo gánh sách cùng hành lý bước ra, liếc qua cũng đủ biết hấn sắp sửa rời khỏi nơi này.

“Đợi một chút!” Mông Mông đứng chắn trước mặt hấn. “Anh..... Anh đã thành thân chưa?”

“Không có.”

Quả nhiên!

Mông Mông hai mắt lóe sáng lóe sáng, hai tay hợp thành hình chữ thập, tràn đầy hi vọng nhìn hấn. “Như vậy, anh có muốn lấy vợ không? Tôi... tôi gả cho người được không? Tuy rằng tôi không có hồi môn, nhưng tôi có thể đảm bảo, tôi nhất định sẽ là một người vợ tốt!”

Thư sinh trẻ tuổi nhú một bên chân mày, sau đó nhìn nàng, ánh mắt không chút biểu tình, căn bản nhìn không ra hấn đang suy tính điều gì.

Mông Mông bị hấn nhìn chăm chăm, trong lòng cảm thấy bất ổn, không biết hấn cuối cùng sẽ trả lời như thế nào, hi vọng hấn nhanh chóng đưa ra một lời phán quyết. Hấn cổ tình không mở miệng, càng chờ càng không yên, càng chờ càng lo ngại, ngay tại thời điểm nàng sắp phát điên, hấn cuối cùng cũng trả lời.

“Được.”

“Thật tốt quá!” Mông Mông mừng vui hoan hỉ xoay người bỏ chạy, “Chúng ta sẽ thành thân vào ngày mai!” Nói xong liền dừng lại, quay đầu về phía sau. “Xin hỏi tôn tính đại danh công tử?”

“Quân Lan Chu.”

~~

Chỉ trong nháy mắt, Mông Mông bước vào phòng của Gia Cát Văn Nghĩa, bất ngờ thông báo quyết định của mình.

“Đại ca, muội muốn thành thân!”

“Gì chứ?” Gia Cát Văn Nghĩa kinh ngạc nhất thời không kịp phản ứng.

“Khi xưa cha mẹ đã nói, muội có thể tự mình quyết định hôn sự của mình, đúng không?”

“Không sai, nhưng.....”

“Tốt, đại ca, muội đã quyết định, muội sẽ gả cho Quân Lan Chu công tử ở phòng đối diện!”

“Phòng đối diện?” Gia Cát Văn Nghĩa huy động đầu óc nghĩ ngợi xem nàng rốt cuộc là chỉ ai, “Muội muốn nói.....” Dừng lại một chút, mục quang dừng ở trước cửa phòng. “Hấn?”

Mông Mông ngoái đầu nhìn theo, Quân Lan Chu không biết từ bao giờ đã đứng ngoài cửa, khoanh tay hờ hững nhìn bọn họ.

“Đúng vậy, là huynh ấy.”

“Nhưng, vì sao.....”

“Không cần hỏi vì sao, đại ca, huynh đồng ý là được rồi.”

“Nhưng..... Nhưng.....” Hấn hi vọng nàng có thể gả cho Chương Úc Hùng cơ!

Thấy đại ca tựa hồ không có khả năng đồng ý hôn sự này, Mông Mông dứt khoát quỳ dưới đất.

“Đại ca, mong huynh chấp thuận, bằng không muội sẽ không đứng lên!”

Gia Cát Văn Nghĩa nhất thời ngây ngốc, không nghĩ tới nàng kiên quyết muốn gả cho tên thư sinh không có khả năng nuôi sống bản thân mình đến như vậy. Cuối cùng là vì sao?

Sau hơn nửa ngày trời, hấn mặt mũi thờ dài thật sâu. “Ta chấp thuận, muội nhanh đứng lên đi!”

Mông Mông vô mừng nhảy dựng lên. “Cám ơn đại ca!”

Bởi vì Gia Cát Văn Nghĩa đang nằm trên giường bệnh, cho nên Mông Mông chủ động tự lo mọi thứ cho hôn lễ. Nàng suốt đêm may một đôi áo gối uyên ương làm hồi môn, lại đi mời Triệu bá phụ, trước kia là quản gia ở Gia Cát phủ, làm người mai mối. Hôm sau, Gia Cát Văn Nghĩa cũng miễn cưỡng đứng dậy vì bọn họ chủ hôn, ngay tại đại sảnh Trần gia bái đường hành lễ, hoàn thành việc chung thân đại sự của Mông Mông.

Tuy rằng tất cả mọi thứ đều rất đơn giản, nhưng kết quả mới là quan trọng nhất.

Không nghĩ đến trong đêm động phòng, biểu hiện của phu quân mới cưới tựa hồ như không muốn lấy nàng. Trừ bỏ mớ len chiếc khăn che đầu, bọn họ không có uống rượu giao bôi, cũng không nói với nhau nửa lời, tuy rằng ngủ trên cùng một giường, nhưng ngay cả tóc hân cũng không có chạm tới nàng, thậm chí còn quay mặt đưa lưng cách rất xa người vợ mới cưới. Điều này khiến cho nàng cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Nếu không muốn lấy nàng, vì sao lại đồng ý cùng nàng thành thân?

Tuy nhiên, việc này không quan trọng, nàng cũng không nề hà gì, nàng đã trở thành thê tử của hân, đây mới là điều trọng yếu nhất.

Bởi vậy, hân sẽ không thể cự tuyệt chữa bệnh cho đại ca của nàng nhỉ?

~~

Tờ mờ sáng ngày hôm sau, Quân Lan Chu còn chưa thức dậy, Mông Mông đã nhanh chóng đi xuống nhà bếp làm đồ ăn, trong lòng không ngừng tính toán sau khi dùng xong bữa, nàng sẽ xin Quân Lan Chu trị bệnh cho đại ca. Không ngờ ngay cả chân còn chưa đặt vào phòng bếp, đã nghe thấy tiếng Tuyết Tuyệt hô to.

“Chương đại ca đã trở về!”

Nàng đành phải tạm thời thay đổi phương hướng chuyển tới đại sảnh phía trước, nhưng tại giữa đường đã trông thấy Chương Úc Hùng cả người phong trần gió bụi đang đứng bên cạnh huynh muội Đỗ Tinh, nhìn ra được lo lắng cùng ưu tư của họ, ngược lại Chương Úc Tú cùng Lâm Chân Bình, hai gương mặt u tối tràn đầy vẻ bất nhẫn.

“Vừa nghe tin hiền đệ ngã bệnh, chúng ta liền lập tức quay ngựa trở về!”

Sau đó, bọn họ trực tiếp ghé phòng của Gia Cát Văn Nghĩa thăm hỏi, Mông Mông liền đến nhà bếp pha trà, không ngờ tới khi quay lại phòng, nghênh đón nàng lại là những câu chất vấn của Chương Úc Hùng đang tỏ ra rất kinh ngạc.

“Đại muội, tại sao? Tại sao lại kiên trì muốn gả cho tên thư sinh nghèo khó đó?”

“Muội uống nhầm thuốc à?” Đỗ Tinh càng không muốn tin.

Mông Mông nhìn nàng, lại quay sang nhìn Gia Cát Văn Nghĩa đang nằm trên giường, sau đó lại trông thấy những ánh mắt chứa đầy nghi hoặc không đồng tình. Cô hống khô khốc, không nói nên lời, nàng trước buông khay trà, sau đó quay về sường phòng đối diện, đang muốn đẩy cửa bước vào, không ngờ cửa lại tự mình mở ra.

Là Quân Lan Chu, hân trùng hợp cũng muốn đi ra, nhìn thấy một đám người vây trước cửa, thế nhưng nửa chữ cũng không hỏi.

“Tướng công, nhớ hôm nào chàng có nói, ngoại trừ thân quyến trong gia đình, không có đại lễ, chàng sẽ không xuất thủ cứu người, vậy.....” Nàng ngẩng đầu nhìn vào mắt hân. “Thiếp là thê tử của chàng, đại ca của thiếp chính là đại cữu tử (anh vợ) của chàng. Tuy rằng chỉ là quan hệ thông gia, nhưng cũng xem như người thân, cho nên, chàng có thể cứu huynh ấy không?”

Nhiều lời giải thích chỉ bằng dùng hành động thật tế chứng minh cho họ thấy.

Nhưng điều này lại khiến cho bọn Đỗ Tinh càng thêm hoang mang khó hiểu. Tên thư sinh ốm yếu nhìn như sắp chết đói đến nơi này, chính mình còn không cứu được chính mình, lại dựa vào cái gì cứu người?

Mà Quân Lan Chu trên mặt thủy chung cũng không biểu lộ cảm xúc, lãnh đạm nhìn Mông Mông. Một lát sau, đột nhiên chuyển thân đến bên giường cầm lấy gánh sách, trực tiếp ra khỏi phòng, sau đó tiến vào sường phòng đối diện, dừng chân trước giường của Gia Cát Văn Nghĩa cách đúng ba bước, đôi song nhãn nhìn chằm chằm vào Ngân Hoa đang đứng bên cạnh, không nói một lời.

Mông Mông vội vàng tiến lên trước mời Ngân Hoa lùi ra phía sau, nhẹ nhàng giải thích. “Nàng là hôn thê của đại ca thiếp, Ngân Hoa. Kể từ lúc đại ca ngã bệnh, chính là nàng luôn túc trực bên người.”

Quân Lan Chu vẫn như trước không mở miệng, tiếp tục đi đến bên giường, buông gánh sách xuống, đưa tay vén một bên vạt áo của Gia Cát Văn Nghĩa, sau đó cúi người xuống mở gánh sách. Khiến người ta kinh ngạc chính là bên trong chẳng những không có lấy nửa quyển sách, mà còn chứa đầy các thẻ loại bình to, nhỏ khác nhau.

Mọi người, bao gồm cả Gia Cát Văn Nghĩa, nhất thời đều kinh ngạc tròn tròn mắt, Mông Mông mặt mày hớn hớn, khoe miệng nhỏ nhắn cũng cong lên, thiếu chút nữa hoa tay múa chân loạn xạ.

Hân không cự tuyệt việc cứu chữa cho đại ca!

“Thì ra là đại phu!” Đỗ Tinh lẩm bẩm nói.

“Ta không phải đại phu!” Quân Lan Chu rất cục mĩnh.

“Không phải?” Đỗ Tinh hoài nghi nhìn hắn, lại ngó cái gánh sách đựng đầy chai lọ lớn nhỏ bên trong..... “Không phải là người đó chứ!” Nàng ngạc nhiên thốt lời.

“Người đó? Ai cơ?” Mông Mông không hiểu hỏi lại.

“Là vị đại phu tỳ đã đề cập qua với muội!” Đỗ Tinh hạ giọng thì thầm. “Nói không chừng hẳn chính là vị đại phu kia, tuy rằng trẻ hơn một chút, nhưng việc hắn đem các loại bình dược giấu trong gánh sách, rõ ràng không muốn để mọi người biết hắn là đại phu. Việc này không phải cùng lời đồn giống nhau sao?”

Mông Mông giật mình. “Thật là hắn?”

“Không biết, cứ chờ xem thế nào. Nếu đúng như người ta nói, có lẽ hắn có thể trị tận gốc bệnh của đại ca muội. Sau này, đại ca muội cũng không cần lo lắng đến căn bệnh kỳ lạ này.”

“Thật ư? Được được được, chúng ta xem, chúng ta xem!”

Mông Mông hầu như không kiềm chế được tâm tình phấn chấn của mình, nín thở chăm chú nhìn về Quân Lan Chu coi hẳn rốt cuộc định làm gì, không nghĩ tới Quân Lan Chu lại đột nhiên xoay người lại.

“Đem một chén cao lương (1) đến đây.”

Mông Mông có phần ngỡ ngàng. “Cao lương?” Không phải là giấm? “Tướng công có thói quen uống một chén trước khi chữa bệnh sao? Cao lương không tốt, nó mạnh lắm, lỡ say thì làm sao? Đổi loại rượu khác nhẹ hơn được không?”

“Không phải cho ta uống.”

“Chàng không uống?” Mông Mông đột nhiên hít một hơi dài. “Chẳng lẽ là cho đại ca của thiếp uống? Không được, đại ca đang mang trọng bệnh, không được uống rượu!”

“Cũng không phải để hắn uống.”

“Không phải ư?” Mông Mông bối rối gãi đầu. “Vậy thật lạ, thế rốt cuộc là cho ai uống?”

“..... Mang, chén, cao, lương, đến, ngay!”

Cuối cùng nhận thức được trong giọng nói của hắn có vẻ không vui, Mông Mông hoảng sợ quay đầu chạy đi, không dám chần chờ nửa bước.

“Được được được, tướng công, chàng đừng tức giận, thiếp đi ngay, lập tức đi ngay mà!”

“Thêm một bát giấm lớn.”

“Vâng, thiếp nghe rồi, một bát giấm lớn!”

Hết rượu lại muốn uống giấm?

Ở đâu ra thói quen lạ thường thế này!

Đội nàng một tay cầm bát lớn, một tay cầm chén rượu trở về nhìn thấy Gia Cát Văn Nghĩa đang nằm trên giường trước ngực đã điểm hai mươi mấy cây kim, không khỏi vui mừng đến mức suýt nữa đánh rơi rượu cùng giấm.

Hắn đúng thật là vị đại phu trong truyền thuyết đó!

Nghĩ mà xem, các đại phu trước đây đến thử cũng không thử, chỉ kêu là hết cách, mà Quân Lan Chu, không nói lời nào bắt đầu ra tay trị liệu. Còn không phải là vị đại phu trong truyền thuyết kia ư!

Nhưng ngay sau đó, nàng lại bị hành động tiếp theo của Quân Lan Chu làm kinh sợ tới mức nghĩ hẳn chính là tên điên.

Chỉ thấy Quân Lan Chu sau khi cầm lấy chén rượu, bỏ vào đó một nhúm bột thuốc, mọi người đang đoán xem hẳn rốt cuộc đưa chén rượu thuốc này cho ai uống, đã thấy hắn đột nhiên xuất thủ, thô lỗ hurls Ngân Hoa không hề phòng bị tiến đến, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đổ thuốc vào miệng nàng.

Ngân Hoa ho sặc sụa nuốt rượu vào miệng, đang định chất vấn Quân Lan Chu muốn làm gì, không ngờ miệng vừa mới mở ra, người bỗng nhiên ngã xuống.

Mọi người dờ ra nhìn một tràng cảnh sau đó lấy lại tinh thần, đồng loạt kinh hô. “Ngươi muốn làm gì?”

Quân Lan Chu im lặng không nói gì, tiếp tục bỏ thêm vài nhúm thuốc đủ màu vào bát giấm, sau đó để ngay sát miệng Ngân Hoa, trầm giọng ngăn trở Mông Mông đang muốn tiến đến hỏi thăm.

“Đừng lại gần!”

Đỗ Tinh rùng mình, vội vàng kéo Mông Mông trở lại. “Ngân Hoa chỉ là mặt đỏ, biểu hiện của việc uống say, chắc là không có việc gì, chúng ta cứ chờ xem!”

Vì thế, mọi người chung quanh không hện mà cùng nín thở chăm chú nhìn về Ngân Hoa, kỳ thật bọn họ cũng không biết đến tột cùng là đang xem cái gì, nhưng bởi vì nghe khẩu khí của Quân Lan Chu giống như là sẽ phát sinh một chuyện gì đó, mọi người bất giác cũng theo đó khẩn trương chờ đợi.

Bất quá không lâu sau, không cần Quân Lan Chu lại mở lời nhắc nhở, tất cả mọi người kinh hãi la to, động tác cũng nhất trí liên tục lùi lùi lùi, lại lùi lùi lùi, lùi đến nỗi không thể lùi được nữa, thậm chí có người còn lùi đến ra khỏi phòng cũng không biết.

“Đó..... Đó..... Đó là cái gì thế?”

Cùng với lúc trước nhìn thấy quái trùng chui ra từ miệng của Gia Cát Văn Nghĩa đồng dạng giống nhau, nhưng là ý nghĩa bất đồng.

Từ miệng của Gia Cát Văn Nghĩa chui ra chỉ là con trùng nhỏ như sâu bướm, nhưng giờ phút này trong miệng của Ngân Hoa lại là quái trùng bự tổ chẳng như là chuối.

Càng đáng sợ hơn, theo miệng nàng chui ra không chỉ có một con, sau khi con quái trùng có màu sắc kỳ lạ bò ra, tiếp theo là các con màu đen, màu tím, còn có cả màu xanh đậm lần lượt xuất hiện..... Tổng cộng có đúng mười con kích thước to nhỏ khác nhau, ngoan ngoãn từ miệng nàng xoay trở thân mình bò ra, lại xoay xoay tiến về bát giấm, tiếp tục xoay xoay chui vào trong bát, sau đó..... hóa thành một đồng búi nhùi bảy sắc lấp lánh.

Quân Lan Chu tiến đến bưng lên chiếc bát, sau đó để kề miệng của Gia Cát Văn Nghĩa.

Một lát sau, từ miệng Gia Cát Văn Nghĩa cũng chui ra một quái trùng nho nhỏ. Sau khi nhìn thấy quái trùng tiến vào bên trong bát giấm, Quân Lan Chu lần lượt rút ra các kim châm cắm trước ngực Gia Cát Văn Nghĩa, lấy từ gánh sách ra một chiếc bình màu bạc, đổ lưng chừng nửa chén chất lỏng mùi thơm nức mũi đưa cho Gia Cát Văn Nghĩa.

“Uống.”

Giống như kỳ tích, Gia Cát Văn Nghĩa vừa cảm chén chất lỏng mùi thơm lạ thường một hơi uống cạn, chỉ trong nháy mắt, sắc mặt tái nhợt dần dần trở nên hồng hào có sắc. Đến khi Quân Lan Chu thu thập xong đám búi nhùi mà quái trùng hóa thành cùng kim châm các loại cất vào tủ, Gia Cát Văn Nghĩa dung nhan tiêu tụy cũng nhanh chóng khôi phục lại thân thái sáng láng lúc còn khỏe mạnh.

“Không thể tin được!” Hần tinh thần sáng khoái cử động tay chân, kinh ngạc lắm lắm. “Ta cảm thấy tinh thần so với trước khi mang bệnh còn tốt hơn, hơn nữa.....” Hần lại dùng lực vung tay đánh vào không trung. “Còn cường tráng hơn. Thật sự là không thể tin mà!”

Mông Mông cũng không vì thế mà cao hứng quá sớm. “Tướng công, bệnh tình của đại ca thấp.....” Nàng cẩn thận nhìn vào đôi mắt thâm thúy của Quân Lan Chu. “Đã trị tận gốc?”

Quân Lan Chu nâng một chút mi mắt. “Hắn không có bệnh.”

“Là sao?” Gia Cát Văn Nghĩa sững sốt. “Ta không có bệnh? Nhưng..... Nhưng..... A, là độc sao?”

“Cũng không phải độc.”

Nói cũng đúng, nếu là bệnh, là độc, cho dù đại phu giải không ra, ít nhất cũng chẩn đoán được. Nhưng nếu không phải độc, cũng không phải bệnh, vậy đến tột cùng là gì?

“Cái đó..... Cái đó.....” Không phải là trùng tà chứ?

Quân Lan Chu chuyển mắt nhìn Ngân Hoa đang nằm trên đất. “Ngươi vì sao cùng nàng hứa hôn?”

Lúc này mọi người mới nhớ tới Ngân Hoa, bất giác lại lùi xa nàng hai bước, xem nàng như chó điên, lúc nào cũng có thể nhảy lên cắn người.

Cho dù nàng không cắn người, cũng sẽ phun ra quái trùng đến cắn người!

“Đó là chuyện ba năm trước. Lúc đó, gia phụ cùng ta đến Côn Minh thu mua gấm vải, Ngân Hoa cùng tỷ tỷ Kim Hoa của nàng chính là nguồn cung cấp hàng lớn nhất, chúng ta giao dịch không biết bao nhiêu lần, tất cả đều thuận lợi. Nhưng là ba năm trước, khi chúng ta phải rời đi, Kim Hoa đột nhiên hướng ta ngỏ lời yêu, bởi vì lúc ấy ta chưa nghĩ đến chuyện chung thân đại sự, cho nên đành khéo léo từ chối, không nghĩ tới nàng lại.....” Gia Cát Văn Nghĩa thở dài thật sâu. “Thất cổ tự sát!”

Mọi người không hẹn mà cùng rùng mình kinh hãi.

“Bởi vì áy náy, lại thêm Ngân Hoa chỉ còn lại một mình,” Gia Cát Văn Nghĩa tiếp tục. “Vì thế, ta liền cùng nàng hứa hôn, sau đó đưa nàng về đây chăm sóc thật tốt. Chúng ta đã định năm nay tổ chức hôn lễ, không ngờ ta lại ngã bệnh.....”

“Nàng chưa bao giờ muốn cùng nguoi thành thân, chỉ mong vì tỷ tỷ báo thù.” Quân Lan Chu thần nhiên nói.

“Báo thù? Không lẽ nào.....” Gia Cát Văn Nghĩa giật mình tròn tròn mắt. “Là nàng.....”

“Nguoi bị trúng cô (2).”

Mọi người nhất thời bùng tỉnh. Miêu nữ thích nuôi cổ, điều này ai cũng biết, vì sao đến bây giờ mới nghĩ ra?

Gia Cát Văn Nghĩa trầm mặc một hồi dài, không khỏi thở ra một hơi. “Ta không giết nguoi, nhưng nguoi lại vì ta mà chết. Ta không trách nàng muốn tìm ta báo thù, nhưng nàng không nên làm liên lụy đến phụ thân cùng các đệ đệ, bọn họ vô tội mà!”

“Hôn sự làm sao có thể cưỡng cầu, hiền đệ không có lỗi, là do nàng quá cố chấp.” Chương Úc Hùng nhấn mạnh.

“Quay lại vấn đề đi, nếu Miêu nữ có thể hạ cổ, tỷ tỷ của nàng hà cớ gì lại không dùng cổ trùng khổng chế đại ca, thay vì tự sát?” Đỗ Tĩnh nghi hoặc lên tiếng.

“Việc này phải hỏi Ngân Hoa!” Chương Úc Tú lẩm bẩm, ngoài ý muốn của nàng, tất thấy đều do Ngân Hoa giờ trò quỷ.

Chính vì thế, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên nguoi của Quân Lan Chu. Hắn hạ xuống mi mắt, lập tức tiến lên cho Ngân Hoa ăn một ít đồng bùi nhùi kết tinh từ quái trùng, lại phân biệt ở hai huyết Sơn Căn cùng Nhân Trung của nàng điểm chỉ, sau đó trở về. Hắn vừa mới yên vị, đã thấy Ngân Hoa tỉnh dậy.

Thật lợi hại!

Mọi người trước dùng ánh mắt tán thưởng Quân Lan Chu, sau chuyển sang bên nguoi Ngân Hoa. Trong mỗi cặp nguoi đều bao hàm ý khiển trách; mà Ngân Hoa trong đầu một trận mờ mịt không hiểu, sau đó chán kinh nhìn Gia Cát Văn Nghĩa đang ngồi ngay ngắn ở mép giường, sắc mặt hồng hào, tinh thần tươi tốt, ít nhất cũng còn sống hơn chục năm nữa.

Một lúc lâu sau, nàng rũ xuống bờ mi, bình tĩnh đứng dậy. “Rất giỏi, có thể dụ ra cổ mẩu trên nguoi ta.....” Tầm mắt từ từ chuyển đến thân hình Quân Lan Chu, ánh mắt cực kỳ hung ác, so với nhìn quái trùng từ miệng nàng bò ra càng khiến nguoi rùng mình rét run. “Cổ mẩu của ta đâu?”

Lúc đầu biểu hiện có điểm như trẻ thơ, nháy mắt lại biến thành vẻ mặt bà cô già, nàng quả thật diễn rất xuất sắc!

Quân Lan Chu híp mắt trả lời. “Toàn bộ đã chết.”

Ngân Hoa ngay lập tức sắc mặt đại biến. “Toàn bộ đã chết?” Nàng thét chói tai. “Không có khả năng, không phải nguoi mặc kệ sự sống chết của mẹ con Bệnh Chốc Đầu sao?”

Bệnh Chốc Đầu? Vì sao lại nhắc đến tên hắn ở đây?

Chẳng lẽ.....

“Bệnh của Bệnh Chốc Đầu cũng là do nguoi giờ trò?” Mông Mông sợ hãi thốt lời.

“Ai bảo hắn dám phá hư chuyện của ta!” Ngân Hoa khinh thường hừ một tiếng. “Cả hai mẹ con nhà đó đều đáng chết!”

Đúng thật là nàng!

“Nhưng bọn họ chẳng qua chỉ có lòng tham, không đáng phải chết!”

“Ta không quản bọn họ tham hay không tham. Chỉ cần phá hư chuyện của ta, phải chết!”

Được, nếu là nàng muốn bọn họ chết, hà cớ gì lại lôi tướng công nguoi ta vào?

“Vậy cô vì sao lại báo tướng công mặc kệ sống chết của mẹ con nhà họ?”

“Ban đầu, ta muốn cho bọn họ nhiều nhất chỉ một, hai tháng chịu khổ, nhưng là.....” Ngân Hoa nhún nhún vai. “Nếu trước khi hạ sát cổ mẩu trên nguoi ta, không phong trụ bảy mạch, mười bốn huyết đạo trên nguoi họ, thì cổ ta hạ trong cơ thể họ sẽ nơi nơi loạn cắn, khiến cho bọn chúng từ từ nhấm nháp chịu thống khổ, muốn sống không được, muốn chết cũng không xong. Không cần hết một nén nhang, bọn chúng sẽ nhanh chóng lia đời.”

Mông Mông kinh hãi hít hơi thật sâu. “Kia..... Kia.....” Sau đó quay đầu. “Đồ đại ca.....”

Đỗ Vi gạt đầu. “Ta đi xem thể nào!” Lập tức phi thân rời đi.

“Nhìn cái gì? Xem người chết sao?” Ngân Hoa cười lạnh, hung tợn hướng Quân Lan Chu trừng mắt. “Ta muốn người nhớ thật kỹ, ta nuôi xong cổ mẫu, nhất định sẽ không tha cho người!”

Quân Lan Chu mắt xem mũi, mũi ngó tim, thờ ơ lên tiếng. “Người không thể.”

“Ai bảo ta không thể, ta.....” Lời còn chưa dứt, Ngân Hoa sắc mặt đại biến. “Người cho ta ăn thi hài cổ mẫu, khiến ta không thể tiếp tục nuôi cổ?”

“Thông minh.”

“Người!” Ngân Hoa tức giận mặt tái đen, cơ hồ nói không ra lời. “Người đừng tưởng như vậy sẽ không sao, ta có thể tìm người thay ta hạ cổ. Người, còn có Gia Cát Văn Nghĩa, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người!”

Gia Cát Văn Nghĩa lúc đầu còn hi vọng nàng phủ nhận, không ngờ lại nghe thấy nàng chẳng những thừa nhận việc làm, còn kiên trì nói sẽ không bỏ qua cho hắn, lại làm liên lụy người vô can là Quân Lan Chu -- chỉ vì Quân Lan Chu cứu hắn một mạng, hắn càng phần nợ càng đau lòng -- là hắn mang nàng trở về, cũng chính là hắn gián tiếp hại chết phụ thân cùng các hiền đệ.

“Vì sao phải liên lụy phụ thân cùng các đệ đệ?”

“Người hại chết tỷ tỷ duy nhất của ta, ta tự nhiên muốn huynh đệ nhà người cùng nhau bồi táng.” Ngân Hoa thần nhiên trả lời.

“Nhưng gia phụ.....”

“Ta biết, chính hắn phản đối người lấy tỷ tỷ.”

“Không có chuyện này!” Gia Cát Văn Nghĩa quả quyết phủ nhận. “Gia phụ từ trước vẫn luôn để cho chúng ta tự do lựa chọn đối tượng. Ông chưa bao giờ can thiệp vào việc này của chúng ta, nếu không ta sao có thể đưa nàng về đây?”

Ngân Hoa có chút ngoài ý muốn sững sốt một chút, “Phải không?” Sau đó lại nhún vai. “Vậy cứ coi là lợi tức cũng được.”

Lợi tức?!

Không tin được nàng lại khinh thường mạng người như thế, Gia Cát Văn Nghĩa ôn hòa rút cục cũng tức giận. “Nàng có phần quá đáng rồi đấy!”

Ngân Hoa thờ ơ lên tiếng. “Là người sai trước tiên!”

“Này này, người tại sao cứ hồ đồ như vậy?” Đỗ Tinh không chịu được, phần nợ chửi ầm lên. “Tỷ tỷ người muốn làm cây si thì kệ tỷ tỷ người, dựa vào cái gì bắt Gia Cát đại ca phải đồng ý cùng nàng hòa thân?”

Nghe đến ba chữ “làm cây si” kia, Ngân Hoa âm độc nheo mắt.

“Tỷ tỷ của ta đường đường là công chúa Miêu tộc, có thể coi trọng hắn, đó là phúc khí của hắn, không ngờ hắn dám cự tuyệt, không ra thể thống gì!”

“Tỷ tỷ của người hạ cổ không chế huynh ấy không phải là phải tốt sao, lại đi lựa chọn tự sát, để sau này người phải bồn ba trả thù?”

“..... Tỷ tỷ nói không phải hắn cam tâm tình nguyện, nàng không cần.”

Buồn cười, chuyện tình cảm mấy ai có thể khống chế theo ý mình. Dùng lực ép buộc, rất là vô lý, cùng nàng đối đáp qua lại mấy câu đã muốn nổi khùng!

“Gia Cát đại ca, là nàng hại chết bá phụ, huynh giết nàng trả thù cũng không ai nói!”

“Giết nàng?” Gia Cát Văn Nghĩa nhướng mày. Hắn chưa từng nghĩ qua muốn giết nàng, nhưng nếu thả nàng đi, nàng có thể sẽ tiếp tục đến đây hại hắn, thậm chí cả ba muội muội cũng không tha. Hắn thì không sao, nhưng cũng không thể không lo cho muội muội!

“Hiền đệ không hạ thủ được, hay là giao cho đại ca đi!” Chương Úc Hùng nhẹ nhàng nói.

“Việc này.....” Gia Cát Văn Nghĩa trầm ngâm một chút, sau đó bác bỏ. “Không, vẫn là trước đem nàng giam lại, để từ từ suy nghĩ.”

Vì thế, Ngân Hoa bị đưa ra khỏi phòng, nhưng mà Mông Mông như cũ vẫn không thể yên tâm.

“Nếu không cẩn thận để nàng đào tẩu, sau đó lại mang người khác tới hạ cổ thì tính sao?” Nàng giật nhẹ tay áo của Quân Lan Chu. “Tướng công, chàng có cách gì không?”

Quân Lan Chu liếc mắt nhìn nàng, khom người mở ra gánh sách, lấy ra chiếc hộp bên trong chứa đựng thi hài cổ mẫu mà Ngân Hoa nuôi dưỡng, đưa đến trước mặt Gia Cát Văn Nghĩa.

“Ấn.”

Gia Cát Văn Nghĩa không khỏi lạnh sống lưng. “Ấn..... Ấn cái này?” Tuy rằng chúng không còn cử động, nhưng hắn vẫn không quên được hình dáng

ban đầu của nó.

Mông Mông cũng sợ đến nỗi dạ dày một trận co rút, thiếu chút nữa phát nôn.

“Tướng..... tướng công, vì..... vì sao phải ăn..... ăn nó?”

“Đây là thi hài kết tinh của bảy loại cỏ mấu lợi hại nhất Miêu Cương. Ăn nó rồi, sau này các loại cỏ độc đều không thể xâm nhập vào cơ thể.”

“A? Lợi hại như vậy?” Mông Mông hô to, “Thế thì thiếp cũng muốn!” Bất chấp ghê tởm, bốc một nhúm ăn xong rồi nói. “Vậy đủ chưa?”

“Được rồi.”

May mắn, nếu lại thêm nữa, chắc nàng phun ra mất!

Mông Mông nuốt nước miếng cố gắng khắc chế cảm giác tởm lợm trong miệng, quay đầu gọi đại ca. “Đại ca, huynh.....” Đã thấy Gia Cát Văn Nghĩa sớm vươn tay bốc một nhúm to, không chút do dự cho vào miệng, vì thế nửa đường quay lại gọi hai muội muội. “Tuyệt Tuyệt, Xán Xán, các muội mỗi người một miếng!”

Tuyệt Tuyệt và Xán Xán đều cảm thấy ghê sợ, nhưng các nàng không dám không ăn. Thà rằng bây giờ để dạ dày chịu khổ một chút, tránh cho tương lai khỏi phải gặp xui xẻo, có quái trùng nào đó tiến vào cơ thể các nàng du sơn ngoạn thủy.

Ngay cả Đỗ Tinh cùng Chương Úc Hùng bọn họ cũng muốn ăn, bàn tay co lại giống như chân nhện từ từ tiến lại.

“Ta cũng muốn!”

Nhưng là còn chưa tới nơi, chiếc hộp đã nhanh chóng đóng lại, yên vị nằm trong gánh sách.

“Chờ đã, chúng ta còn chưa có ăn mà!” Chương Úc Tú lên tiếng kháng nghị.

“Đứng, tướng công, bọn họ vẫn chưa được ăn!” Thứ tốt như vậy, hẳn là nên lấy ra cho mọi người cùng nhau “hưởng thụ” chứ!

Nhưng Quân Lan Chu giống như không nghe thấy, thân nhiên đóng lại gánh sách, sau đó đeo lên vai nghênh ngang đi khỏi.

“Sao lại như thế, hẳn là đang nổi giận ư?” Gia Cát Văn Nghĩa kinh ngạc hỏi.

“Không phải, là như vậy.....” Mông Mông cười xấu hổ. “Tướng công chàng từng nói qua, không phải thân nhân của mình, chàng mặc kệ, cho nên..... cho nên.....”

Cho nên hẳn chỉ để bốn huynh muội Mông Mông ăn, những người khác chỉ biết đứng đó thèm thuồng.

Đỗ Tinh cùng Chương Úc Hùng không khỏi quay mặt nhìn nhau, dở khóc dở cười. Hiện tại, bọn họ rốt cục hiểu được Mông Mông vì sao phải kiên trì kết hôn cùng Quân Lan Chu.

Bởi vì chỉ có vậy, mạng sống mới mong được đảm bảo!

~.~

Mẹ con Bệnh Chốc Đầu quả thật bất đắc kỳ tử mà chết, nghe đầu kêu la suốt một nén hương, từ đầu đường đến cuối ngõ đều có thể nghe thấy tiếng la khóc thảm thiết, sau đó bỗng nhiên tắt thở.

Đại khái bởi vì như thế, Chương Úc Tú cùng Lâm Chấn Bình mới nghĩ đến việc muốn trộm thuốc của Quân Lan Chu.

Bọn họ thỉnh thoảng đóng gói lương tâm làm chuyện điên rồ, có trời mới biết thời điểm nào không cẩn thận đụng chạm đến người khác, bọn họ cũng không muốn chết một cách “oan uổng” như thế.

Mà hương chi, thuốc tốt như vậy chắc chắn sẽ bán được giá, không lấy đi bán quả thật rất đáng tiếc!

Bọn họ không biết, thuốc của Quân Lan Chu tuyệt đối không phải dễ trộm. Chịu khổ hơn nửa ngày trời, chỉ thu về được một bụng hơi hận cùng tiếng thét chói tai, giống như bị quý bắt được truy về Diêm phủ, khóc không ra nước mắt.....

“Cứu mạng! Xin cứu mạng!”

Sau khi dùng cơm trưa, huynh muội nhà Gia Cát, huynh muội Đỗ Tinh và Chương Úc Hùng tụ tập tại đại sảnh phía trước cùng nhau thảo luận việc làm ăn, bỗng nhiên một tiếng thét thê thảm phá không truyền đến, mọi người một trận rợn sống lưng, không tự chủ được run lên vài cái, Tuyệt Tuyệt cùng Xán Xán sợ đến nỗi ngã luôn xuống ghế.

“Thanh âm khủng khiếp này là gì đây, không lẽ lại có người bị trúng cổ nỏ sao?”

“Nhanh đi xem một chút!”

Mọi người vội vã chạy về phía tiếng la, một vòng, hai vòng, cuối cùng cũng thấy được nơi phát xuất âm thanh.

Là Chương Úc Tú cùng Lâm Chấn Bình. Hai bàn tay của mỗi người vừa đỏ vừa sưng phồng lên giống như bốn trái đu đủ thật lớn, bọn họ vừa vung tay vừa la hét lại còn nhảy nhót loạn xạ cả lên, vẻ mặt không ngừng biến hóa đặc sắc: vừa kinh hãi vừa hoảng sợ, vừa đau khổ vừa thảm thiết.

“Các người làm sao vậy? Như thế nào?”

“Đau! Đau lắm! Giống như có hàng vạn cây kim đau vào người, thật sự rất đau!”

“Nhưng, tại sao lại thành ra như vậy?”

Mọi người chăm chú nhìn đôi bàn tay trở nên dị dạng của bọn họ. Vừa muốn tiến lên nhìn thật kỹ, bọn họ lại giống như mấy con ếch nhảy tới nhảy lui, đứng nói là xem tay, căn bản là nhìn không rõ đáng người.

“Đừng nhảy nữa, đứng yên cho chúng ta xem!”

“Nhưng, không được..... đau..... đau lắm!”

Hai người cứ thế vẫn tiếp tục nhảy loạn xạ, còn không ngừng la hét kinh hoàng. Mọi người không khỏi quay mặt nhìn nhau, không biết làm thế nào cho phải.

“Nói cho chúng ta biết, các người rốt cuộc làm sao?”

“Chúng ta..... Chúng ta chỉ là muốn nhìn một chút hòm thuốc của Quân công tử thôi!”

Nhìn hòm thuốc của Quân Lan Chu?

Cái hòm thuốc có gì đẹp mà xem?

“A, ta biết rồi!” Đỗ Tĩnh la to. “Các người muốn trộm được của Quân công tử!”

“Không phải trộm, chỉ là muốn..... muốn ‘chia’ nhau một chút thôi!”

Đó không gọi là trộm vậy chứ gọi là gì?

Chia vật phẩm?

“Chẳng lẽ tướng công.....” Nói chưa dứt lời, phát hiện Quân Lan Chu không biết từ khi nào đã đứng bên cạnh, Mông Mông lập tức chạy tới. “Tướng công, chẳng có biết bọn họ bị sao không?”

Quân Lan Chu đưa mắt hồ hững lướt qua hai người. “Cửu nhật tiêm khiêu tán. La hết chín ngày, sau đó độc tính sẽ mất đi.”

Chín ngày la hết?

Mông Mông đột nhiên muốn ngửa mặt ra cười, phải vất vả lắm mới nén lại được.

Thật là thần kỳ, Chương Úc Tú cùng Lâm Chấn Bình một mực kêu la, ngay cả nói chuyện cũng là la vừa nói, giống như muốn “nói” cho cả thành Nam Dương này nghe vậy.

“Cái đó..... Là do ai sáng chế?”

“Đệ đệ của ta.”

“Thì ra là tiểu thúc.” Mông Mông ho sặc một câu, thật không đơn giản lại nuốt trở về trận cười. “Nói cách khác, bọn họ sẽ không chết, chẳng qua chỉ la hét chín ngày rồi thôi?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì tốt rồi.” Mông Mông nhẹ nhàng thở ra, kết quả lại càng muốn cười.

Nàng ban đầu lo lắng độc kia sẽ hại chết người, trong khi Quân Lan Chu không phải thân nhân không ra tay cứu, Chương Úc Tú và Lâm Chấn Bình không phải là chết chắc?

May mắn, độc không làm chết người, nàng đã có thể yên tâm.

Vì thế, nàng trở lại bên bọn Chương Úc Hùng nói nhỏ mấy câu. Đỗ Tĩnh không giống nàng có thể kiềm nén, liền cười to thành tiếng.

“Chín ngày là hết? Thật đúng là danh xứng với thật nha!”

Tuyết Tuyết cùng Xán Xán cũng che miệng cười không ngừng. Những người khác tuy rằng cũng rất muốn cười, nhưng là ở trước mặt Chương Úc Hùng, đều giống như Mông Mông cố gắng kiềm chế.

“Được rồi, đừng cười nữa, bọn họ cũng rất đáng thương, chúng ta..... A, tướng công, có chuyện gì à?”

Mông Mông cười tươi tiến về phía Quân Lan Chu hỏi thăm. Kết quả Quân Lan Chu mở lời lại thành công chém đứt tiếng cười của Đỗ Tinh, chính là khiến người ta muốn cười cũng không thể cười.

“Chúng ta cần phải lên đường.”

-----

1. Cao lương: loài cây họ lúa, hạt tròn và to. Người Trung Quốc trồng cao lương để làm bánh hay rượu. Người Trung Hoa đặc biệt coi trọng những loại rượu chỉ cất nguyên chất bằng gạo. Cao lương khi nấu rượu thường cho nồng độ cồn cao hơn so với lúa nước của Việt Nam.

2. Cỗ: phương pháp dùng trùng tử chưa thành hình hạ vào thân thể người, sau đó dùng trùng tử điều khiển người đó

Bạn đang đọc truyện *Độc Nhất Nam Nhân Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Cha, cha, con rốt cuộc đã biết tại sao Quân Lan Chu lại sợ nữ nhân đến vậy!”

“Thật sao? Còn không mau nói?”

“Bởi vì mẫu thân.”

“Mẫu thân ngươi?”

“Không sai, là mẫu thân. Mẫu thân bản tính thật thà lại ngốc nghếch, yếu đuối lại hay khóc, làm việc gì cũng không suy nghĩ, gặp phải phiền phức cũng chỉ biết rơi nước mắt cầu cứu, một ngày mười hai canh giờ tổng cộng nức nở hết mười ba canh, không nói không rằng chỉ biết khóc, mà càng khóc lại càng lớn tiếng. Thành thật mà nói, ngoại trừ cha ra, đại khái không có nam nhân nào có thể chịu được, bao gồm cả con. Nương tử của con chỉ cần rơi hai giọt nước mắt, con cũng đủ phát điên rồi!”

“Điều này..... Ai [thở dài á]..... Mẫu thân ngươi chính là tính tình này!”

“Con biết, nhưng Lan Chu hẳn lại không thích!”

“Như vậy hẳn trở nên chán ghét nữ nhân là do mẫu thân ngươi hại?”

“Không chỉ thế, còn có Nhị thẩm!”

“Ngươi không phải muốn nói hẳn cũng chán ghét cả mẹ ruột của mình chứ?”

“Đúng như cha đã nói, hẳn chính là chán ghét mẫu thân mình.”

“Vì sao?”

“Nhị thẩm rất ít nói chuyện, mặc kệ là gặp chuyện cao hứng hay không cao hứng, Nhị thẩm từ đầu đến cuối cũng không nói một lời. Mọi người luôn phải đoán xem rốt cuộc thẩm đang nghĩ gì trong đầu, thật quá mệt mỏi!”

“Lan Chu cũng không thích nói chuyện.”

“Không giống nhau. Nam nhân không mở lời đơn giản đó là tính cách, còn nữ nhân không nói chuyện là do giận dữ!”

“Đây đều là ngươi suy diễn!”

“Lại nói, Lan Chu chính là không thích nói chuyện, trong khi Nhị thẩm cơ hồ chẳng khác người câm.”

“Cũng có thể nói là như vậy.”

“Còn có.....”

“Còn có?!”

“Tứ thẩm rất gian trá, rất giáo hoạt, trong lòng mọi người đều hận không thể trói thẩm lại đánh cho một trận!”

“Nhưng mà..... Nhưng mà Tứ thúc người bản tính nóng nảy, chỉ có dạng nữ nhân như nàng mới có thể áp chế được!”

“Chỉ có Tứ thúc vui vẻ hưởng thụ, trong khi nam nhân khác lại mong muốn tránh thật xa!”

“Ài, điều này, khụ khụ.....”

“Thêm cả Lục thẩm.....”

“Khoan đã. Khoan đã. Lục thúc cùng Lục thẩm của người là oanh oanh liệt liệt trải qua một hồi sinh ly tử biệt mới có thể ở cùng bên nhau. Lan Chu làm sao lại đem lòng chán ghét Lục thẩm?”

“Rất bướng bỉnh. Rất bá đạo!”

“Thế nào? Lục thẩm của người ương ngạnh như thế, bá đạo như thế, nhưng chỉ cần Lục thúc người nói một tiếng, nàng không phải liền trở nên thật ngoan ngoãn đó thôi!”

“Nhưng Lan Chu chính là không chịu được bộ dáng hung dữ của Lục thẩm!”

“Giờ chứ, có hung dữ cũng không hung dữ với hắn. Hắn quản chuyện này làm gì!”

“Không chỉ như vậy, bản tính của Thất thẩm cũng khiến người ngán ngẫm. Thường xuyên nổi giận, chỉ cần không vừa lòng chuyện gì Thất thẩm đều có thể làm đến trời long đất lở, mỗi khi phẫn nộ lại có bản lĩnh mắng người, mắng đến khi Trương Thành sụp đổ.....”

“Thất thúc người không chán là được!”

“Sau cùng, nhìn thử một nhóm nhi nữ trong nhà, có ai là không giống mẫu thân của mình? Không phải bướng bỉnh thì giáo hoạt, không phải thích khóc thì là không nói chuyện, không quá yếu đuối thì lại rất mạnh mẽ. Bao gồm cả nương tử nhà con. Nàng là nữ nhân tốt, con yêu nàng, nhưng công bằng mà nói, thì có đôi khi nàng lại quá mạnh mẽ.....”

“Dừng lại, người không phải là đang nói cho ta biết, nữ nhân nhà chúng ta chính là nguyên nhân khiến cho Lan Chu thù ghét nữ nhân?”

“Không sai.”

“Nhưng..... Nhưng.....”

“Con biết cha muốn nói gì, Lan Chu chỉ có thể nhìn thấy mặt không tốt của các vị thẩm thẩm. Còn những mặt tốt đẹp thì cũng chỉ có người gần gũi như là trượng phu mới cảm nhận được. Cha cũng không thể trách hắn, dù sao hắn cũng không phải là phu quân của bất kỳ ai trong số các thẩm thẩm!”

“Thật là..... dở khóc dở cười, không ngờ tới đầu sỏ gây tội lại chính là người trong nhà!”

“Đúng vậy, cha, người rốt cuộc đã hiểu ra rồi đó!”

“Nói như thế, muốn tìm cho hắn một nữ nhân hợp ý cũng thật là khó!”

“Đâu chỉ là khó, căn bản là rất rất khó!”

“Cũng không nhất định, chẳng qua là không thể giống mẫu thân người yếu đuối, mít ướt.....”

“Còn không được quá mạnh mẽ.”

“Không thể giống Nhị thẩm không thích mở miệng.....”

“Cũng không được suốt ngày cứ tía lia.”

“Không thể giống Tứ thẩm của người gian trá, giáo hoạt.....”

“Cũng không phải người ngốc nghếch, thật thà.”

“Còn phải không giống Lục thẩm ương bướng, bá đạo.....”

“Người không có chủ kiến cũng bị loại luôn.”

“Không thể giống Thất thẩm người hơi chút là nổi giận.....”

“Đúng là không thể không biết kiềm chế.”

“.....”

“Cha?”

“Ài, trần thế khó tìm!”

“Đúng vậy, trần thế khó tìm. Lan Chu nếu thật cả đời không lấy vợ, vậy cả nhà chúng ta cùng nhau tự sát tạ tội đi!”

“Bá láp bá xàm! Có điều, việc này là ai nói người biết?”

“Nhị thẩm kể cho con nghe!”

“Sao cơ? Nhị thẩm người kể cho người, xem ra lúc này cô ấy cũng chịu mở miệng đấy nhỉ!”

“Không phải.”

“Không phải?”

“Mỗi ngày nói một câu, hai tháng mới hoàn thành, đúng là tiến bộ không ít, nhưng một ngày một câu, nhiều sao?”

“.....”

Một ngày một câu?

Bái phục!

Nhưng cũng xem như có tiến bộ. Có thể nhẫn nại ngồi nghe Ách Diêm La (1) mỗi ngày nói một câu, hết hai tháng mới xong hết ý, đó mới thật sự là lợi hại, là vĩ đại!

Lão phu cam bá hạ phong!

~.~

“Thật không biết khi nào chàng mới bắt đầu 'xương' đây?”

Đôi mắt tinh nghịch nhìn theo bóng dáng khắng khieu như cây trúc đang đi phía trước, không ngừng lăm bằm, Mông Mông vừa le lưỡi vừa làm mặt quỷ. Suốt dọc đường đi, cũng không biết nàng đã làm ra bao nhiêu động tác trẻ con.

Từ lúc rời khỏi Nam Dương, đến nay cũng hơn một tháng mấy, bọn họ đều di chuyển theo cách này, một trước một sau, cách nhau đúng bảy bước. Dù cho nàng có đẩy nhanh cước bộ muốn vượt qua hắn cũng chỉ uống công, bởi vì tướng công của nàng thật thần kỳ, sau đầu như mọc thêm một đôi mắt, rõ ràng không hề quay lại nhìn lấy nàng một lần, nhưng lại nắm được từng cử động, dù là nhỏ, của nàng.

Chỉ cần nàng đi nhanh hơn, hắn cũng sẽ đi nhanh hơn; nàng cố ý đi chậm lại, hắn cũng sẽ đi chậm lại; nàng dừng lại, hắn cũng sẽ dừng lại. Tóm lại, bọn họ trên đường đi lúc nào cũng luôn duy trì cách nhau bảy bước.

Tuy rằng mẫu thân đã dạy cho nàng biết chữ, nhưng sách vở nàng đọc cũng không nhiều, rất nhiều thành ngữ, câu từ nàng nghe qua cũng không hiểu được hết ý nghĩa của chúng. Bởi vì mẫu thân luôn chú trọng lễ giáo, đức hạnh của nữ nhân, những việc khác đều trở thành thứ yếu, biết cũng được, nhưng không cần hiểu quá sâu.

Cũng không phải là thi Trạng Nguyên, biết nhiều như thế để làm gì?

Bởi vậy cho dù có thắc mắc, mẫu thân cũng không nhất định sẽ giải thích với nàng -- Có lẽ ngay chính mẫu thân cũng còn không biết, nàng chỉ đành phải tự mình tìm hiểu.

Nhưng mà hiện tại, nàng rốt cuộc cũng lĩnh ngộ được ý nghĩa của câu nói “phu xương phụ tùy”.

Giống như tình cảnh trước mắt này, phu quân bước phía trước, nàng theo đằng sau, hiểu kỳ chờ đợi hắn bắt đầu mở miệng “xương”.

“Có lẽ chàng ấy căn bản sẽ không xương, chỉ đành tiếp tục đi theo thôi?” Mông Mông lăm bằm, lại thò ra một chút đầu lưỡi.

May mắn nàng không có bó chân.

Bởi vì mẫu thân đã “quên”, nàng cũng không hiểu là mẫu thân thật đã quên hay là cố ý quên, chỉ nhớ, mẫu thân căn bản không hề đề cập qua chuyện này.

Thật là may mắn vì nhờ vậy mà hiện tại, nàng mới có thể theo sát phía sau trượng phu, hơn nữa thủy chung “duy trì” khoảng cách bảy bước, chân không bị bó, cũng không có đem hai chân dúi vào nhau, càng không có học theo cách thần lữ đi chuyển.

Chỉ là.....

“Người cũng không phải làm bằng sắt, bộ không biết đau chân sao!”

Nàng oán giận nói nhỏ, cước bộ tự nhiên ngừng lại, hai tay nắm chặt vỗ vỗ vào hai bên đùi, đôi mắt lén lút hướng về phía trước. Quả nhiên, người nào đó ở trước mặt cũng dừng lại, nhưng chỉ là đứng yên một chỗ, không quay lại hỏi thăm.

Chỉ có đứng hai thời điểm, khoảng cách giữa hai người mới xích lại gần nhau.

Một là lúc dừng lại để ăn, bởi vì hắn muốn đưa cho nàng nửa cái bánh bao, cho nên không tới gần nàng không được, trừ phi vút trên mặt đất để nàng nhặt lấy..... Khoan đã, xin đợi một chút.....

“Nửa cái?!”

Sức ăn của nàng tuy không lớn, nhưng cả một ngày dài đi chuyển, nửa cái bánh bao thì thấm vào đâu!

Thế nhưng, nàng có thể hiểu được, nhìn bộ dạng hắn như vậy, tự lo cho bản thân cũng thật khó khăn, giờ lại phải nuôi thêm một cái miệng, không cần biết to nhỏ thế nào, ngay cả khi nàng chỉ là một con kiến, tình trạng càng trở nên thật thảm hại, không có lấy một chút tiến triển, trừ phi hắn tính biến nàng thành thịt heo cho vào bụng.

Nghĩ vậy, nàng không khỏi ảo não thở dài.

Thật ra, trước khi rời khỏi Nam Dương, đại ca đã từng vụng trộm đưa cho nàng một trăm lượng ngân phiếu, nhưng là chờ nàng nhận lấy xong, đại ca lại căn dặn nàng ngàn vạn lần đừng loạn dùng, tránh cho muội phu khỏi bị tổn thương lòng tự trọng.

Nhưng là nàng thật sự không biết thế nào mới gọi là “loạn dùng”? [ý Gia Cát Văn Nghĩa là không muốn Mông Mông tiêu xài hoang phí :D]

Được rồi, nếu không biết thế nào mới gọi là “loạn dùng”, nàng coi như không đụng tới, như vậy tuyệt đối sẽ không lỡ tay “loạn dùng” ha?

Ai, có cũng như không!

Nhưng là, có khổ đến đâu cũng không làm khó được nàng, lúc còn ở Trần gia trang, nàng cũng từng đi theo dân chạy nạn học cách mót khoai lang, hái quả sông, vận khí tốt còn có thể thu được trứng chim, thậm chí còn có thể tìm thấy gà rừng hay thỏ hoang bị thương, dễ như trở bàn tay không cần tốn sức, đã có một bữa ăn ngon lành.

Chẳng hạn như vừa lúc này, khi đi ngang một ruộng lúa, nàng chẳng qua chỉ tùy tiện đào một chút đã tìm thấy ba củ khoai lang.

“Trượng công, thiếp có ba củ khoai này. Đây, hai củ cho chàng!”

Giữ lại cho mình củ nhỏ nhất, Mông Mông hai tay cung kính dâng lên trước mặt trượng phu hai củ khoai to, mong chờ trông thấy trượng phu thay đổi sắc mặt.

Không có biểu hiện gì thì thôi, thật không thú vị, mặt hắn còn trông rất “ưa nhìn” à!

Đại khái là cảm thấy hai củ khoai này thật sự không đủ, người nào đó trả lại cho nàng, “Không cần.” Sau đó tiếp tục ngồi cắn nửa cái bánh bao của mình.

Hắn không phải không thích ăn khoai lang đó chứ?

Mông Mông bối rối nhận lại hai củ khoai, có chút nản lòng, nhưng ngay lập tức nhanh chóng lấy lại tinh thần. Ừ, cũng đúng, khoai lang ăn nhiều quá sẽ đánh rắm, thư sinh như hắn tất nhiên là không thích, đầu óc mù mịt sương mù trong chốc lát đã trở nên sáng tỏ.

Lần sau sẽ hái trái cây cho hắn dùng vậy.

“Đây..... Trượng công, cái này trả lại chàng.” Nàng còn thật khăng khải đem nửa cái bánh bao phần mình trả lại cho trượng phu. “Chàng là nam nhân, nên ăn nhiều một chút, thiếp xử củ khoai này là được rồi.”

Không nghĩ tới người nào đó đem nửa cái bánh bao nàng trả lại bỏ vào trong bao hành lý, sau đó tiếp tục nhắm nháp phần bánh bao của mình.

Mông Mông nhìn đến ngây người, cuối cùng cũng biết phu quân của nàng cùng quần đến mức nào, ngay cả ăn thêm nửa cái bánh bao nữa cũng không được!

Tốt, điểm ấy nàng có thể lý giải, nhưng là lại có việc khiến cho nàng rất hoang mang.

Nếu y thuật của hần quả thật cao minh đến vậy, đại vật nhận được khi cứu người lại rất sang quý, hần là vì sao lại trở nên nghèo túng đến như vậy?

Kỳ trân dị bảo hần “kiếm” được đâu mất rồi?

Nàng thật sự rất ngạc nhiên, mỗi lần nhìn thấy gương mặt trơ gầy lộ rõ cả xương kia đều không ngừng tự hỏi, nhưng mà mẫu thân cũng đã dạy qua, có một số chuyện của nam nhân, đàn bà không thích hợp hỏi đến. Nàng luôn ghi nhớ như in, bởi cho nên nàng cũng không dám tùy tiện mở miệng thắc mắc, chỉ biết để lên men trong óc.

“Muốn nghỉ ngơi sao, tướng công?”

Đúng vậy, đây chính là tình huống còn lại có thể khiến hai người gần nhau hơn.

Tuy rằng bọn họ cả ngày đều “hành quân”, cơ hồ không có dừng lại, nhưng khi màn đêm buông xuống, hần nhất định phải tìm cho ra một chỗ nghỉ ngơi, nhưng mà bọn họ không bao giờ qua đêm ở quán trọ, nhà lá hoang phế hay miếu thổ địa là lựa chọn tốt nhất, còn lại chủ yếu là ở nơi hoang vu, tùy tiện chọn một nơi đất trống lót thảm xuống nằm ngủ, cho dù có đi qua thành cũng sẽ không tiến vào cửa.

Trừ phi là muốn mua bánh bao.

Ngoài ra, cũng giống như đêm động phòng, bọn họ cũng không nằm bên nhau, lấy ngọn lửa làm phân cách, một người ở đông, một người bên tây, tựa như “Sở hà Hán giới” (2), nước giếng không phạm nước sông, cứ thế nằm ngủ ngon lành đến tận hừng đông.

“Tướng công, chúng ta đi đâu vậy, lên phương Bắc ư?” Bởi vì càng lúc càng lạnh.

“..... Trường Bạch Sơn.” Người nào đó đang trải thảm, cũng không thèm nhìn nàng một cái.

“Nhà chàng ở trên núi Trường Bạch sao?” Nếu không vì sao lại cố ý chọn thời điểm lạnh lẽo này lên đường.

“Không phải.” Từ hành lý lấy ra bánh bao.

“Không cần cho thiếp bánh bao, thiếp ở trên đường hái được nhiều trái cây, cũng đủ rồi. Chàng ăn đi!”

“.....” Thu hồi nửa cái bánh bao cất vào hành lý.

“Tướng công, chàng không thích nói chuyện đúng không?” Nàng cầm trái cây cắn một cái.

“Ừ.” Hần cắn bánh bao.

“Vậy thiếp có thể nói không?”

“.....”

Có thể?

Không thể?

Cứ coi là có thể đi.

“Tướng công, chàng thật là không tốt, thành thân mới hai ngày, chàng liền dẫn thiếp đi khỏi, dù cho đại ca của thiếp có khuyên can như thế nào, chàng cũng không chịu ở lại. Thiếp thì không sao cả, nhưng làm cho đại ca phải lo lắng, thiếp là muội muội cũng cảm thấy đau lòng!”

“.....”

“Ngẫm lại, chúng ta quen biết cũng chưa lâu, chưa kể đến đại ca căn bản không biết chàng, chàng cứ như vậy đưa thiếp đi, đại ca sao có thể không lo chứ?”

“.....”

“Còn có các muội muội của thiếp, bây giờ nghĩ lại, thiếp còn có rất nhiều việc chưa chỉ dạy cho các muội ấy, thân làm đại tỷ thật cảm thấy có lỗi!”

“.....”

“Còn nữa, y thuật của chàng cao như thế, vì sao không chịu cứu thêm nhiều người? Còn không cho phép người ta gọi mình là đại phu, chàng thật là lạ!”

“.....”

“Ngoài ra, bộ dáng chàng rất ưa nhìn nha, nhưng sao lúc nào cũng chỉ trưng ra một bộ mặt cứng nhắc?”

“.....”

“Đứng, đứng, Chương đại ca còn nói.....”

“Câm miệng!”

“Dạ, tướng công.”

“Ngủ.”

“Dạ, tướng công.”

Vì thế, bọn họ cùng nằm xuống ngủ.

Đây chính là cách sống của bọn họ trong mấy ngày qua, thật buồn tẻ, cũng thập phần nhàm chán, bởi vì hẳn chẳng những không thích nói chuyện, ngay cả đi đường cũng không đi cùng với nàng, cả một đoạn đường dài chỉ có một mình nàng lẻ bóng.

Nhưng là, khi bắt đầu bước vào tuổi cập kê, nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, sớm muộn cũng có ngày nàng phải rời xa người thân, theo vị trượng phu xa lạ đến một căn nhà xa lạ, nơi đây chính là bến đỗ cuối cùng của cuộc đời nàng.

Huống hồ mẫu thân lúc còn sống cũng đã dặn dò nàng, sau khi đã về nhà chồng, phu quân chính là trời, còn nàng là đất, nàng không có quyền làm những điều mình muốn làm, cũng không có quyền can thiệp vào chuyện của phu quân, chỉ cần biết vâng dạ nghe lời, phu quân bảo đông, nàng không thể qua tây; phu quân muốn nàng đi, nàng không thể không đi; thậm chí là phu quân muốn nàng chết, nàng cũng chỉ có thể tuân theo, không thể nói không, ngay cả giận dữ cũng không được. Cho nên.....

Hắn muốn cùng nàng giữ một khoảng cách nhất định, không thành vấn đề, nàng tự xem chính mình là gà con đi theo sau lưng gà mẹ.

Hắn không thích nói chuyện, cũng không quan hệ, nàng nói là được rồi, dù sao nàng cũng hay lắm bám một mình, bằng không hai vợ chồng không bị cấm nhưng lại không mở miệng nói chuyện, không phải là rất lạ sao?

Chỉ có một điều khiến nàng rất rối, vì sao hắn đến giờ cũng không “thân cận” nàng?

Hắn..... “không được” ư?

~.~

Mùa đông ở phương Bắc thời tiết khắc nghiệt, băng tuyết rơi dày, lạnh đến thấu xương. Mông Mông thật không biết vì sao tướng công của mình giống như một chút cũng không có phản ứng -- có lẽ là do hắn gầy không có thịt nên thế. Nhưng nàng thì không, nàng thật sự đang lạnh run cả người.

Thời điểm rời khỏi Nam Dương, nàng không bao giờ nghĩ sẽ thẳng hướng đến phương Bắc, do đó cũng không có đặc biệt đi mua cho mình áo ấm, giờ phút này nàng dường như đã đem toàn bộ quần áo mang theo trông vào người, nhưng vẫn không sao xua được cảm giác giá lạnh, hai hàm răng va vào nhau lập cập.

“Tướng công, chàng có thể cho thiếp mượn một bộ y phục được không?”

Quân Lan Chu không nói một lời, trực tiếp đem hành lý của hắn giao cho nàng. Nàng nhanh chóng mở ra xem thử, thiếu chút nữa khóc thành tiếng, y phục của hắn tất cả đều cùng một dạng, manh áo dài mỏng manh, nàng không có lòng tin mặc vào người có thể làm ấm cơ thể.

“Tướng công, thiếp..... thiếp có thể đi mua áo bông cho mình không?”

Quân Lan Chu vẫn như cũ không nói gì, đưa lưng về phía nàng, nàng không biết điều đó có nghĩa gì, nhưng có thể khẳng định đây tuyệt đối không phải là vui vẻ, bởi vì lúc mình cảm thấy buồn về chuyện nào đó, cũng đều quay lưng không đối diện với người.

Được rồi, không được thì thôi, nàng đành phải tìm cách khác.

Vì thế, dọc đường đi, nàng luôn hướng mọi người xin một ít đồ cũ, không nhất thiết là vải bông, sau khi ước chừng đã đủ, tranh thủ thời gian ban đêm thanh vắng, ngồi bên ánh lửa bập bùng, may áo.

Một cái cho tướng công, một cái cho chính mình.

“Tướng công, áo bông này mặc dù đơn sơ, nhưng cũng có thể giữ ấm.” Vừa nói, nàng vừa đưa hai tay dâng áo. “Chàng có muốn mặc thử không?”

Quân Lan Chu nhìn chằm chằm vào chiếc áo một lúc lâu, sau đó nâng tầm mắt nhìn nàng. Ánh mắt đó, tựa hồ xuất hiện một tia biểu tình, nhưng chỉ trong chớp mắt đã không còn thấy, vẫn là đôi con ngươi phẳng lặng, thâm thúy, nhìn không thấy bến bờ; chỉ có điều hắn lại cảm lấy áo bông, chậm rãi khoác lên người, sau đó tiến lên phía trước nhóm lửa, không có nửa tiếng cảm ơn.

Ngay cả như vậy, Mông Mông vẫn cảm thấy rất hạnh phúc.

Lúc đầu còn tưởng hán nhất định sẽ cự tuyệt, bởi vì hán giống như không sợ lạnh, áo bông với hán có lẽ chỉ là thứ bỏ đi, càng thêm việc hán chưa từng nhận từ tay nàng bất cứ vật gì, cho dù là khoai lang, quả đại, hay trứng chim, hán cũng không thèm đếm xỉa, nhưng bây giờ, hán lại khoác lên người áo bông nàng may tặng. Nàng có thể không vui mừng sao?

Nhưng là có một việc khiến nàng không thể cười nổi.

Đó là, càng đi về phương Bắc, thời tiết càng giá rét, nàng tuyệt nhiên không tìm thấy khoai lang hay trái đại bên đường, chỉ đành phải cầm lấy nửa cái bánh bao Quân Lan Chu đưa nhét vào bụng, nhưng là, nửa cái thì thấm tháp vào đâu, nàng lại không thể nói thẳng với hán. Suy nghĩ cả nửa ngày trời, nàng rốt cuộc cũng tìm ra một biện pháp.

Dù sao khi nàng dừng lại không đi, hán nhất định cũng sẽ dừng lại chờ nàng. Do đó, nàng bắt đầu hỏi thăm mọi người về một số công việc vặt vãnh, vừa hỏi đã có không ít, bất quá tất cả đều là giặt quần áo.

Mùa đông ngồi giặt quần áo chính là cực hình tàn nhẫn nhất, ác độc nhất trên thế gian, nhưng là khi nàng cầm trên tay tiền công, lập tức liền quên ngay thống khổ lúc trước, hoan hỉ chạy đi mua bánh bao nóng hổi, vui mừng dâng hai tay trước mặt trượng phu.

“Trượng công, bánh bao vừa mới ra lò, chàng dùng thử nha?”

Một lần nữa, Quân Lan Chu đưa mắt nhìn nàng, đôi mắt do ngủ không đủ sưng đỏ lên, đôi bàn tay xuất hiện thêm thêm nhiều vết nứt, rồi chăm chú nhìn vào mắt nàng, rõ ràng nhìn thấy trong mắt hán hiện lên một tia phức tạp. Hán chậm rãi bước qua, tiếp lấy bánh bao, không phải bỏ vào bao hành lý, mà là lập tức nhắm nháp nhai.

Mông Mông cảm động muốn rơi nước mắt. Đây chính là lần đầu tiên, hai người được ăn những chiếc bánh bao nóng hổi đến vậy!

“Đúng rồi, trượng công, vừa nãy khi thiếp đi mua bánh bao, có một tên lưu manh chạy tới chộc ghẹo, chỉ có điều hán vừa mới đụng vào chân váy thiếp, đã ôm đầu la hét hoảng lên. Đó cũng là Cửu nhật tiêm khiêu tán [xem lại chương 4c] sao?”

“Không phải.”

“Vậy là gì?”

“Thập tam khiêu.”

“Là?”

“Sau khi nhảy nhót mười ba ngày, lập tức độc tính biến mất.”

Tiếng cười vang lên.

“Trượng công..... Trượng công, xin hỏi đây là do ai sáng chế?”

“Đệ đệ của ta.”

“Lại là tiểu thúc! Nhưng mà, trượng công.....”

“Việc chi?”

“Đệ đệ của chàng thật đáng yêu nha!”

~.~

Đáng tiếc chỉ trong vòng mấy ngày đã di chuyển đến địa phận Trường Bạch Sơn, nơi này dân cư càng thêm thưa thớt, không làm công giặt quần áo, cũng không có bánh bao nóng hổi vừa thổi vừa ăn.

“Trượng công, đêm nay là đêm trừ tịch (đêm giao thừa) nhì!”

“Ừ.”

“Vẫn chỉ có nửa phần bánh bao thôi à?”

“Một cái.”

“..... A, hay là chúng ta tìm quán trọ nghỉ qua đêm đi?”

“Không được.”

“..... A, vậy thì nghỉ ngơi vài ngày nha?”

“Ngày mai lập tức lên đường.”

“..... A, chúng ta lên Trường Bạch Sơn là muốn làm gì chứ?”

“Hái thuốc.”

Hái thuốc?

Chỉ vì hái thuốc, bọn họ phải bán mạng lên đường, ngay cả thời điểm mừng năm mới cũng không thể nghỉ ngơi vài ngày?

“Tướng công, thiếp có thể nói không?”

“.....”

Coi như có thể đi.

“Tướng công, chàng thật sự là quá quắt, ngày đầu năm, ít nhất cũng phải được ăn hai chiếc bánh bao nóng hổi chứ!”

“.....”

“Không có tiền mướn phòng trọ, tìm chùa miếu ở lại cũng tốt mà!”

“.....”

“Vất vả nhiều tháng như vậy, nghỉ ngơi hai ngày sẽ chết sao?”

“.....”

“Hơn nữa chỉ vì hái thuốc.....”

“Câm miệng!”

“Dạ, tướng công.”

“Ăn bánh bao.”

“Dạ, tướng công.”

“Ăn xong liền ngủ.”

“Dạ, tướng công.”

“Không được nói nữa!”

“..... Một câu nữa thôi.”

“Hửm?”

“Thiếp có thể chửi hỗn đản (khốn nạn =))) không?”

“.....”

-----

1. Ách Tu La: danh xưng của mẫu thân Quân Lan Chu, mời tìm hiểu “Thất tu la hệ liệt” để biết rõ hơn.

2. Sở hà Hán giới: 楚河漢界. Theo lịch sử Trung Hoa, Hán Lưu Bang cùng Sở vương Hạng Vũ luôn xung đột với nhau, gây ra cảnh trăm họ lâm than. Có một hôm, Hạng Vũ nói với Hán vương: "Mấy năm nay thiên hạ khốn khổ chỉ vì hai chúng ta. Bây giờ quyết một trận sống mái để khỏi làm khổ thiên hạ nữa". Hán vương trả lời: "Ta chỉ đấu trí chứ không thêm đấu sức". Hai bên giáp mặt nhau ở khe Quảng Vũ. Hán vương bèn kể mười tội lớn của Hạng vương, Hạng vương tức giận dùng nỏ bắn trúng Hán vương, Hán vương đeo tên chạy vào Thành Cao. Hai bên giữ vững đất của mình. Mãi đến khi thấy không còn đủ lực lượng để triệt hạ lẫn nhau, hai bên mới chịu giao ước chia đôi thiên hạ: từ Hồng Câu về Tây thuộc Hán, từ Hồng Câu về Đông thuộc Sở, với ranh giới là một dòng sông. Tương đương với một câu hát của Việt Nam “Anh ở đầu sông, em cuối sông”. ^^

Chương 6

Trời giá băng, đất tuyết phủ, cảnh vật yên tĩnh, thánh khiết tựa chốn bồng lai, thác nước lạnh lẽo nghiêng mình đông kết, bông tuyết giăng giăng đầy trời kéo dài đến bất tận, cảnh sắc nhuốm màu u ám thâm lương, mỹ lệ đến cực điểm. Cảnh tuyết ở Trường Bạch Sơn đẹp đến nỗi khiến người tán thưởng.

Nhưng..... Nhưng mà.....

“Ách..... lạnh quá!” Mông Mông co rúm người lại, hai đầu môi run rẩy phun ra sương trắng. “Tướng..... Tướng công, chúng ta rốt cuộc là đang tìm..... tìm gì thế?”

Ban đầu tưởng rằng Quân Lan Chu đến Trường Bạch Sơn là muốn hái thuốc, còn tưởng rằng rất nhanh chóng sẽ hái xong, không ngờ thời gian trôi qua đã gần hai tháng, nửa người nàng tựa hồ như bị đông cứng. Đến lúc này mới biết hấn đến đây với mục đích khác, tuyệt đối không phải là tìm thuốc gì.

“Vạn năm băng sâm (1).”

Vạn năm băng sâm?

Là nhân sâm à?

Sao không nói sớm, mẫu thân nàng đã ăn không biết bao nhiêu nhân sâm bồi bổ, hình dạng thế nào có thể nói nàng nắm rõ như lòng bàn tay.

“Được, thiếp giúp chàng tìm..... A ~” Còn chưa nói dứt, đã nghe thấy một tiếng hét lớn, sau đó bóng dáng nàng cũng không thấy đâu. “Đáng ghét!” Nàng thấp giọng, phui lấp tuyết trên mặt, cố hết sức bò ra khỏi hố.

Nàng thật sự nặng như vậy ư?

Tại sao Quân Lan Chu có thể thân nhiên gẫm trên mặt tuyết đi lại, còn nàng bước một bước té xuống hố, bước tiếp theo không cẩn thận lại rơi xuống động, cả thân người vùi trong băng tuyết.

Nàng không vui bĩu môi, bắt chước Quân Lan Chu cúi đầu tìm, bất quá mới được một lúc, nàng đã mệt mỏi đứt hơi, dứt khoát dựa vào gốc cây tùng ngồi xuống, nhìn Quân Lan Chu càng lúc càng rời xa. Nàng nhún nhún vai, cho rằng hấn sẽ trở về tìm nàng, vì thế ngửa cổ lên ngắm nhìn tuyết trắng phủ đầy cành lá, đóa hoa động sương long lanh trong suốt, nổi bật giữa vòm trời xanh, thật sự mỹ lệ đến cực điểm.

Có lẽ là do quá mệt, cũng có lẽ là thời tiết quá lạnh, chẳng mấy chốc, nàng đã cảm thấy buồn ngủ, mơ màng gục gặc đầu. Đang chuẩn bị tiến vào mộng đẹp, chỉ trong chớp mắt, nàng hoàn hồn thanh tỉnh lại.

Cái gì vậy?

Nàng nghi hoặc cúi đầu tìm kiếm, vừa mới rồi có cái gì lủi qua chân nàng, rốt cuộc là gì ta, một con vật nhỏ sao?

Nàng mạnh mẽ nghiêng đầu sang phải, một tia ánh sáng trong suốt trong tích tắc đập vào mắt nàng, nàng lại quay sang trái, ánh sáng kia chớp tắt mất đi. Nàng bắt ngờ ngàng đầu, ánh sáng đó cứ nhiên đang di chuyển trên cành cây, quang mang chói mắt, nàng căn bản nhìn không rõ, nhưng có thể khẳng định thứ đó rất nhỏ, rất thích hợp chơi đùa!

Do đó, nàng đứng dậy, chậm rãi di chuyển một vòng quanh ánh sáng đang không ngừng động đập đó, trong óc đang suy tính tìm cách nào bắt được, bất ngờ ánh sáng đó phóng về phía nàng. Nàng căn bản không có thời gian lưỡng lự, phản xạ trực tiếp kéo áo ra, đợi cho đến khi nó tới gần, nàng lập tức mở rộng áo đem vật nhỏ nhỏ kia ôm vào lòng.

“Bắt được rồi! Bắt được rồi!” Nàng giống tiểu hài tử hưng phấn nhảy tới nhảy lui.

Nhưng vật nhỏ kia gãy dựa cũng thật là lợi hại, nàng không dám tùy tiện mở áo ra xem, chỉ sợ không cẩn thận để nó chạy mất, đành theo dấu chân để lại trên đường tìm kiếm Quân Lan Chu, hi vọng hấn có cách bắt con vật này ngoan ngoãn.

May mắn thay, đi chưa được vài bước, đã thấy Quân Lan Chu đang từ từ trở về.

“Tướng công, tướng công,” Nàng vừa gọi vừa chạy về hướng hấn. “Có vật nhỏ nhào vào trong lòng thiếp, chàng giúp thiếp bắt nó được không?” Nhưng mà khi đến gần hấn, nàng liền phát hiện vẻ mặt của hấn vô cùng khùng bố.

“Đừng để nó chạm vào da!”

Hấn vừa kêu lớn, vừa chạy nhanh về phía nàng, mà không, chính xác là lướt qua người nàng chạy về phía sau. Nàng nghi hoặc quay đầu lại, bị dọa đến hoảng sợ ngã ngồi xuống tuyết.

“Đó đó đó đó đó đó.....” Đó cả nửa ngày, “Là cái gì” Chính là nói không nên lời.

Đó là cái gì?

Không hề nghi ngờ, là một con hổ.

Nhưng, hổ có thể trắng như tuyết sao?

Không thể.

Hổ có nhà lớn như vậy sao?

Không có.

Cho nên, tuyết đối không phải là hổ!

Như vậy, nó là con gì?

Mông Mông ngồi yên một chỗ, há hốc mồm nhìn Quân Lan Chu cùng con hổ không phải là hổ kia tranh đấu. Sau đó, hần chậm rãi từ trong ngực áo lấy ra một chiếc bình, mở nắp, cực nhanh đem chất lỏng màu đỏ như máu trong chai vẩy lên mình con hổ không phải là hổ, phảng phất như dùng phép, con hổ không phải là hổ kia gào lên một tiếng kinh thiên động địa, rồi nhanh chóng tan ra.

Đúng, tan ra, giống như băng tuyết khi vừa chạm xuân cũng tan ra như vậy.

Sau đó, Quân Lan Chu tiến lại gần, ở trước người nàng ngồi xổm xuống, từ trong túi sách lấy ra một chiếc hộp hình chữ nhật tương đối lớn, lại thò tay vào bao hành lý rút ra một mảnh vải bao bọc bàn tay phải, rồi trực tiếp giơ tay vào trong áo bông của Mông Mông bắt ra con vật nhỏ đang không ngừng gầy dựa, thả vào trong hộp, lập tức buông tay, đóng nắp lại, dùng dây thừng cột chặt lại, cất vào gánh sách, đứng dậy.

“Đi thôi!”

Hần muốn rời đi. Miệng Mông Mông vẫn như cũ không khép lại.

Đó là con vật nhỏ sao?

Không, không phải, không cần nghi ngờ, đó là nhân sâm.

Nhưng mà, nhân sâm có thể trong suốt như thủy tinh sao?

Không thể.

Nhân sâm biết di chuyển, biết chạy, biết nhảy ư?

Không có.

Cho nên, tuyết đối không phải nhân sâm.

Như vậy, nó là cái giống gì?

“Tướng công.”

“Làm sao?”

“Nó.....” Ngón tay run run chỉ vào nơi bây giờ chỉ còn tuyết và tuyết. “Là gì?”

“Tuyết hổ.”

“Thật sự là hổ?!”

“Ừ.”

“Nó đâu rồi?”

“Đã bị tan ra.”

“..... Vậy còn,” Xoay tay lại chỉ vào gánh sách. “Đó lại là gì?”

“Vạn năm băng sâm.”

“Thật là nhân sâm?”

“Đúng.”

“Tại sao lại biết cử động?”

“Bởi vì nó là vạn năm băng sâm.”

“.....”

Càng nghe càng hồ đồ, thôi quên đi, tướng công tìm thấy dược liệu là tốt rồi.

Vậy.....

“Tướng công, chúng ta bây giờ rời khỏi Trường Bạch Sơn?”

“Ừ.”

“Ông trời phù hộ. Chờ thiếp hướng lão thiên gia khấu đầu cái đã!”

“.....”

~.~

Từ Nam Dương xuất phát đến Trường Bạch Sơn, trèo non vượt núi hết hai tháng, cho đến khi Quân Lan Chu cùng Mông Mông rời khỏi nơi đó, cũng là lúc Tết Đoan Ngọ đang đến gần. Bọn họ bắt đầu di chuyển xuống phía Nam.

“Tướng công, chúng ta hiện tại đi đâu vậy?”

“Vô Tích.”

“Đến Vô Tích làm gì?”

“Nhờ người mang vạn năm băng sâm về nhà.”

“Tướng công, vậy chừng nào mới cho thiếp bái kiến cha mẹ chồng?”

“Chưa đến lúc.”

“Á, được rồi, chưa đến lúc thì chưa đến lúc.”

Vì thế, dọc đường đi, Mông Mông lại bắt đầu kiếm việc làm công, rửa chén, giặt quần áo, kiếm chút xu lẻ mua thức ăn nóng, hạnh phúc chia sẻ với trượng phu.

Tuy rằng Quân Lan Chu cái gì cũng chưa nói, nhưng là hần thường dùng ánh mắt thâm trầm khó đoán nhìn nàng, mà biểu tình trong mắt hần cũng càng lúc càng rõ ràng, càng lúc càng hiển hiện. Tuy rằng Mông Mông không hiểu đó là biểu tình gì, nhưng như vậy cũng đã tốt rồi, cần chi phải biết là ở trên mặt hay trong mắt hần.

Còn có một việc, khoảng cách giữa bọn họ từ bảy bước đã thu hẹp thành ba bước.

“Ồ? Tướng công, chúng ta tại sao lại có mặt ở nơi đây?”

Một đường đi thẳng tới phủ Tế Nam, Quân Lan Chu trực tiếp bước vào thành, Mông Mông cho rằng hần muốn mua bánh bao, không nghĩ tới hần chẳng những không mua bánh bao, hơn nữa còn đi đến trước cửa tòa phủ đệ hoành tráng, xa hoa nhất thành.

Hần không phải là muốn bước vào chứ?

Quân Lan Chu chỉ trả lời có hai chữ. “Im miệng!”

Mông Mông giật mình, nhưng ngay lập tức lui về phía sau ba bước, trong khi cái miệng không ngừng dẩu ra. “Dạ, tướng công.”

Sau đó, Quân Lan Chu tiến lên gõ cửa, rất nhanh đã có người bước ra, đó là một nô bộc còn trẻ, vừa trông thấy người đến là một thư sinh so với ăn xin không kém hơn nhiều, trên mặt lập tức toát lên tia miệt thị.

“Có chuyện gì?”

“Bệnh của tam phu nhân, ta có thể chữa.” Sắc mặt không chút thay đổi, đều đều nói.

“Dựa vào người?” Nô bộc khinh thường hừ một tiếng. “Đây không phải nơi người có thể ba hoa!”

“Ta họ Quân.”

“Ta họ Thái, thì sao hả?”

Quân Lan Chu không nói thêm lời nào, mi mắt từ từ hạ xuống, bất ngờ đưa tay ra hươ một cái, nô bộc trẻ tuổi đã không thấy đâu. Ngay sau đó, bên trong cửa vọng ra một tiếng nổ lớn, tiếng thét kinh hoàng, tiếng bước chân loạn xạ, còn có tiếng găm gừ phần nô nổi tiếp nhau xuất hiện.

“Thật là lợi hại, tướng công, đó lại là thứ gì? Hình như không phải là ‘chín ngày la hét’, cũng không phải là ‘mười ba ngày nhảy nhót’!”

“.....”

Quân Lan Chu nhắm mắt lại, không rảnh để ý nữ nhân ở đằng sau, chậm rãi bước qua khỏi cửa. Bất quá, chỉ mới tiến được có hai, ba bước, trước mặt liền xuất hiện một vài tên đại hán cao lớn, chắc là hộ vệ trong phủ.

“Người rót cuộc là ai? Muốn làm gì?”

“Bệnh của tam phu nhân, ta có thể chữa.”

“Chỉ dựa vào người?”

“Ta họ Quân.”

“Họ Quân thì sao, người.....”

“Quân? Người họ Quân?” Đột nhiên, từ đầu kia đại sảnh truyền đến một tiếng thét mừng rỡ. “Người là Quân đại phu?”

“Ta không phải đại phu.” Quân Lan Chu lạnh lùng lên tiếng.

“Đúng vậy đúng vậy, ngài không phải đại phu, là Quân công tử!” Theo tiếng nói chạy tới một gã trung niên người phốp pháp đang thở hổn hển, “Cút ngay!” Thô lỗ đẩy bọn hộ vệ ra, cúi đầu vái lạy. “Trăm sự nhờ Quân công tử, bệnh của tổ nương xin trông cậy Quân công tử!”

“Ta muốn huyền ngọc lưu ly đằng” (đăng = đèn)

“Huyền ngọc lưu ly đằng?” Gã trung niên có chút đau lòng giật giật khóe miệng, chột cấn chặt răng. “Được, huyền ngọc lưu ly đằng thì huyền ngọc lưu ly đằng, chỉ cần chữa khỏi bệnh của tổ nương, huyền ngọc lưu ly đằng sẽ thuộc về ngài!” Thu hồi ánh mắt, nhìn thấy Mông Mông đứng đằng sau Quân Lan Chu, sợ hãi mở miệng. “Vị này là?”

“Thê tử của ta.”

“A, thì ra là Quân phu nhân, xin mời vào trong an tọa!”

~.~

Từ lúc rời khỏi Nam Dương tới giờ, đây chính là thời điểm Mông Mông được hưởng thụ nhất, trà rót tận tay, cơm đưa tận miệng, ngủ trên giường êm gối đẹp, bốn tấm ngạt ngào hương, ăn toàn sơn hào hải vị, uống toàn rượu ngon nổi tiếng. Hưởng thụ của hoàng hậu có lẽ cũng chỉ như thế này thôi.

Chỉ tiếc mới sung sướng được có hai ngày, vị tam phu nhân kia đã rất nhanh khỏi bệnh, một khắc cũng không muốn ở lại, Quân Lan Chu liền đưa nàng rời đi, trụ nơi miếu thổ địa ở ngoài thành.

Khoanh chân ngồi xuống đất cắn bánh bao, Mông Mông đánh cảm về phía cái bọc chứa huyền ngọc lưu ly đằng.

“Tướng công, cái đó để làm gì vậy?”

“Quà mừng thọ Tứ thẩm.”

Quà mừng thọ?

Mông Mông đột nhiên bừng tỉnh, thì ra kỳ trân dị bảo hần “kiếm” được đều làm thành lễ vật tặng người. Hần cũng quá là hào phóng đi, nhưng mà đều là thần nhân, cũng khó trách!

“Thế của thiệp đâu? Tướng công, tháng sau thiệp tròn mười bảy tuổi đó!”

“.....”

“Không có à? Thôi, quên đi!” Chờ đến lúc nàng già, để văn bối đem tặng cũng được. “Đúng rồi, tướng công, trong nhà, chàng đứng thứ mấy?”

“Thứ hai.”

“Bao nhiêu đệ muội?”

“Ba đệ đệ, hai muội muội.”

“Thật là náo nhiệt!”

Hi hi, tốt quá! Cho dù tướng công của nàng “không được”, cũng còn có các huynh đệ tỷ muội xung quanh, cho dù mỗi người bọn họ chỉ có một đứa con, nàng cũng thu được bọn lễ vật.

Thật là bất hạnh, “mộng đẹp” của nàng rất nhanh đã bị phá tan.

Chỉ mới có hai ngày ngắn ngủi, tướng công của nàng đã dùng hành động chứng minh cho nàng thấy, hai chữ “không được” kia không thể áp dụng vào người hắn.

Bản thân là đại phu, như thế nào lại “không được”?

~.~

Cùng Quân Lan Chu “lang thang” bên ngoài tám, chín tháng trời, ăn uống ngủ nghỉ đều diễn ra ở nơi hẻo lánh hoang vu, tuy rằng vất vả, nhưng Mông Mông chưa từng thốt nửa chữ than van, dù sao vất vả mãi cũng quen rồi.

Duy chỉ có hai sự việc khiến Mông Mông oán hận đầy mình không nói nên lời.

Một là nhà xí. Nam nhân tất nhiên không sao cả, nhưng nữ nhân muốn tìm chỗ tiểu tiện ở nơi hẻo lánh thế này, cũng thật là khó khăn.

Chuyện nữa là tắm rửa. Giống như trên, nam nhân chỉ cần cởi sạch quần áo là có thể thoải mái nhảy xuống sông, cho dù có người đứng ngó cũng không vấn đề gì. Nhưng mà nữ nhân thì lại không thể, chỉ cần không cẩn thận bị người nhìn thấy, có nhảy xuống biển cũng không rửa sạch, trinh tiết cũng xem như bị hủy đi.

Vì vậy cho nên mỗi lần xuống sông tắm rửa, Mông Mông đều đặc biệt khăn trương, mặc dù có Quân Lan Chu canh ở phía trước, nhưng phía sau thì sao? Bên trái thế nào? Bên phải có ai không?

Càng nghĩ càng rối, còn chưa tắm xong đã vội vã lên bờ.

Chẳng hạn như lúc này đây, trời đổ hoàng hôn, trên đường đi qua sườn nam núi Thái Sơn, bọn họ nhìn thấy một hồ nước trong xanh mát mẻ. Nghĩ rằng dù sao trời cũng về đêm rồi, nàng liền dừng lại muốn rửa ráy thân thể một chút. Nàng dừng lại, Quân Lan Chu đương nhiên cũng dừng theo, thấy nàng chuẩn bị cởi bỏ y phục, lập tức xoay người đến cánh rừng bên kia nhóm lửa chuẩn bị qua đêm.

Nhưng là khi chân mới chạm nước, nàng đã bắt đầu khăn trương, lúc nào cũng cảm thấy ở đằng sau mỗi gốc cây bốn phía đều có người nhìn lên, nom nớp lo sợ tắm rửa qua loa cho xong, sau đó vội vàng lau mình, vắt khô tóc, mặc quần áo, mang giày, ôm lấy bao hành lý, nhanh chóng chạy vào rừng, nhưng mà còn chưa đến bìa rừng, cước bộ của nàng đột nhiên ngừng lại.

Ven rừng là một ngọn lửa, ngồi trước ngọn lửa là Quân Lan Chu, việc này là bình thường, không có gì kỳ quái, chỉ có điều hai bên trái phải của Quân Lan Chu lại là bốn tên đầu trâu mặt ngựa, hình dáng hung ác, mỗi người trên tay đều cầm đao, hướng vào Quân Lan Chu.

Ăn cướp!

Đó là phản ứng đầu tiên của nàng. Sau khi nín thở sợ hãi một lúc lâu, nàng bắt đầu tự hỏi bản thân, nên làm gì bây giờ?

Qua đó hỗ trợ?

Không được, nàng chỉ gây thêm trở ngại chứ không giúp được gì, bởi vì vừa mới tắm xong lại thay đổi y phục, ‘mười ba nhảy múa’ trên người đều đã bị rửa sạch sẽ, căn bản là bảo hộ chính mình còn khó, nói chi hỗ trợ tướng công?

Hơn nữa, Chương đại ca cũng từng nói qua, nữ nhân đa số đều bị giữ làm con tin, cho dù nam nhân không sợ bọn xấu, cũng sẽ vì nữ nhân bị uy hiếp mà buông tay đầu hàng, kết quả lại thành ra làm hại nam nhân. Hoặc giả mới đầu chỉ muốn cướp của, nhiều lắm là tài sản tiêu tan thôi, kết quả nhìn thấy nữ nhân liền thay đổi chủ ý, cướp luôn cả sắc.

Tóm lại, đây chính là thời điểm, có mặt nữ nhân sẽ xảy ra chuyện không tốt, cho nên nữ nhân tốt nhất là co chân chạy thật xa, trừ phi là có võ công.

Nhưng nàng không có.

Vì thế, nàng tốt nhất nên nghe lời Chương đại ca, tránh đi thật xa, không cần tạo thêm phiền phức cho tướng công. Thế nào đi nữa, trên người hắn toàn là ‘nhảy múa’ ‘la hét’ gì đó, hẳn là không sợ bọn họ..... đúng không?

Chỉ là, nàng thật sự không yên tâm rời khỏi, vạn nhất Quân Lan Chu cần sự giúp đỡ của nàng thì làm sao?

Bởi vậy, nàng quyết định trước tiên trốn ở một chỗ nhìn lên, vạn nhất tình thế không đúng, tướng công thật sự cần nàng hỗ trợ, nàng cũng có thể kịp thời ra tay -- mặc kệ ra sao, cho dù có phải chết, nàng cũng theo cùng hắn, đây vốn là nghĩa vụ của hiền thê.....

Vì thế, nàng liền núp sau một gốc cây cổ thụ, không phát hiện chính mình đang run rẩy, cũng không phát hiện Quân Lan Chu giống như vô tình nhìn về hướng nàng.....

“Đem huyền ngọc lưu ly dâng giao ra đây!”

Quả nhiên là ăn cướp!

“Nếu như ta nói không?”

Vì sao không? Bảo vật so với mạng người quan trọng hơn ư?

“Ta đây lấy mạng nhỏ của ngươi, huyền ngọc lưu ly dâng kia sẽ thuộc về ta!”

Giao đi! Giao đi! Không có cái này, cũng có thể tìm cái khác mà!

Mông Mông ở trong lòng không ngừng gào thét, toàn bộ tâm trí đều đặt trên người tướng công, chỉ hi vọng hắn mau mau giao ra bảo vật để tránh khỏi kiếp nạn, hoàn toàn không chú ý có người âm thầm tiếp cận nàng.....

“Muội muội, muội đang tìm ca ca sao?”

Mạnh mẽ hít lấy không khí, Mông Mông nhanh chóng quay đầu lại, nhìn thấy một tên đầu trâu mặt ngựa, hình dáng hung ác đang đứng trước mặt. Sợ hãi hét to, phản xạ vô thức chính là đá ra một cước nhắm ngay chỗ hiểm của đối phương -- đây cũng là do Chương Úc Hùng dạy, lập tức quay người bỏ chạy.

Tuyệt đối không được liên lụy tướng công!

Đây là ý nghĩ duy nhất hiện ra trong đầu nàng. Nàng cầm đầu cầm cổ chạy thực mạng, không quan tâm phương hướng chạy trốn chết, cho đến khi đứng trước một vách núi cheo leo, mới giật mình phát hiện ra mình chạy lâm đường. Quay đầu lại, đã nhìn thấy phía trước là hai gã đại hán đuổi tới nơi, nàng hít sâu một hơi, lập tức từ trong bao hành lý móc ra một cây kéo gỉ sắt cổ mình.

“Đừng..... Đừng qua đây!”

Hai gã kia ở ngoài khoảng cách ba bước, ánh mắt dâm dăng dán chặt trên người nàng, nước miếng ứa đầy miệng. “Chắc chắn, bộ dáng thật sự không tệ, là một mỹ nhân yêu kiều!”

“Đúng là không ngờ tới, giữa chừng lại có thêm thu hoạch!”

“Tiểu muội muội, muội là thê tử hay muội muội của tên cùng đinh khổ rách áo ôm kia?”

“Là thê tử cũng không sao, đối nam nhân đi, chúng ta nhất định sẽ yêu thương muội hết mực.”

“Đúng vậy, chúng ta.....”

Hai người thay phiên nhau nói, Mông Mông trong lòng bắt đầu run rẩy, lại nhìn thấy ba tên khác đang áp giải Quân Lan Chu đến đây, nàng không khỏi tuyệt vọng kêu lên một tiếng.

“Tướng công!” Xong rồi, nàng thật sự đã làm liên lụy tướng công!

Quân Lan Chu vẻ mặt vẫn như trước không thay đổi, thậm chí cũng không thèm nhìn nàng một cái, thản nhiên để cho bọn người kia chế ngự, đưa tới trước mặt Mông Mông.

“Thật sự là thê tử của tên nghèo mặt rệp này sao!”

“Đáng tiếc, không tới phiên chúng ta hưởng thụ trình nữ!”

“Cũng có sao đâu, đàn bà hầu hạ thêm phần thành thực.”

“Cũng đúng, này, tiểu muội muội, tướng công nhà muội trên người không có mấy lạng thịt, công phu giường chiếu chắc chắn rất kém. Mấy người chúng ta cơ thể đều cường tráng, bảo đảm sẽ giúp muội cảm nhận được thế nào là khoái cảm tột cùng trong nhân gian, như say như mê, như chìm như đắm, bay lên tận mây xanh!”

“Đúng vậy, tiểu muội muội, ngoan ngoãn thuận theo chúng ta đi!”

Mông Mông há miệng, không nói nên lời, dùng sức nuốt vài ngụm nước miếng, sau đó hít thở thật sâu, mới miễn cưỡng thốt ra một câu hoàn chỉnh.

“Nếu..... Nếu như ta nói không muốn?”

“Không muốn?”

Năm tên kia quay mặt nhìn nhau, sau đó nhìn vào cây kéo đang gí sát cổ nàng, lại hướng mắt về phía Quân Lan Chu, đột nhiên cười rộ lên.

“Nàng ấy bảo không muốn đó!”

“Tiểu muội muội, muội dám không muốn, chúng ta liền đánh gãy xương cốt tướng công nhà muội. Bây giờ, có muốn hay không đây?”

Sớm biết sẽ trở thành như vậy!

Mắt Mông Mông khép chặt, sau đó nhẹ nhàng mở ra. “Được, ta nghe theo các người, trước tiên thả tướng công của ta ra đã!”

Năm gã quay sang hội ý, trong đó có một tên giọng cao bao hành lý.

“Đồ vật đã ở trong tay chúng ta, thả hần đi.”

Một tên khác gật đầu. “Được, hãy bỏ cây kéo ra, chúng ta sẽ tha cho tướng công muội.”

Mông Mông không chút do dự buông tay. “Kéo đã rơi xuống đất, các người mau thả nhà tướng công của ta!”

Thấy thế, hai tên đang kèm chặt Quân Lan Chu bỏ tay ra, nhưng Quân Lan Chu chỉ đứng yên một chỗ khiến Mông Mông càng thêm lo lắng.

“Tướng công, chàng mau chạy đi!”

Quân Lan Chu vẫn không di chuyển, chỉ nheo mắt nhìn nàng.

Mông Mông khề cần môi, mở lời: “Chàng yên tâm, tướng công. Bọn họ sẽ không làm thương tổn thiếp, chàng đi nhanh đi!”

Nhưng Quân Lan Chu thủy chung chỉ đứng đó, cho đến Mông Mông cơ hồ muốn phát điên chửi ầm lên, hần mới bất ngờ xoay người rời khỏi. Mông Mông thở mạnh một hơi.

May mắn, tướng công không có vào lúc này kiên trì giữ vững chí khí nam nhi.

“Được rồi, tiểu muội muội, tướng công của muội đã đi rồi, chúng ta.....”

“Chờ một chút, chàng còn chưa đi xa.”

Năm gã kia nhún vai, kiên nhẫn đợi thêm một chốc lát.

“Đủ xa rồi, tiểu muội muội.”

Mông Mông gật đầu. “Được, các người đến đây đi!”

Năm gã kia lập tức cười ha hả giống như chó hoang đói khát tiến về phía trước, nhưng mà ngay lúc bọn họ sắp chạm được đến người, Mông Mông đột nhiên quay lưng nhảy xuống vách núi.

Trình tiết của nữ nhân không thể bị người làm nhục!

Nàng cũng không còn gì hối tiếc. Bệnh của đại ca đã khỏi hẳn, cũng không cần lo lắng có người hạ cổ hần. Hai muội muội đã có đại ca chăm sóc che chở. Chương đại ca cũng từng nói muốn cùng đại ca hợp tác làm ăn. Nghĩ đến cuộc sống sau này không có gì phải bận tâm, tin tưởng tất cả mọi người đều sẽ rất tốt, cho nên, nàng rất yên tâm.

Về phần tướng công, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy một nương tử khác. Đối với chàng mà nói, hần là không có gì bất đồng.

Tóm lại, trên đời này, nàng đã không còn gì phải bận tâm, đã có thể thanh thản rời đi.

Vì thế, nàng chậm rãi nhắm lại đôi mắt, mặc cho cơ thể giống như đá tảng rơi xuống, gió núi phù phù thổi bên tai, sương mù quanh mình dập dềnh trôi nổi.....

Cha, mẹ, nhị ca, đệ đệ, Mông Mông đến gặp mọi người đây!

-----

1. Băng sâm: Thuộc giống loài hải sâm, nhưng khác ở chỗ hải sâm sống ở biển còn băng sâm sinh trưởng nơi đất tuyết. Tìm hiểu về hải sâm ở

đây.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nhất Nam Nhân Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Nàng đã chết rồi sao?

Chắc là vậy!

Nhưng.....

Mông Mông hoang mang nhìn thứ loang lổ giống nóc nhà kia một hồi lâu, sau đó chậm rãi ngồi dậy, càng thêm mông lung nhìn ngó xung quanh, còn có bàn ghế, giường, cửa chính và cửa sổ.....

Vì sao thiên đường lại giống phòng trọ?

Còn có cha, mẹ, nhị ca cùng đệ đệ, bọn họ ở nơi nào?

Nàng rốt cuộc đang ở đâu?

Lấy tay vò đầu, đôi mi nhú chặt, nàng lâm vào suy tư, nhớ lại lúc nhảy xuống vách núi, cũng không biết vì sao bất thình lình bị mất đi tri giác, khi hồi phục rõ ràng ý thức thì đã ở nơi này.....

Nàng đột nhiên cảm thấy không khí toàn thân bị rút sạch.

Chẳng lẽ đây là địa ngục?

Nàng đã làm sai điều gì mà bị quăng vào đây?

Không có, nàng tự nhận bản thân chưa bao giờ làm chuyện trái với lương tâm à!

Vậy thì tại sao nàng lại bị bắt vào địa ngục?

Không phải Ngưu đầu Mã diện bắt sai người chứ?

Nghĩ đến đây, nàng hoảng sợ lập cập đứng lên, lập tức nhảy xuống giường muốn đi tìm Ngưu đầu Mã diện nói chuyện rõ ràng. Chân vừa mới chạm xuống đất, cửa liền tự động mở ra, nàng tưởng là Ngưu đầu Mã diện đến thông báo cho nàng biết đã bắt sai người, không ngờ lại thấy một người quen đến không thể nào quen hơn đang tiến đến.

“Tướng công, chàng chàng chàng..... Như thế nào chàng cũng ở đây?” Nàng kinh hãi hét lớn.

“Chẳng lẽ bọn cường đạo đó đuổi giết chàng?” Bởi vì nàng nhảy xuống vách núi, cho nên bọn họ không cam lòng sao?

Quân Lan Chu thờ ơ nhìn nàng, sau đó đem một bộ y phục mới tinh tươm đặt lên trên bàn. “Nàng chưa chết.”

“A? Thiếp chưa chết?” Nàng càng ngạc nhiên há hốc mồm. “Sao vậy?”

Quân Lan Chu không có trả lời nàng, chỉ quay lưng bỏ ra ngoài, để lại Mông Mông đang đau khổ nghiêm ngẫm xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chắc là bọn cường đạo này thật sự biết võ công, cho nên khi nàng nhảy xuống vực, bọn họ cũng thi triển khinh công bắt nàng trở về. Tại thời điểm nàng bất tỉnh hôn mê, liền thay phiên nhau cường hiếp, sau đó thỏa mãn lau khô miệng rồi đi, bỏ lại nàng ở nơi này chờ chết. Tướng công vì muốn bảo trì phong độ nam nhi, cho nên quay lại tìm nàng, do đó, nàng mới ở đây.

Thì ra là thế, có phải nàng đã mất đi sự thanh bạch rồi không?

Vừa nghĩ đến đây, nàng bắt đầu luống cuống tìm kiếm khắp nơi, nhìn thấy chén trà đang đặt trên bàn, lập tức đi lại đập chén trà xuống đất, sau đó nhặt lên mảnh sứ sắc cạnh nhất, không chút do dự hướng đến yết hầu.....

“Nàng muốn làm gì?”

Nàng có chút kinh ngạc, bởi vì vừa mới một khắc trước không có ai, nháy mắt đã thấy Quân Lan Chu xuất hiện, một tay cầm khay trà, một tay nắm chặt cổ tay đang giữ mảnh vỡ của nàng.

“Thiếp đã mất đi thanh bạch, không có mặt mũi tiếp tục sống trên đời!”

“Không có.”

“Chàng không cần an ủi thiếp. Nhất định như thế, nếu không bọn cường đạo sao có thể buông tha cho thiếp?”

“Bọn họ đã chết.”

“Không cần giat thiếp, bọn họ làm sao có thể tự dung mà chết. Nhất định là sau khi vũ nhục thiếp đã rời đi!” Nàng một mực bảo vệ ý kiến của mình.

Quân Lan Chu nheo mắt, sau đó một tay hất đặt khay xuống bàn, lại cầm mảnh nhon trong tay nàng quăng đi, sau đó ôm lấy thân thể nàng đặt xuống giường, bản thân hấn cũng cời giày leo lên, gất gao siết chặt nàng.

“Tướng công, chàng..... chàng muốn làm gì?”

“Chúng mình nàng không bị mất đi thanh bạch, và nam nhân đầu tiên của nàng là ta.”

Rất lâu sau đó --

“Có đau không?”

“Đau..... Rất đau!”

“Chảy máu không?”

“Có, có máu!”

“Như vậy, nam nhân đầu tiên của nàng là ta?”

“Vâng.”

“Tốt, ta đi phân phó tiểu nhị giúp nàng chuẩn bị nước ấm. Ngâm thân trong đó, sẽ cảm thấy thoải mái hơn.”

Dứt lời, hấn hạ chân xuống giường mặc quần áo.

“..... Tướng công.”

“Sao?”

“Thiếp còn tưởng rằng chàng ‘không được’!”

“.....”

~.~

Nàng đang chảy nước miếng.

Ánh mắt tham lam lưu luyến nhìn một bàn đầy thức ăn, nước miếng của nàng cũng càng lúc càng nhiều, cơ hồ có thể dìm chết cả vùng ngoại thành.

“Mau ăn đi!”

“Nhưng..... Nhưng tướng công, chúng ta..... có đủ khả năng chi trả không?”

Quân Lan Chu không nói, chỉ yên lặng lấy một tập giấy đưa cho Mông Mông. Mông Mông nghi hoặc mở ra xem, không nhận được kinh hồ, đó là cả xấp ngân phiếu, tối thiểu cũng vài vạn lượng.

“Cái này..... ở đâu ra?”

“Lúc xuất môn, mẫu thân đã đưa ta.”

Mẫu thân đưa?

Vậy tại sao không khi nào động tới!

“Nhưng nhưng nhưng..... Nhưng vì sao chàng không lấy ra dùng?”

“Ta có dùng.”

“Có sao? Lúc nào?”

“Mua bánh bao.”

Mông Mông, không biết nên khóc hay cười, cúi đầu nhìn ngân phiếu trước mắt, mỗi một tấm ít nhất cũng hơn một nghìn lượng. Chàng là dùng một nghìn lượng này để đi mua bánh bao?

“Nhưng, tướng công à, chàng hiển nhiên cũng có thể ăn nhiều hơn một chút, mặc nhiều hơn một chút mà!”

“Không cần, chỉ cần không để bụng đói là được, cần gì phải ăn no. Quần áo chấp vá vài miếng cũng có thể mặc tốt, mặc đẹp để làm gì.”

Mông Mông trừng mắt, hơn nửa ngày sau rốt cục cũng hiểu được.

Tướng công của nàng không nghèo, chỉ là quá tiết kiệm, mà không phải loại vừa, chính là vô cùng hà tiện, hết sức hà tiện. Không, nói hà tiện thật sự là quá hàm súc rồi, hần cần bản chính là keo kiệt đáng chết!

Vì thế, không hề răng nói nửa lời, nàng đem ngân phiếu trả lại cho Quân Lan Chu, sau đó bắt đầu cầm cúi ăn, lừa hết thức ăn vào miệng.

Nhưng mà chưa được mấy miếng, nàng phát hiện ra Quân Lan Chu này giờ không động đũa.

“Tướng công, chàng vì sao không ăn?”

“Ta vừa ăn nửa cái bánh bao, không có đói.”

“Nhưng một mình thiếp làm sao ăn hết!”

“Dư thì đóng gói lại, trên đường có thể từ từ ăn.”

Mông Mông há miệng không tin nổi. Hồi lâu sau, nàng buông đũa, không ăn nữa.

“Ăn tiếp đi?”

“Chàng là tướng công, thiếp là thê tử. Tướng công không ăn, thê tử có thể nào ăn?”

Quân Lan Chu nhú mày, tức thì cầm đũa lên. “Được rồi, ta ăn, nàng cũng mau ăn đi!”

Hắn gấp một đũa rau xanh, Mông Mông cũng theo đó gấp rau ăn, sau đó dừng lại nhìn hắn.

“Sao lại ngừng?”

“Chàng ăn cái gì, ta ăn cái đó!”

Lông mày Quân Lan Chu xoắn tít lại. Một lát sau, hắn mới gỡ đũa gấp đùi gà, Mông Mông lập tức cũng gấp lấy đùi gà, vội vã cắn ăn.

Cứ như vậy, hắn ăn cái gì, nàng liền ăn cái đó. Hắn dừng lại, nàng cũng dừng lại. Hắn tiếp tục ăn, nàng cũng tiếp tục ăn. Thậm chí hắn uống một ngụm trà, nàng cũng theo đó uống một ngụm trà. Cho đến khi nàng buông đũa không hề gấp theo hắn, hắn cũng hạ đũa xuống.

“No rồi?”

“Không, phải nói là sắp chết vì phình bụng!”

Vì thế, hắn không ăn tiếp nữa. Những thứ còn dư, toàn bộ gói lại.

“Tướng công, đừng nhanh như vậy đi được không? Bụng thiếp căng to đến mức không đi nổi!”

“Ừ, ta gọi tiểu nhị tiếp thêm một bình trà ngon, chờ nàng khỏe rồi lên đường.”

Một lát sau, tiểu nhị đưa trà tới, Mông Mông đang định hỏi Quân Lan Chu một số chuyện, chẳng hạn như hắn đang nghĩ gì trong đầu, rồi tại sao lại đãi nàng một bữa ngon hoành tráng như thế, bỗng dưng nghe thấy một đoạn đối thoại “thú vị” từ bàn kế bên.

“Ai lừa nguoi, toàn bộ đi đòi nhà ma.”

“Toàn bộ đi đòi nhà ma? Hơn ba trăm người đều đã chết?”

“Chính là như thế, ba trăm người, không sót một ai!”

“Chết thật tốt!”

“Đúng vậy, nơi này của chúng ta rồi cuộc cũng có thể trở lại bình yên!”

“Bọn thổ phi chết tiết quấy phá dân chúng đã nhiều năm, cuối cùng cũng bị báo ứng!”

“Nghe đâu bọn họ chết rất thảm!”

“Thảm thế nào?”

“Ta cũng không rõ, chỉ biết là sau khi bộ khoái nhìn thấy trời về, đến bây giờ vẫn còn ối mưa không thôi!”

Nghe đến đó, Mông Mông lập tức kéo kéo ống tay áo của Quân Lan Chu.

“Tướng công.”

“Chuyện gì?”

“Là chàng?”

“Ừ.”

“Thật là lợi hại!” Mông Mông tràn đầy ngưỡng mộ. “Cái đó là gì thế?”

“Khóc đến chết.” Quân Lan Chu thân nhiên trả lời.

“Là ý gì?”

“Một mực khóc đến chết.”

“Chỉ đơn giản như vậy?”

“Không, trước tiên khóc đến lòi mắt, tiếp đến khóc đến tróc lưỡi, lại khóc đến dạ dày thật đau, sau đó khóc đến toàn bộ nội tạng.....”

Khó trách bộ khoái kia không dùng được ối mưa. Cái cảnh này chỉ tưởng tượng thôi cũng đủ tởm lợm lắm rồi.

“Đủ rồi!” Mông Mông một tay vuốt cổ, một tay che miệng, cảm giác như muốn buồn nôn, thật khó chịu. “Lại là đệ đệ của chàng sáng chế?”

“Ừ.”

Mông Mông biểu tình nhột nhạt, mở miệng nói. “Tướng công, đệ đệ của chàng khẳng định là một đứa trẻ rất ngoan độc!”

Quân Lan Chu không bảo gì, chỉ chậm rãi uống trà. Cho đến khi bình trà voi hơn nửa, Mông Mông mới đứng dậy.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!”

“Ừ.”

Sau khi thanh toán xong xuôi, bọn họ rời khỏi quán ăn, thẳng hướng đến quán trọ đối diện, Mông Mông muốn đi lấy hành lý, gánh sách rồi mới lên đường.

“Tướng công.”

“Sao?”

“Hôm nay chúng ta ngủ ngoài đình miếu ngoài thành, hay là tiếp tục lên đường rồi mới tìm chỗ nghỉ?”

“Không, chúng ta không ngủ ngoài đình miếu, cũng không ở nơi hoang vu.”

“Thế ngủ nơi nào?”

“Quán trọ.”

“..... Tướng công, chàng rốt cuộc có chỗ nào không khỏe?”

~.~

Đúng vậy, đầu óc Quân Lan Chu thật sự có chút gì đó không bình thường.

Kể từ ngày nàng tỉnh lại trong quán trọ, tướng công của nàng đã không bình thường, hơn nữa là cực kỳ cực kỳ không bình thường.

Bọn họ không hề ngủ nơi hoang sơ, mà là nghỉ ngơi tại quán trọ. Cũng không gặm bánh bao, uống nước sông, mà là vào tửu lâu ăn món ngon, uống trà thơm. Đáng sợ nhất là hắn còn dẫn nàng đi mua y phục mới, hài (giày) mới, chất liệu thượng đẳng, đường may tinh tế, là loại phục sức mà chỉ có nhà giàu mới mặc.

“Cái này..... cho thiếp?” Mông Mông không dám tin mở to mắt.

“Đúng vậy.”

“Của chàng đâu?”

“Y phục của ta vẫn còn tốt.”

Lại tới nữa!

Mông Mông giận dữ, đem y phục trả lại hắn. “Tướng công không mặc đồ mới, thê tử có thể nào mặc?”

Quân Lan Chu lại nhú chặt lông mày. Sau đó mọi người đều nhìn thấy, phu thê bọn họ trên người đều là y phục mới, hài mới, cùng nhau xuất hiện ở tửu lâu.

Y phục của hắn là do nàng chọn, miễn cho hắn tự chọn đồ vải thô rẻ tiền.

“Muốn ăn món gì, tự nàng gọi đi!”

“Được, cứ để thiếp chọn!”

Mông Mông cười dài gọi một bàn đầy thức ăn, trọng điểm là, những món nàng gọi đều không thể gói lại đi đường, đây chính là kinh nghiệm tích lũy mấy ngày nay.

Sau nhiều bữa cùng nhau dùng cơm, nàng liền nắm rõ thói quen ăn uống của Quân Lan Chu. Cứ mỗi lần nàng ăn xong, hắn đều đem tất cả những thứ có thể gói lại gói vào giấy. Còn những thứ không thể mang đi, hắn cũng sẽ cố gắng nuốt toàn bộ vào bụng, ngay cả nước canh cũng không bỏ, bởi vì hắn rất hà tiện, cho nên không bao giờ muốn lãng phí một thứ gì.

Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên, trong thời gian này giữa bọn họ chẳng những không tồn tại khoảng cách, hơn nữa cũng không có tiếp tục “hành quân”.

Quân Lan Chu mua một chiếc xe ngựa, nhỏ thôi, nhưng bên trong rất thoải mái, dưới chân dưới người là thảm đệm kết từ lông chim. Hắn thậm chí còn mua một ít đồ ăn vặt cho nàng ngồi trong xe ăn, để không cảm thấy buồn chán, có đôi khi giữa đường gặp phải hội chùa, hắn còn dẫn nàng đi xem náo nhiệt!

“Ồ? Đây là quán trọ ư?”

Bởi vì xe ngựa ngừng, Mông Mông vén rèm nhìn ra ngoài, thì thấy xe đang dừng trước một dãy nhà rất to, nếu đây là quán trọ, chắc chắn sẽ là quán trọ cao cấp và đắt tiền.

“Không, nơi này là cửa hàng buôn bán rượu nổi tiếng ở Giang Nam.”

“Vâng.” Mông Mông cũng không hỏi tiếp, nàng đã biết tướng công là đang muốn “kiếm” bảo vật.

Lúc này, đám người hầu vô cùng khách khí, cũng không dám qua loa, bởi vì bọn họ bây giờ không còn là bộ dạng bần cùng muốn xin cơm nữa.

“Quân đại phu thật sự có thể trị lành chân của nữ nhi?”

“Ta không phải đại phu.”

“Dạ dạ dạ, Quân công tử, ngài thật sự có thể chữa khỏi chân của nữ nhi?”

“Đúng vậy.”

“Thật tốt quá, vậy xin nhờ Quân công tử!”

“Ta muốn có Uyên ương phù dung quan.” (quan = mũ đội đầu)

“Hả? Uyên ương phù dung quan? Điều này.....”

Còn chưa kịp mở miệng cò kè mặc cả, đã thấy Quân Lan Chu xoay người bỏ đi, đối phương lập tức nhận thua.

“Được được được, Uyên ương phù dung quan thì Uyên ương phù dung quan!”

Bảy ngày sau, bọn họ rời khỏi dãy nhà to đến ở tửu lâu.

“Tướng công, đây lại là thọ lễ tặng ai vậy?” Mông Mông một bên tán thưởng, một bên yêu thích không ngừng mần mó cái gọi là Uyên ương phù dung quan kia.

Đó là một vòng hoa nhỏ bé xinh xắn, mặt ngoài đính đầy trân châu mã não, bảo thạch kim cương, ở chính giữa là một vòng uyên ương, là từ nhiều dây uyên ương to nhỏ ghép thành. Làm cho người ta kinh ngạc nhất là, ở mỗi dây uyên ương thả xuống đều có điểm tô đôi cánh bay cao, hơn nữa còn không ngừng lấp lánh phát ra thứ ánh sáng đẹp mắt, mê hoặc lòng người. Người nữ nhân đem đội lên tóc, chắc chắn sẽ khiến người hoài nghi là tiên tử giáng trần.

“Tặng nàng.”

Ngẩn người một hồi lâu, Mông Mông mới ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc. “Tặng..... Tặng thiệp?”

Quân Lan Chu gật đầu. “Tặng nàng.”

Sau nửa ngày trời, từ trong khóe mắt lạng lẹ xuất hiện những tia trong suốt, nhưng lập tức đã bị nàng dùng tay lau đi. “Cám..... Cám ơn chàng, tướng công, thiệp rất thích, thật sự rất thích!”

“Nàng thích là được rồi.”

“Đương nhiên thích, rất thích, rất rất thích!”

Nói đến đây, hốc mắt lại ngập đầy nước, nhưng nàng còn chưa kịp nâng cánh tay lên, đã thấy tay hần nhẹ nhàng lau lấy.

“Đừng khóc.”

“Người ta có khóc đâu!”

Mông Mông vừa lên tiếng kháng nghị đã bị hần kéo vào trong lòng, một tay ôn nhu ôm nàng, một tay nhẹ nhàng vuốt ve bờ lưng, giống như đang dỗ dành em bé.

“Ta biết, nàng không có khóc, nhưng nữ nhân đôi khi cũng cần phải để nước mắt chảy ra.”

“Vì sao?”

“..... Vì đôi mắt khỏe mạnh.”

“Thật sao?”

“Ta là đại phu, đương nhiên là thật.”

“Phải, thiệp không có khóc, chỉ là nước mắt chảy ra thôi.”

Quả nhiên, nàng một tiếng cũng không có rên lên, nhưng nước mắt lại tuôn ra ướt đầm lưng áo hần, đây là lần đầu tiên từ nhỏ đến giờ nàng chảy ra nhiều nước mắt đến vậy, bởi vì cảm động.

Ai đó đã nói, khổ tận cam lai, chính là hình dung cuộc sống hiện tại của nàng.

Tướng công của nàng vẫn giống như đeo mặt nạ, gương mặt không có biểu tình, nhưng ánh mắt của hần thì không như vậy. Mỗi lần nhìn vào mắt hần, đôi nhãn thần vẫn như thể lạnh lùng thâm sâu khó hiểu, nhưng lại rất ôn nhu, có một chút giống ánh mắt của đại ca nhìn nàng, nhưng lại như không giống.

Còn có giọng nói cũng thay đổi. Lúc trước, nàng không thể xác định trong lời nói của hần có chút ý tứ đặc biệt nào không, nhưng hiện tại nàng có thể xác định, thanh âm của hần thật sự có một cỗ ý nhị mềm mỏng, mỗi khi hần cùng nàng nói chuyện, loại ý nhị này liền đặc biệt rõ ràng.

Mà thái độ của hần đối với nàng, cơ bản tựa hồ so với trước không có gì khác biệt, nhưng thực tế lại có bất đồng rất lớn.

“Mông Mông, không được gọi cá chung tương!”

Bởi vì không thể gói lại.

“Nhưng mà người ta thích ăn!”

“Vậy không cần gọi đậu hũ hầm thịt!”

Cái này cũng không gói được.

“Người ta thích ăn mà!”

“Vây cá cũng không được gọi!”

Giống nhau, không thể gói.

“Người ta thích!”

“Còn có.....”

“Tướng công, chàng thật là hẹp hòi, cũng không phải không ăn hết,” Dù sao hấn nhất định sẽ triệt để chén sạch. “Tại sao cái này không được gọi, cái kia không thể kêu, rõ ràng chàng bảo ta muốn ăn gì thì cứ gọi mà, hiện tại lại không cho ta gọi, chàng rút cuộc.....”

“Im miệng!”

“Dạ, tướng công.”

“Ta không phải keo kiệt, mà là tiết kiệm.”

“Dạ, tướng công.”

“Cần kiệm dễ nhập xa hoa, xa hoa rất khó trở nên cần kiệm(1).”

“Dạ, tướng công.” Có nghĩa là gì??

Sau đó, Quân Lan Chu ngoắc tay gọi tiểu nhị, lặp lại chính xác các tên món ăn Mông Mông đã chọn, chờ nàng ăn xong, hấn kiên trì đem tất cả đồ ăn còn lại cho vào bụng, ngay cả một miếng hành nhỏ cũng không lưu lại, còn may là không có học theo chó le lưỡi liếm sạch đĩa.

“Tướng công, nếu ăn không vô cũng không cần miễn cưỡng!”

“Lãng phí!”

Nhưng là như vậy cũng tốt, nàng có thể quang minh chính đại vỗ béo hấn. Cứ để như lúc trước tùy ý ăn vài ngum bánh bao, sẽ có ngày hấn biến thành một bộ xương khô bọc da, cam đoan không có lấy nửa lạng thịt, ngay cả mỡ hôi cũng không có cơ hội tiết ra.

“Tướng công, nếu còn tiếp tục hà tiện như vậy, nhất định sẽ có một ngày chàng biến thành một con heo thật mập!”

“Im lặng!”

“Dạ, tướng công.”

“Trở về phòng!”

“Dạ, tướng công.”

Vì thế, bọn họ trở lại phòng. Mông Mông vô cùng cao hứng tự mình cời sạch y phục treo lên giường, bởi vì mỗi đêm Quân Lan Chu đều dùng hành động thật tế chứng minh cho nàng thấy -- nói hấn “không được” là một sai lầm.

Câu này ai cũng đều có thể nói, nhưng là không thể từ miệng thê tử của mình nói ra!

-----

1. Nguyên văn: Do kiệm nhập xa dịch, do xa nhập kiệm nan (由俭入奢易, 由奢入俭难). Câu trên xuất phát từ quyển “Tư Trị thông giám” mục “Huấn Kiệm thị khang” của Tư Mã Quang, một nhà sử học, học giả, thừa tướng thời Tống. Ý muốn nói từ cuộc sống tiết kiệm, giản dị chuyển sang cuộc sống xa hoa giàu có thì tương đối dễ dàng đơn giản, nhưng đã sống cuộc sống xa hoa giàu có rồi mà chuyển về cuộc sống tiết kiệm thì khá khó khăn. (Nguồn)

Bạn đang đọc truyện *Độc Nhất Nam Nhân Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

“Cha! Cha! Cha!”

Cung Trọng Thư lão đảo chạy vào đại sảnh, bộ dạng bàng hoàng, tỏ vẻ giật mình không nhỏ.

Cung Mạnh Hiền đang cùng Cung Trọng Khanh bàn bạc chọn người áp chuyển tiêu cuối tháng, nghe thấy vậy nhú mảy ngẩng đầu lên.

“Làm gì mà hoảng hốt thế?”

“Quân..... Quân công tử lại tới!”

Cung Mạnh Hiền lập tức đứng dậy. “Không nhanh chạy ra tiếp khách, lại còn quay vào là làm sao?”

Cung Trọng Thư tiếp tục thở dốc. “Nhưng hấn..... hấn ngồi xe ngựa tới!”

Cung Mạnh Hiền cảm thấy khó hiểu. “Cho nên?”

“Diện mạo của hấn thay đổi rất nhiều!” Cung Trọng Thư vừa nói vừa gật đầu thật mạnh.

“..... Sau đó?”

“Hấn còn mập ra!”

“Mập?” Thật không tưởng tượng nổi, mỗi bữa chỉ ăn nửa cái bánh bao, làm sao mà mập lên được chứ?

“Còn có.....” Cung Trọng Thư dừng lại một chút rồi nói tiếp. “Bên cạnh hấn còn có một tiểu cô nương khoảng mười bảy, mười tám tuổi!”

“Hả?!” Cung Mạnh Hiền hô to một tiếng, lập tức co giò chạy ra ngoài.

Không lẽ Quân Lan Chu thật sự lấy vợ?

Trong sân luyện võ của tiêu cục, xe ngựa lộc cộc chạy vào, Quân Lan Chu nhẹ nhàng vén màn lên đỡ xuống xe một vị cô nương, xem chừng mười bảy, mười tám tuổi, hồn nhiên xinh xắn, vô cùng đáng yêu.

“Quân công tử, đây..... đây là?” Cung Mạnh Hiền có chút lắp bắp, không thể tin cảnh trước mắt.

“Thê tử của ta, Gia Cát Mông Mông.” Lạnh lùng lên tiếng, Quân Lan Chu quay sang nhìn Mông Mông, giới thiệu với nàng thân phận ba người vừa đến. “Bọn họ họ Cung, là nhạc phụ cùng đại cữu tử, nhị cữu tử của đại ca ta.” (cữu tử = anh vợ)

Ba cha con Cung Mạnh Hiền ngạc nhiên tột độ.

“Thật..... Thật là thê tử của Quân công tử?!” Năm ngoái vừa mới nói hấn nhất định không lấy được vợ, không nghĩ tới chỉ trong vòng chưa đầy một năm, hấn đã tìm được người nâng khăn sửa túi.

Còn nữa, hấn thật sự mập ra, không phải là dạng thùng phuy lăn qua lăn lại, nhưng so với năm ngoái, hấn thật sự mập lên không ít, tối thiểu cũng tăng thêm mười ký. Hai gò má hắc hắc năm nào giờ đây đầy đặn thịt, ngay cả dáng người cũng không còn gầy gò như trước.

Mặt khác, không nhìn thấy bộ trang phục “cái bang” của hấn nữa, người hà tiện như vậy, thế nhưng hiện tại lại khoác lên người một thân trường sam chất liệu cao cấp.

Hấn đổi tính rồi ư?

“Bá phụ, Mông Mông cùng tướng công xin làm phiền.” Mông Mông cười tươi nói.

“Không dám, không dám!” Cung Mạnh Hiền vội vã đáp lời. “Quân phu nhân đến chơi, chúng tôi vui mừng còn không hết!”

Mông Mông chun mũi. “Quân phu nhân gì cơ chứ, không phải đều là người một nhà sao, kêu như vậy thật là xa lạ, cứ gọi thẳng tên của cháu được rồi!”

Cung Mạnh Hiền nhìn sang Quân Lan Chu nãy giờ vẫn không bộc lộ cảm xúc. “A, đương nhiên, xin mời hai vị vào trong!”

Một lát sau, mọi người đã ngồi vào chỗ của mình.

“Không biết Quân công tử có gì muốn phân phó?” Cung Mạnh Hiền hỏi. Hấn biết, không có việc Quân Lan Chu tuyệt đối sẽ không đến tìm hấn.

Quân Lan Chu đem hành lý đặt lên bàn. “Nhờ Cung cục chủ đưa thứ này về nhà ta.”

Đã sớm biết là như vậy.

“Có kỳ hạn không?”

“Trước tháng Mười Một là được.”

“Không thành vấn đề, nhưng mà.....” Nhìn Quân Lan Chu thò tay vào túi áo, Cung Mạnh Hiền nhanh mồm nói. “Phí áp tiêu không cần tính, đều là người một nhà, tính toán giá cả thật là quá khách sáo!”

Nhưng Quân Lan Chu giống như không nghe thấy, tiếp tục lấy ra ngân phiếu cùng gói thuốc đặt lên bàn.

“Đây là phí tổn cùng thuốc giải.”

“Việc này.....” Cung Mạnh Hiền dờ khóc dờ cười không biết nói làm sao. “Quân công tử.....”

“Tướng công, mọi người đã bảo không cần, chàng cũng đừng nên quá cứng nhắc,” Mông Mông nhin không được mở miệng. “Như vậy thật là khách sáo quá đi!”

Quân Lan Chu trầm mặc một chút, lẳng lặng đem ngân phiếu thu hồi.

“Đúng vậy, đúng vậy, đều là người một nhà, không cần so đo nhiều như vậy!” Mông Mông cười hì hì nói. “Ta giúp người, người giúp ta, đây mới đúng là người trong nhà!”

Cha con Cung Mạnh Hiền liếc mắt nhìn nhau, càng lúc càng cảm thấy khó có thể tin nổi.

Quân Lan Chu từ khi nào thì “ngoan” như vậy?

“Lâu lắm mới có dịp, Quân công tử cùng phu nhân nhất định phải ở lại đây cho chúng ta tiếp đãi một hồi mới được.”

“Không cần.”

“Tướng công, chàng như vậy là không được,” Mông Mông lại xen vào. “Đại ca của thiếp từng nói, cự tuyệt thành ý của người khác chính là vô lễ, huống hồ chúng ta lại là người một nhà, cần gì phải làm bề mặt nhau như thế!”

Quân Lan Chu lại trầm mặc.

“Đúng vậy, nếu người trong nhà đã có lời mời, chúng ta nên vui vẻ nhận lời mới tốt.” Mông Mông quay sang Cung Mạnh Hiền cười áy náy. “Bá phụ, người chắc cũng không biết, tướng công của cháu có đôi khi rất ngoan cố.....”

Nhà họ Cung không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn Quân Lan Chu.

“Chàng ấy đó, lúc cần ngoan cố thì cứ dừng dừng, lúc không cần ngoan cố lại ngoan cố đến tức chết người.....”

Nhà họ Cung tiếp tục xoay mặt nhìn Quân Lan Chu.

“Khuyên nhủ thì chàng cứ bỏ ngoài tai. Thê tử như cháu đành phải vất vả một chút, cố gắng suy nghĩ biện pháp.....”

Nhà họ Cung quay sang nhìn thẳng mặt Quân Lan Chu.

“Là người trong nhà nên cháu mới nói, chàng keo kiệt phải biết, cho dù là sắp chết đói, chàng cũng không cầm một quan tiền đi mua thức ăn, thật không biết là đầu chàng nghĩ gì, cháu.....”

“Im miệng!”

“Dạ, tướng công.”

“Chúng ta ở lại hai ngày.”

“Dạ, tướng công.”

“Sau hai ngày lập tức rời đi.”

“Dạ, tướng công.”

Đại sảnh một mảnh yên lặng.

Hai anh em Cung Trọng Khanh đột nhiên nhảy đồng lên, cùng co giò chạy ra ngoài. “Chúng ta..... có chút việc.....” Lời còn chưa dứt, người đã chẳng thấy đâu.

Chỉ chốc lát sau, từ bên ngoài truyền đến hai tiếng cười nghiêng ngả, Cung Mạnh Hiền cũng cúi đầu che đi khóe miệng đang run rẩy của mình.

Lúc đầu còn cho rằng Quân Lan Chu rất khó lấy được vợ, cho dù lấy được, thê tử của hắn khẳng định là rất bi thảm, không nghĩ tới hắn chẳng những nhanh chóng cưới thê tử, hơn nữa lại lấy một thê tử tính tình như vậy, thật đúng là.....

Trời sinh một cặp!

~.~

Hai ngày nhanh chóng trôi qua, Quân Lan Chu cùng Mông Mông lúc này đang ngồi trên xe ngựa.

“Tướng công” Mông Mông thò đầu ra ngoài. “Ta có thể ngồi đằng trước cùng chàng không? Ở trong xe buồn quá!”

Quân Lan Chu vừa đưa tay ra đã đem Mông Mông tiến lên phía trước. Mông Mông đột nhiên run rẩy người, nàng vừa mới dứt lời thôi, như thế nào chỉ chớp mắt đã thấy bản thân đang ngồi ngoài đây?

“Tướng công, chàng thật là mạnh!”

“.....”

“Tướng công.”

Nàng chăm chú nhìn một bên mặt trượng phu. Chàng nhìn thật đẹp, khuôn mặt cũng đầy đặn hẳn ra, nếu thu lại vẻ mặt lạnh giá, đảm bảo sẽ có rất nhiều cô nương giao trái tim của mình cho chàng.

“Ừ?”

“Chùng nào mới dẫn thiếp về báỉ kiến cha mẹ?”

“Trùng dương (1) năm nay, ta muốn thay mặt phụ thân đến Hoa Sơn gặp mặt một người. Sau đó, ta sẽ đưa nàng về nhà.”

“Tết trùng dương? Còn tới hai tháng, vậy có thể về Nam Dương thăm đại ca cùng muội muội trước được không?” Hai bàn tay của Mông Mông hợp thành chữ thập, cô kéo nài nữ tướng công. “Có thể không? Có thể không?”

Quân Lan Chu nhìn vào mắt nàng. “Có thể.”

“Thật tốt quá!” Mông Mông vui mừng hét lớn, giống như con mèo nhỏ quẩn quanh tay hắn. “Tướng công, chàng là tốt nhất !”

Quân Lan Chu không lên tiếng, chỉ ôn nhu nhìn nàng.

“À, đúng rồi, trước khi gặp đại ca cùng muội muội, thiếp phải rửa sạch ‘Thập tam khiêu’ trên người, tránh cho họ.....”

“Bây giờ không phải là ‘Thập tam khiêu’.”

“A? Không phải sao? Vậy là gì?”

“Mười bảy đầu heo ngốc.”

“Chờ nghe giải thích.”

“Mỗi ngày đầu sẽ đau nhức mười bảy lần, mỗi lần như vậy phải đập đầu vào tường mười bảy cái, mới có thể hết đau đớn.....”

“Mười bảy ngày sau độc tính tự giải?”

“Đúng.”

“Cũng là của đệ đệ chế ra?”

“Ừ.”

Chợt cười.

“Tướng công, thiếp thật lòng rất muốn gặp đệ đệ chàng!”

~.~

Mười ngày sau, bọn họ về tới Nam Dương, xe ngựa trực tiếp chạy vào Trần gia trang, bất ngờ nhìn thấy Trần gia trang đã tu sửa lại toàn bộ, mà Gia Cát

Văn Nghĩa không còn ở đó nữa. Nơi này giờ đây đã biến thành chỗ trú chân cho những người lang bạt không nhà, hơn nữa mỗi ngày đều có người giao thức ăn cho bọn họ.

“Đại công tử đã trở về Gia Cát phủ, thức ăn là do người đưa tới cho chúng ta.”

“Hả? Sao cơ?”

“Tôi cũng không rõ, tôi là từ vùng ngoài đến đây.”

Vì thế, xe ngựa đi vào thành Nam Dương thẳng tiến đến phủ Gia Cát. Mông Mông vừa xuống xe ngựa, cửa lớn của Gia Cát phủ cũng bật mở, hai cô gái mặt mũi y chang nhau từ trong bước ra, trông thấy Mông Mông thì mừng rỡ như điên chạy tới.

“Đại tỷ, tỷ đã trở về!”

“Tuyết Tuyết, Xán Xán!”

Ba chị em ôm chầm lấy nhau khóc đỏ cả mắt, người này nói muội nhớ tỷ, người kia lại nói muội rất nhớ tỷ, sau đó, Gia Cát Văn Nghĩa nghe tin cũng nhanh chóng chạy ra, còn có huynh muội Chương Úc Hùng cùng Lâm Chấn Bình.

“Mông Mông, muội về rồi!”

“Đại ca!”

Một lúc lâu sau, bọn họ cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại. Gia Cát Văn Nghĩa mới đem ánh mắt đặt lên trên người Quân Lan Chu, ngạc nhiên mở to mắt.

“Hắn là..... muội phu?”

“Đúng vậy, chàng thay đổi rất nhiều phải không?” Mông Mông đắc ý ôm lấy cánh tay của Quân Lan Chu. “Đều do công của muội đấy!”

Đâu chỉ thay đổi rất nhiều, căn bản chính là biến thành người khác!

Trước đây, trong mắt mọi người, Quân Lan Chu chính là một tên khổ rách áo ôm, nhưng bây giờ Quân Lan Chu lại biến thành một thư sinh nho nhã hào hoa, tuy rằng gương mặt vẫn như trước không có biểu hiện gì.

“Phải không?” Gia Cát Văn Nghĩa thu hồi tầm mắt. “Thôi, mọi người vào trong rồi nói!”

Nhưng vừa đặt chân đến đại sảnh, Gia Cát Văn Nghĩa còn chưa mở miệng, Mông Mông đã nhanh nhẩu hỏi ra câu. Lòng hiếu kỳ của nàng đã đến cực hạn, còn không hỏi nàng sẽ phát điên lên mất!

“Đại ca, mọi người sao lại trở về đây?”

Gia Cát Văn Nghĩa khẽ cười. “Là Tri phủ đại nhân trả lại nhà cho chúng ta.”

Mông Mông sùng sốt. “Tri phủ đại nhân?” Tri phủ đại nhân thì liên quan gì ở đây?

“Sau khi mẹ con Bệnh Chốc Đầu qua đời, bởi vì bọn họ không có thân nhân, tài sản Gia Cát gia cũng trở thành vật vô chủ, giao cho Tri phủ đại nhân tùy nghi phán quyết sẽ để cho người nào tiếp quản. Ngài biết được bệnh của huynh kỳ thật không phải do Bệnh Chốc Đầu chữa khỏi, ông cho rằng Bệnh Chốc Đầu không có quyền gì với tài sản Gia Cát gia, cho nên phán quyết vật trở về chủ cũ, cũng chính là trở về Gia Cát gia.”

“Đây cũng do Gia Cát gia thiện tâm thiện đức mọi người đều biết, Tri phủ đại nhân mới có thể quyết định như biết.” Chương Úc Hùng nói thêm.

“Thì ra là thế.” Mông Mông nhếch miệng cười giòn tan. “Cho nên nói, làm việc thiện nhất định sẽ được báo đáp, về sau chúng ta nhất định phải làm nhiều việc thiện hơn!”

Gia Cát Văn Nghĩa gật đầu, lại quay sang nhìn Quân Lan Chu. “Như vậy, đệ thấy được không?”

“Đương nhiên là được, tướng công cung chiêu muội lắm!” Mông Mông không hề suy nghĩ mở miệng nói, sớm đã quên đi những ngày tháng cực khổ trước đây.

“Phải không? Nhưng mà hai người.....”

Gia Cát Văn Nghĩa hồ nghi đánh giá Mông Mông từ trên xuống dưới. Một thân phục sức sáng lấp lánh, trên tay đeo vòng ngọc phi thủy, khuyên tai màu đỏ hạt lưu, tóc búi cao cài trâm, tất cả đều từ châu báu quý hiếm chế tác thành.

Hắn tuy cho nàng một trăm lượng ngân phiếu, nhưng mà nhiều đó tiền đại khái cũng không mua nổi một chiếc khuyên tai!

Mông Mông cười tươi. “Đừng chỉ nhìn bề ngoài khắc khổ của tướng công, thật ra chàng có rất nhiều tiền! Cầm trên người mấy vạn lượng ngân phiếu, nhưng lại không nề tiêu xài, keo kiệt bủn xỉn đến cùng cực. Muội còn nghe nhị cữu tử của đại ca chàng nói, tài sản của nhà tướng công so với hoàng đế

lão nhân gia hoàn toàn không thua kém.....”

Mọi người đều kinh hãi hét lên, nhất là Chương Úc Tú cùng Lâm Chấn Bình, trông mắt của hai người chỉ thiếu nước lăn tròn tròn dưới chân.

“Nhưng mà chàng đối với muội thật cung chiêu, mua toàn đồ tốt nhất, ăn toàn chỗ ngon nhất, ở cũng ở nơi sang nhất.....” Mông Mông thỏa mãn thở dài.
“Thật sự, chàng rất thương rất thương muội!”

“Thật tốt quá! Thật tốt quá!!” Gia Cát Văn Nghĩa cảm kích nhìn Quân Lan Chu.

Hắn biết, muội muội là vì hắn mới lấy Quân Lan Chu, cho nên luôn lo lắng nàng chịu khổ, nội tâm lúc nào cũng bất an, hiện tại, hắn cuối cùng cũng có thể yên tâm.

“À, đúng rồi, đại ca.....” Mông Mông có chút do dự. “Ngân Hoa đâu?”

Nhắc đến Ngân Hoa, Gia Cát Văn Nghĩa liền trưng ra vẻ mặt khổ não. “Còn ở đâu nữa. Nàng nhất quyết không chịu từ bỏ việc báo thù, huynh lại lo lắng nàng làm hại đến người khác, cho nên vẫn không dám thả nàng ra.”

“Như vậy.....” Mông Mông trầm ngâm một chút, quay sang nhìn Quân Lan Chu. “Tướng công, chàng có biện pháp không?”

“Vong hồn tán.” Quân Lan Chu nói.

“Ngay cả linh hồn cũng tan biến. Như thế nào?” Mông Mông khê hỏi.

“Quên hết những chuyện đã qua.”

“Ừ, có thể quên đi thù hận trong quá khứ thì thật tốt, nhưng mà.....” Mông Mông nhìn Gia Cát Văn Nghĩa. “Nàng còn có thân nhân nào không?”

“Không có, cho nên nàng mới như vậy hận huynh. Nàng cho rằng huynh đã hại chết người thân duy nhất của nàng.”

“Vậy thì tốt!” Mông Mông mở miệng cười. “Đại ca, để nàng quên hết mọi thứ, chúng ta cùng nhau tạo cho nàng một cuộc đời mới, cho nàng vui vui về sống trọn nửa đời còn lại đi!”

“Được,” Gia Cát Văn Nghĩa gật đầu đồng ý. “Cứ như vậy mà làm!”

Hai ngày sau, không còn thấy Ngân Hoa, mà trong phủ Gia Cát lại xuất hiện một vị Tô Hinh -- Ngân Hoa quên bỏ thù hận, ngọt ngào giống như một đóa hoa nhài, nhu mì đáng yêu, có lẽ trong tương lai Gia Cát Văn Nghĩa sẽ cưới nàng.

Thù hận chính là một con dao hai mặt, chẳng những làm người khác bị thương, mà còn gây thương tổn đến chính mình. Tốt nhất đừng nhớ đến!

~.~

Mưa nhiều không phải là điều tốt, nhưng mưa quá ít cũng không tốt lành gì.

Mùa mưa năm trước Hoàng Hà dâng sóng, sang năm nay, ông trời lại luyến tiếc nhỏ xuống trần gian vài giọt nước mỏng manh. Chỉ thấy thời tiết nóng đến cháy mỡ, kênh rạch, đồng ruộng héo khô, nông dân mất mùa, mọi người đói khổ, phải ăn châu chấu qua ngày ôm ấp niềm hi vọng, đáng giận nhất là, còn thuận đường mang đến ôn dịch.....

“Muội phu nhất định có biện pháp.”

“Muội biết, nhưng là không phải thân nhân, chàng không quản!”

“Nghĩ cách khuyên hắn đi!”

“Khuyên? Chàng thông minh như vậy, muội vừa mới mở lời, chàng đã quay lưng đi, muội làm sao mà khuyên đây?”

Trước giờ Ngọ, ở một góc hoa viên, bốn huynh muội nhà Gia Cát đang nhiệt tình triển khai đại hội gia đình, vô cùng rôm rả.

Nguyên nhân: Ôn dịch hoành hành.

Mục tiêu: Con người kỳ lạ một mực không chịu nhận mình là đại phu kia.

Thành quả: Không hề thành quả.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Mọi người giúp muội nghĩ cách thuyết phục chàng đi!”

“Chúng ta?” Gia Cát Văn Nghĩa cùng hai tiểu muội song sinh đưa mắt nhìn nhau. “Con người hắn, chúng ta hoàn toàn không hiểu, nghĩ thế nào giờ?”

“Hiểu chàng?” Mông Mông cào mạnh tóc. “Kỳ thật muội cũng không phải thật sự hiểu chàng, trừ bỏ cực kỳ hà tiện, muội chỉ biết chàng là một người trầm tính, có đôi khi lại rất ngoan cố, lúc chàng nổi giận hay cao hứng muội căn bản không nhìn ra được.....”

“Không phải đại tỷ có cách khiến cho tỷ phụ mặc đồ mới đấy thôi!” Tuyết Tuyết nói.

Mông Mông giật mình, “Đúng á!” Lại nhú lông mày. “Nhưng mà làm sao chàng mới chịu nghe tỷ nói, không bỏ chạy giữa chừng!”

“Lúc ăn cơm chắc tỷ phụ không thể bỏ đi?” Xán Xán mở lời.

Mông Mông thoáng giật mình, vỗ tay nói. “Được đó!”

“Tốt, cứ quyết định như vậy,” Gia Cát Văn Nghĩa chốt lại. “Trong lúc dùng cơm, muội nhất định phải cố hết sức tìm cách thuyết phục đệ ấy.”

Nói dễ như vậy, nhưng mà nếu có người chen vào phá đám thì sao?

Huynh muội nhà họ Chương vẫn ở lại Gia Cát gia, là do Gia Cát Văn Nghĩa không muốn vì chính mình hồi phục thân phận phú hào mà bỏ rơi Chương Úc Hùng, cho nên kiên trì thật hiện theo kế hoạch ban đầu của họ -- hợp tác làm ăn.

Nếu nói Chương Úc Hùng mười mười là người tốt, thì đôi vợ chồng Chương Úc Tú lại không có ai ưa nổi.

“Không biết nhà Quân công tử ở chỗ nào?”

Tại buổi cơm trưa, Mông Mông còn đang lo lắng tìm cách mở đầu, đã nghe Chương Úc Tú cất tiếng hỏi.

“Điều này.....” Mông Mông nhìn Quân Lan Chu đang cúi đầu ăn cơm, tuy rằng chàng đã từng nói cho nàng biết là ở Thiên Sơn, nhưng đã dặn không được nói cho người ngoài, tuy nói Chương Úc Hùng là anh em kết nghĩa của đại ca, nhưng đầu sao cũng không có quan hệ thân thích, cho nên nàng cũng không muốn nói với Chương Úc Tú. “À, tôi cũng không rõ nữa.”

Lời này không hề sai, nàng chính là không biết rõ ở nơi nào của Thiên Sơn!

“Hỏi một chút thôi!” Chương Úc Tú không từ bỏ hi vọng.

“À.....” Mông Mông khó xử liếc mắt nhìn Quân Lan Chu. “Tướng công chàng không thích nói chuyện trong lúc dùng bữa.”

“Vậy dùng bữa xong, nhớ phải hỏi đấy!”

Mông Mông lúng búng trong miệng, không dám đáp ứng, nhưng Chương Úc Tú vẫn không thôi kiên trì. “Này, dùng cơm xong, cô nhất định phải hỏi nhé.....”

“Đủ rồi!” Chương Úc Hùng nhìn thấy Mông Mông khó xử, lập tức cắt ngang yêu cầu của muội muội. “Vì sao lại vô duyên vô cớ muốn biết nhà của Quân công tử?”

Chương Úc Tú lắp bắp. “Có..... Có rảnh đi thăm!”

“Không cần, muội cùng Mông Mông cũng không thân đến vậy.”

“Nhưng.....”

“Được rồi, ăn cơm không nên nhiều lời!”

Chương Úc Tú còn định nói thêm, Lâm Chấn Bình đã lặng lẽ kéo một bên tay áo của nàng, nàng mới không cam lòng hừ một tiếng bỏ qua.

Lúc này, Mông Mông cuối cùng cũng đã nghĩ ra lời mào đầu.

“Nghe nói quan phủ đang mở một cuộc chữa bệnh từ thiện!” Vừa nói vừa hướng Gia Cát Văn Nghĩa nháy mắt.

“Đúng đúng, ở phủ Hà Nam, nghe nói có không ít đại phu tham dự!” Gia Cát Văn Nghĩa hưởng ứng.

“Phủ Hà Nam sao, cách Thiểm Tây rất gần nha!” Mông Mông nghiêng đầu ngó Quân Lan Chu. “Tướng công, chàng đã muốn đến Hoa Sơn, chúng ta thuận đường đi xem náo nhiệt được không?”

“Không được.” Quân Lan Chu lạnh lùng phun ra hai chữ.

“Keo kiệt, đi xem náo nhiệt cũng không được!” Mông Mông lau bàu trong miệng. “Chàng chính là như vậy, keo kiệt đáng ghét, đường đường một đại nam nhân, mà một bữa cơm chỉ ăn nửa cái bánh bao, đã vậy còn nói có thứ cho vào bụng là được, không cần ăn no.....”

“.....”

“Chàng chưa bao giờ thấy người chết vì đói sao? Nói cho chàng biết, bộ dáng sao với chàng trước kia không sai biệt lắm, trừ bỏ xương cốt, trên người chỉ có da với da. Toàn thân trên dưới không quá hai, ba lạng thịt, bước đi không cẩn thận sẽ ảnh hưởng đến xương, ‘rắc’ một cái là tay gãy, ‘rắc’ một cái không chừng là chân đi đứt.....”

“.....”

“Lại nói về chàng, keo kiệt cũng vừa vừa thôi, người ta nói ăn no, ít nhất bụng phải ăn no, quần áo phải mặc ấm, có năng lực phải đi giúp đỡ người khác, đó là chuyện tốt, ông trời lúc nào cũng nhìn thấy. Sẽ có lúc, ông trời nhất định sẽ đặc biệt chiều cố chàng.....”

“.....”

“Cũng không phải chuyện khó khăn gì, không phải là sở trường của chàng sao? Xem bệnh giúp một người, chàng cũng không bị mất đi một cọng lông, nhiều nhất chỉ một tháng thôi, cũng đừng lãng phí thời gian như vậy. Dù sao chuyện chàng muốn làm cũng phải đợi đến tháng Chín, khoản thời gian này chính là rất nhàn nhã.....”

“Mà chàng cứ keo kiệt hết lần này đến lần khác, chỉ biết nhàn cho riêng mình, mà không chịu dang tay giúp đỡ người khác. Mọi người quả thật rất đáng thương! Hừ, nam nhân bủn xỉn, thiếp.....”

“Im miệng!”

“Dạ, tướnɡ công.”

“Một tháng.”

“Dạ, tướnɡ công.”

“Trể một ngày cũng không được!”

“Dạ, tướnɡ công.”

“Ta nói đi phải lập tức đi!”

“Dạ, tướnɡ công.”

“Ăn cơm!”

“Dạ, tướnɡ công.”

“Không được nói nữa!”

“Dạ, tướnɡ công!”

Thành công!

-----

1. Tết trùng dương: Hay còn gọi là Trùng Cửu, tức là mùng 9 tháng 9 âm lịch. Là ngày cực dương. Tìm hiểu thêm ở đây

Bạn đang đọc truyện *Độc Nhất Nam Nhân Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Nghe nói có vị thần tiên sống ở phủ Hà Nam chữa bệnh từ thiện, Độc Cô Tiểu Ngu có chút không phục, hắn không tin trong thiên hạ còn có người được tôn là thần tiên sống -- ngoài Nhị thúc cùng Lan Chu. Vì thế, hắn phần khích bùng bùng chạy tới Hà Nam, muốn vén lên mây tấm màn để nhìn ngắm khung cảnh bên trong, không nghĩ tới vừa mới đặt chân đến đó, cả người hắn bỗng dừng lạnh ngắt, vẻ mặt ngây ngốc, không dám tin lấy tay dụi mắt liên tục, sau đó rụt rè bước từng bước một.....

Không, không phải là hắn. Tên kia chỉ biết hạ độc hại người, sẽ không thi y chữa bệnh, ngoại trừ người thân.

Lại tiến đến một bước.

Đúng, không phải là hấn. Tên kia keo kiệt đến cả quần áo đắp vá lỗ chỗ cũng có thể khoác lên người, không thể nào ăn mặc bảnh bao như vậy!

Lại tiến đến một bước.

Đúng vậy, không phải là hấn. Tên kia gầy trơ xương y hết mấy khúc xương hầm nước lèo, không thể nào tròn trĩnh như vậy!

Lại tiến đến một bước.

Quả thật, không có lẽ nào là hấn. Tên kia cực ghét phụ nữ, làm sao có thể dùng ánh mắt dịu dàng như vậy nhìn tiểu cô nương dễ thương đang đứng bên cạnh được!

Lại tiến đến một bước.

Tóm lại, tuyệt đối không phải là hấn, tuyệt đối không phải!

“Chết tiệt, Lan Chu, đệ vì sao lại ở nơi này?” Độc Cô Tiểu Ngu thất thanh kêu to.

“Chữa bệnh từ thiện.” Quân Lan Chu ngay cả nửa con mắt cũng không hề liếc hấn.

“Chữa bệnh từ thiện?!” Giọng của Độc Cô Tiểu Ngu càng lúc càng lên cao. “Đệ là chữa bệnh từ thiện?!”

“Một tháng.”

“Một tháng?”

“Trễ một ngày cũng không được!”

“Trễ một ngày cũng không được?”

Độc Cô Tiểu Ngu bây giờ kinh ngạc đến mức chỉ biết ngây ngốc lặp lại lời nói của đệ đệ mình.

“Một canh giờ cũng không được!”

“Một canh giờ cũng không.....”

“Dạ, tướnɡ công.”

Tướnɡ tướnɡ tướnɡ tướnɡ..... Tướnɡ công?

“Lan Chu, đệ đã thành thân?” Độc Cô Tiểu Ngu nhìn cô nương trước mặt, thét lên đầy chói tai.

“Nàng tên là Gia Cát Mông Mông.” Quân Lan Chu vẫn như cũ không thèm liếc mắt nhìn hấn, tiếp tục bắt mạch cho bệnh nhân, sau đó quay lưng sắp xếp đội ngũ chuẩn bị tiến về Thiên Sơn. “Mông Mông, đây là đại ca của ta.”

“Đại ca.”

Mông Mông trả lời, sau đó mở miệng cười thật tươi, khiến cho Độc Cô Tiểu Ngu nhìn không được cũng cười phá lên, sau đó mới nhớ lại hấn cư nhiên đã quên ‘nụ cười’ chính là chiêu bài thành danh của mình (ảnh được mệnh danh là Tiểu Tu La).

Đáng chết, đều do Lan Chu hại!

“Đợi một chút.....” Hấn day day huyết Thái Dương, cố gắng giữ nụ cười vẹn nguyên trên mặt, lần đầu phát hiện ra việc này quả thật khó khăn. “Lan Chu, đệ thật sự thành thân?”

“Đúng vậy.”

Độc Cô Tiểu Ngu run run nhắm mắt lại. “Vậy xin hỏi đệ chừng nào báo với cả nhà?”

“Sau ước hẹn Hoa Sơn, đệ sẽ đưa nàng trở về.” Quân Lan Chu điềm tĩnh trả lời hấn.

“Đưa đưa đưa đưa..... đưa nàng trở về?” Tiếp tục nói lắp, chiêu bài ‘nụ cười’ cũng không còn nhìn thấy.

“Đúng vậy.”

“Đệ..... Đệ thành thân bao lâu rồi?”

“Gần một năm”

“Còn chưa đến một năm, đã muốn đưa người về nhà?” Độc Cô Tiểu Ngu lại rú lên.

“Phải.” Quân Lan Chu trước sau vẫn duy trì ngữ khí cứng nhắc.

Độc Cô Tiểu Ngu ngậy người một hồi lâu, “Thật không thể tin!” Hắn lăm lăm, tầm mắt đột nhiên nhìn sang Mông Mông vẫn đang cười thật tươi. “Thành thật nói cho ta biết, là đệ muội bảo đệ đến chữa bệnh từ thiện à?”

“Nàng ấy cứ lằng nhằng hoài!”

“Người ta không có!” Mông Mông lập tức phản ứng. “Lúc chàng không muốn người ta mở miệng, người ta có dám nói lời nào đâu!”

Độc Cô Tiểu Ngu tiếp tục đứng hình.

“Là muội ấy bảo đệ thay y phục mới?”

“Quần áo cũ, nàng toàn bộ đều vứt bỏ.”

“Là muội ấy bảo đệ ăn nhiều hơn?”

“Kêu ra một đồng đồ ăn lại không chịu ăn hết, cũng không thể gói lại, thật quá lãng phí.”

Độc Cô Tiểu Ngu ngậy ngốc gật đầu, khoe miệng bắt đầu giương lên cao.

“Ta thấy đệ cũng không phải ngủ nơi hoang dã, đúng không?”

“Quán trọ.”

“Mang thai rồi?”

“Hai tháng.”

Khoe miệng tiếp tục kéo lên thật cao.

“Lan Chu.”

“Sao?”

“Chúc mừng.”

“Cám ơn.”

Độc Cô Tiểu Ngu tò mò quay sang đánh giá Mông Mông, ánh mắt ngây thơ, gương mặt thanh tú, đúng thật là vị cô nương khiến ai nhìn vào cũng đều yêu mến.

“Đệ muội, muội bao nhiêu tuổi?”

“Mười bảy tuổi. Tướng công vừa mới tặng cho muội chiếc mũ phi thúy phù dung!” Mông Mông hào hứng trả lời.

“Ừm, Lan Chu đối xử với muội tốt không?”

“Tốt, rất rất tốt!” Mông Mông nhấn mạnh từng từ, sau đó quay đầu hỏi ngược lại: “Đại ca sao lại đến đây?”

Đến đập bàn!

“Ta đưa Trụy Nhi đến biên quan xuất giá, nghe nói nơi này có vị thần tiên sống, cho nên thuận đường ghé xem.”

“Trụy Nhi?”

“Muội muội của ta.”

Quân Lan Chu cuối cùng cũng nhìn về hắn. “Trụy Nhi thành thân?”

Độc Cô Tiểu Ngu gật đầu. “Ừ, thành thân.”

Quân Lan Chu quay đầu bắt mạch cho bệnh nhân. “Đệ sẽ gửi quà mừng.”

“Muội ấy không cần quà, chỉ là đệ nên đến gặp nó một chút. Đệ cũng biết, Trụy Nhi nhút nhát lại hay khóc, mà phu quân của nó.....” Độc Cô Tiểu Ngu lấp lửng. “Nói thật, ta không đánh giá được hẳn là người tốt hay người xấu, cũng không biết có chịu nổi tính tình của Trụy Nhi hay không, nếu không phải đã định hôn ước từ nhỏ, ta thật sự không nỡ để nó lấy chồng xa như vậy.”

“Chờ xác định Trụy Nhi sống tốt rồi đệ sẽ đưa Mông Mông về nhà.”

“Không cần, gặp nó một chút là được rồi. Tốt hay xấu gì cũng trở về nói với ta một tiếng, ta sẽ lưu tâm xử lý.” Đây là trách nhiệm của người làm đại ca.

“Đệ cũng có thể giải quyết.” Nhị ca cần phải có trách nhiệm.

“Ta là đại ca, ta nói thế nào thì thế ấy.” Đại ca là lớn nhất.

“Dạ, đại ca.” Nhị ca cam chịu rút lui.

Độc Cô Tiểu Ngu hài lòng cười nói, “Tốt, ta phải quay về đây, tin chắc Nhị thúc, Nhị thẩm sẽ rất cao hứng khi biết đệ đã thành thân, hơn nữa lại còn đưa đệ muội về nhà.” Lại quay sang Mông Mông gật gù. “Đệ muội, Lan Chu giao cho muội, ta tin tưởng muội sẽ chăm sóc đệ ấy thật tốt.”

“Nhất định như thế, đại ca.”

Nói dứt lời, Độc Cô Tiểu Ngu liền vội vàng rời đi, hẳn phải nhanh chóng trở về báo cho cha cùng Nhị thúc biết tin tốt lành này. Nếu ngay cả Lan Chu cũng có thể lấy vợ, những người khác càng không cần phải lo lắng, đại ca như hắn càng trút bỏ được phần nào gánh nặng trong lòng.

Huống chi, Lan Chu lại tham gia chữa bệnh từ thiện, bọn họ nhất định sẽ không tin tưởng, sau đó hẳn có thể cùng bọn họ cá cược, ha ha, đảm bảo phần thắng về tay!

“Trưởng công.”

“Ừ?”

Mông Mông nghiêng đầu nhìn dòng người đang xếp hàng dài đằng đặc không thấy điểm dừng, lại ngo sang bàn của ba vị đại phu bên cạnh, đứng ở đó chỉ có vài ba người.

“Trước mặt ba đại phu kia chỉ có mấy người, sao bàn chúng ta lại đông như vậy chứ? Hơn nữa, thiếp còn nghe nói mọi người cứ bám chặt không rời nơi này, ăn uống ngủ nghỉ gì cũng nằm lẫn ra đất luôn. Thật kỳ lạ, không hiểu là vì sao nhỉ?”

Quân Lan Chu không trả lời nàng, chỉ cho vùi bệnh nhân kế tiếp. “Người tiếp theo!”

Đó là một người đàn ông trung niên tay bế đứa bé khoảng mười tuổi.

“Con trai của tôi ba năm trước mắc bệnh nặng đến nỗi không thể đi lại, mọi người đều bảo không có biện pháp, còn nói là hai chân của nó đã bị tàn phế rồi, vô phương cứu chữa, nhưng..... nhưng.....” Hốc mắt nhanh chóng ửng đỏ, sau đó gờ tay quệt lỗ mũi. “Con trai tôi.....”

Quân Lan Chu trầm ngâm bắt mạch cho đứa bé, sau đó đưa tay nắn nắn đùi rồi từ từ hạ xuống bàn chân, sau đó đi ngược lên, và dừng lại ở ngay chỗ đầu gối.

“Kim!”

“Dạ, trưởng công.”

Mông Mông lập tức đem chiếc hộp đựng kim châm đặt ngay trước mặt Quân Lan Chu. Sau đó, Quân Lan Chu lấy tốc độ không thể tin được cắm năm mươi cây kim ngay trên đùi đứa bé, lại dùng hai tay nắn nắn trên chân đứa bé, bắt đầu từ đầu gối, sau đó chậm rãi khiến người ta ngủ gục từ từ hạ xuống bàn chân, rồi lại đổi sang chân còn lại. Sau đó, hắn rút kim ra, hai tay nâng đứa bé đứng lên.....

“Đi nào!”

Hắn dùng lực đẩy, đứa bé nhất thời vụng về bước được vài bước, sau đó dừng lại, cúi đầu khó tin nhìn xuống chân mình, giống như không thể tin được đó là chân của ai.

“Con trai, con đi được rồi!” Gã trung niên ôm chầm lấy đứa bé, kêu lên. “Trời ạ, con thật sự đã đi được rồi!”

Quân Lan Chu đưa cho cha đứa bé một đơn thuốc. “Thuốc đun trong khoảng hai giờ, mỗi ngày cho nó uống. Ngày đầu tiên đi mười bước, mỗi ngày tăng thêm mười bước, thiếu một bước cũng không được, nhiều một bước cũng không được, cho đến khi hẳn thuần thục bước đi mới thôi.”

“Vâng! Vâng!” Người đàn ông nhận lấy đơn thuốc, mắt đầy lệ quý xuống dập đầu. “Cám ơn đại phu, cảm ơn đại phu!”

“Ta không phải đại phu.” Quân Lan Chu lạnh lùng nói. “Người kế!”

Mông Mông nhìn người đàn ông ôm con mình rời đi, cả hai đều đang khóc, là mừng quá mà khóc.

“Tướng công.”

“Sao?”

“Chàng lợi hại thật đó. Nhận ta làm đồ đệ được không?”

“.....”

~.~

Tròn một tháng ở Hà Nam chữa bệnh từ thiện, giúp đỡ qua không biết bao nhiêu người, khi Mông Mông tuyên bố kết thúc chuyến chữa bệnh, trong hàng người nhất thời không dứt tiếng kêu la. Mông Mông cảm động phát khóc, nhưng nàng cũng không có cách nào, Quân Lan Chu đã sớm rời đi đây tiêu sái.

Có cơ hội, nàng nhất định phải nghĩ ra cách kéo hắn đi chữa bệnh từ thiện nữa mới được!

Bởi vì cách thời gian ước định còn hơn nửa tháng, bọn họ chậm rãi bước đi, tiện thể ngắm nhìn nước non sông nước, một đường thẳng tới Hoa Sơn. Trên đường, bọn họ bất ngờ gặp phải một đội tặc phi, nhưng mà thứ bọn chúng muốn không phải là vàng bạc châu báu, mà là muốn bắt Mông Mông về làm áp trại phu nhân của bọn chúng. Đương nhiên, hậu quả gánh lấy cũng thật là “nặng nề”.

“Đây..... Đây là cái gì thế?”

“Cười như quỷ.”

Mông Mông dở khóc dở cười nhìn Quân Lan Chu, sau đó lại nhìn vào phía sơn cốc, năm trăm tên đạo phi, không chừa một ai đều đang la hét, đồng thời đem mặt mình cào thành bộ dạng quỷ sứ ai nhìn cũng sợ, ngay cả xương cốt bên trong cũng nhanh chóng lộ ra ngoài.

Đó mà gọi là cười à!

“Chúng ta đi thôi!” Nàng thật không nỡ nhìn.

“Ừ.” Quân Lan Chu đỡ nàng lên xe ngựa, tiếp tục lên đường.

Lần trước trở về Nam Dương, Mông Mông nuối tiếc nhất là không gặp được Đỗ Tinh, bởi vì huynh muội Đỗ Tinh đã phục lệnh trở lại Hoa Sơn, bởi vậy nàng hi vọng khi đến Hoa Sơn, có thể thuận tiện đến phái Hoa Sơn thăm Đỗ Tinh, và kể cho nàng ấy nghe về tình trạng hiện giờ của mình.

Nàng biết, Đỗ Tinh thật sự rất quan tâm nàng.

“Tướng công, chúng ta có thể ghé phái Hoa Sơn không?”

“..... Được.”

“Chúng ta có thể lên Hoa Sơn thăm Tinh tỷ được không?”

“Nàng sẽ gặp cô ấy.”

Thời điểm Quân Lan Chu đáp lời, Mông Mông vốn cho rằng ý tứ của hắn là có thể thuận đường lên phái Hoa Sơn một chuyến, hoàn toàn không nghĩ tới ngày Chín tháng Chín hôm nay, ước định Hoa Sơn của hắn là ở ngay tại phái Hoa Sơn.

“Tướng công, đây là đâu?” Mông Mông tò mò đảo mắt nhìn trái nhìn phải.

“Phái Hoa Sơn.”

Mông Mông hơi giật mình. “Phái Hoa Sơn? Nhưng mà tướng công, Hoa Sơn ước định của chàng không phải là hôm nay sao? Không cần phải lên gặp Tinh tỷ liền đâu, thời gian của chàng sẽ chậm mất!”

“Địa điểm ước định là ở đây.” Quân Lan Chu thản nhiên nói.

Mông Mông càng thêm kinh ngạc. “Ước định Hoa Sơn ở ngay phái Hoa Sơn? Người nào ước định với chàng?”

“Chưông môn phái Hoa Sơn.”

“Tìm hắn làm gì?”

“Giết hắn.”

Mông Mông hít một hơi dài, cả thân mình cứng ngắc không động đậy.

“Vl..... Vì sao phải giết hần? Hần là người xấu ư?”

Nhìn về phía trước, Quân Lan Chu nhẹ nhàng mở miệng. “Bốn mươi năm trước, cả nhà phụ thân ta bị kẻ thù đuổi giết, nhưng kẻ thù có thể lực rất khổng lồ, toàn gia đồng loạt bỏ mạng, cuối cùng chỉ có ông và đệ đệ giữ được mạng sống. Tổ phụ ta cùng chương môn Hoa Sơn lúc ấy có giao tình tốt, nhưng vì không muốn liên lụy nên cũng không đi tìm. Chẳng qua, thời thế bất buộc, cha ta vẫn là không thể không đưa đệ đệ gia nhập Hoa Sơn.....”

“Hần không nhận?” Như thế thì chỉ là ân oán với chương môn tiền nhiệm thôi!

“Không, hần nhận. Hai tháng sau, chương môn bây giờ của Hoa Sơn tuổi cũng xem xem thúc thúc, hần xảy ra tranh cãi với thúc thúc, bởi vì không cam lòng, cho nên vụng trộm bán đứng cha và thúc của ta, vì thế, thúc bị giết chết, cha ta thì được người cứu. Hai mươi năm sau, cha ta lên Hoa Sơn vì đệ đệ báo thù, chương môn đương nhiệm lại giờ ra đa mặt dày nói cha ta phụ công ơn chương môn đời trước đã thu nhận hai người, lại đến tìm hần báo thù, vì thế cha ta cùng hần đập tay lập nên giao ước hai mươi năm, dùng hai mươi năm hồi báo ân tình của chương môn đời trước. Sau hai mươi năm, ân tình cũng không còn.”

“Cho nên chàng muốn thay phụ thân báo thù!” Mông Mông thốt lên.

“Hần đáng chết!”

“Đúng là hần đã hại chết thúc thúc, nhưng.....” Mông Mông sợ hãi nuốt nước bọt, bởi vì vẻ mặt của Quân Lan Chu nhìn rất đáng sợ. “Oan oan tương báo khi nào mới dứt, chuyện cũng đã xảy ra lâu rồi, nên quên đi!”

Quân Lan Chu chậm rãi nghiêng người nhìn thẳng vào mắt nàng. “Nếu người bị giết là đại ca nàng, nàng sẽ thế nào?”

Mông Mông ngây người ra, muốn nói nhưng lại không biết nói gì.

Đại ca bị giết?

Không, nàng không bao giờ mong muốn chuyện như vậy xảy ra!

Quả thật, nàng không thể mở miệng trả lời hần, bởi vì bản thân nàng cũng không biết nàng sẽ thế nào nếu đại ca bị người khác giết chết.

Nàng căn bản không có tư cách cùng hần nói chuyện này.

Vì thế, nàng im lặng, nhưng trong lòng lại không ngừng lo lắng, bởi vì sự phụ của Đỗ Tinh chính là chương môn đương nhiệm của phái Hoa Sơn.

Nàng phải giải thích thế nào với Đỗ Tinh đây?

Quân Lan Chu là phu quân của nàng, hơn nữa là chương môn đương nhiệm của Hoa Sơn làm sai, nàng đương nhiên phải đứng ở bên phía tướng công, nhưng nàng làm sao có thể đối mặt với Đỗ Tinh khi phu quân giết chết sự phụ của tỷ ấy?

“Sao không nói gì?” Quân Lan Chu đột nhiên mở miệng.

“Bởi vì thiếp không có tư cách cùng chàng nói chuyện này.” Mông Mông thành thật trả lời.

“Chương môn Hoa Sơn là sự phụ của Đỗ Tinh”. Hần nhắc nhở nàng.

“Chàng là phu quân của thiếp, hơn nữa rõ ràng là chương môn làm sai.” Nàng cũng nhắc nhở hần.

Quân Lan Chu nhìn nàng không chớp mắt, cũng không mở miệng.

Mà Mông Mông, vẫn đang tiếp tục phiền muộn.

Xe ngựa tiếp tục đi về Hoa Sơn.....

~.~

Khi Đỗ Tinh thấy Mông Mông, còn tưởng là Mông Mông đặc biệt đến thăm nàng, cảm động trào dâng ôm Mông Mông vào lòng, không ngớt cười to.

“Mông Mông, gặp được muội, tỷ rất là cao hứng. Muội không biết đâu, gần đây không khí ở Hoa Sơn thật sự rất khàn trương, chỉ là gió lay ngọn cỏ, cũng có thể làm mọi người sợ hãi!” Nàng thở dài. “Thật không nghĩ tới phái Hoa Sơn cũng có ngày bị thảm như vậy, muốn mời người đến giúp đỡ, nhưng không một ai đáp ứng.....”

Đỗ Tinh vừa nói vừa đưa Mông Mông đi đến nơi ở của mình, Quân Lan Chu yên lặng đi theo phía sau.

“Phải không?” Mông Mông cảm thấy cổ họng càng lúc càng khô, cơ hồ không thể cất tiếng.

“Bởi vì có người muốn tìm sự phụ báo thù, mà người kia thật sự rất lợi hại, ngay cả sự phụ cũng phải e dè.” Đỗ Tinh thở dài. “Thật là càng nghĩ càng

thêm tức, người nọ tìm sư phụ tỷ báo thù thật sự là rất vô lý.....”

“Vô lý?”

“Đúng vậy, người đó là vì khi còn nhỏ bị người đuổi giết, muốn đầu nhập Hoa Sơn nhưng bị cự tuyệt, cho nên mới tìm sư phụ báo thù. Muội nghĩ coi, dựa vào đầu lại bắt Hoa Sơn phải nhận hấn chứ? Thật là vô lý!”

Mông Mông kinh ngạc quay đầu nhìn phía sau, sau đó cất tiếng hỏi. “Đó..... Đó là sư phụ tỷ nói với tỷ?”

“Đúng vậy!”

“Nhưng mà.....” Mông Mông do dự. “Tỷ có bao giờ nghĩ đến, nếu tỷ nghĩ lý do này thật vô lý, có lẽ bởi vì đó không phải là lý do thật sự?”

Đỗ Tinh hoài nghi nhìn nàng. “Muội bảo sư phụ gạt tỷ? Không, không có khả năng, sư phụ của tỷ đường đường là trưởng môn phái Hoa Sơn, sẽ không bao giờ gạt người!”

“Có lẽ ông ấy thật sự đã gạt tỷ.”

“Tỷ bảo không là không!”

“Muội nghĩ tỷ nên đi hỏi lại rõ ràng.”

“Đã quá rõ ràng rồi.”

“Nhưng nếu đúng là ông gạt tỷ?”

“Tuyệt đối không thể!”

“Nhưng.....”

Gần đây tâm trạng vô cùng bức bối, lại bị Mông Mông léo nhéo bên tai, Đỗ Tinh cảm thấy vô cùng bức bối. “Rốt cuộc muội là có ý gì, vì sao cứ luôn bảo sư phụ tỷ nói dối?” Hết lớn.

Mông Mông cũng nổi giận. “Bởi vì sư phụ tỷ đúng thật là nói dối!” Nàng cũng mặc kệ tất cả rống lên, nhưng vừa dứt lời đã cảm thấy có gì đó không đúng, bèn che miệng lại, kinh hoàng quay về phía sau, cầu cứu Quân Lan Chu lúc này đang chẳng chịt to máu trong mắt.

Đỗ Tinh hết nhìn Mông Mông lại nhìn Quân Lan Chu, phát hiện có điều gì đó không phù hợp.

“Mông Mông, muội rốt cuộc muốn nói điều gì?”

Mông Mông vẫn như cũ bịt miệng, chỉ biết lắc đầu. Quân Lan Chu chậm rãi tiến lên, kiên định giữ lấy bờ vai của Mông Mông.

“Nàng muốn nói với người, là sư phụ của người bán đứng người, hại chết người. Ca ca của người đó mới tìm đến hấn báo thù.”

Đôi mắt của Đỗ Tinh gât gạo vây lấy Quân Lan Chu. “Người làm sao biết?”

Quân Lan Chu nói rất nhẹ nhàng: “Bởi vì ta chính là người tìm hấn trả thù.”

Đỗ Tinh kinh hãi lui lại hai bước, cảm thấy bản thân có chút váng vất. “Người nói sao?”

“Tìm sư phụ người trả thù là ta.” Quân Lan Chu lặp lại câu nói.

Đỗ Tinh liên tục lui về phía sau. “Người người người..... Người chính là nhi tử của Độc Diêm La?” Nàng sợ hãi lên tiếng.

Quân Lan Chu không trả lời, hấn cũng không cần trả lời, độc thuật của Độc Diêm La trên đời này không ai có thể so sánh, mà y thuật cũng giống vậy, là thiên hạ đệ nhất.

Đỗ Tinh bỗng nhiên quay đầu bỏ chạy.

Mông Mông bỏ tay xuống, khề thờ dài. “Tướng công, nếu người của Hoa Sơn ngăn cản chàng báo thù?”

Quân Lan Chu trầm mặc một lát.

“Nàng muốn thế nào?”

“Tìm đầu sỏ tính sổ, tha cho người vô tội!”

“..... Được.”

Mông Mông cảm động ôm lấy thắt lưng hắn. “Cảm ơn chàng, tướng công.”

Theo hắn đã lâu, nàng cũng ít nhiều hiểu tính khí của hắn. Dựa vào tính tình trước giờ của hắn, ai chọc đến hắn, hắn đều hạ độc giết sạch, một người cũng không buông tha. Nhưng bây giờ vì nàng, hắn lại hứa không làm thương tổn những người khác, đối với hắn điều này đã là sự nhượng bộ rất lớn.

Nàng, cũng chỉ có thể làm được như vậy.

~.~

Trên sân luyện võ của phái Hoa Sơn, Quân Lan Chu ôm Mông Mông đứng ở chính giữa, bốn phía đều là đệ tử Hoa Sơn, nhưng không trông thấy bóng dáng chưởng môn Hoa Sơn đâu cả.

Đỗ Tinh chậm chạp đi đến trước mặt Mông Mông, nhìn Quân Lan Chu một chút, sau đó chuyển mắt sang nhìn thẳng Mông Mông.

“Mông Mông, sư phụ bảo ông không hề nói dối.”

“Không, hắn nhất định là nói dối!” Mông Mông vô cùng tin tưởng Quân Lan Chu.

Đỗ Tinh lại đảo mắt nhìn Quân Lan Chu. “Mông Mông, muội có biết hắn là ai không?”

Mông Mông nhìn Quân Lan Chu, giọng hoài nghi. “Chàng chính là tướng công của muội!”

Đỗ Tinh lắc đầu. “Không, tỷ không nói điều này, tỷ nói là nói gia thế của hắn.....”

“Gia thế?” Mông Mông không hiểu.

“Năm đó, trong võ lâm có bảy tên ma đầu giết người không gớm tay, tính tình ngoan độc, hung tàn vô cùng, ở trên giang hồ gây nên một trận tinh phong huyết vũ (thịt chất thành đồng, máu rơi như mưa), là những bọn giết người khủng bố, mà tướng công của muội.....” Đỗ Tinh đánh mắt về phía Quân Lan Chu. “Là con trai của một trong bảy tên ma đầu đó.....”

Mông Mông kinh ngạc, ngoái đầu nhìn Quân Lan Chu.

“Đúng, hắn chính là con trai của tên ma đầu hung ác đó,” Đỗ Tinh tiếp tục. “Nhưng hắn cũng chưa nói với muội, muội tin hắn nói sự thật với muội à?”

Mông Mông không trả lời, vẫn như cũ nhìn thẳng Quân Lan Chu, mà Quân Lan Chu trước sau cũng không biểu lộ cảm xúc gì, ngay cả nửa điểm dao động cũng không có, giống như hắn căn bản không hề nghe thấy lời nói của Đỗ Tinh. Thế nhưng, ánh mắt của hắn vẫn cứ dịu dàng như thế, tràn ngập triu mến như thế, mỗi khi hắn bảo nàng im lặng, hay lúc chiều theo ý nàng, cũng chính là ánh mắt này.....

“Không!” Mông Mông quay đầu lại. “Muội tin chàng, chàng sẽ không gạt muội!”

“Muội..... Muội ngốc quá, Mông Mông,” Đỗ Tinh vừa tức vừa lo lắng. “Muội không hiểu sao? Hắn là con trai của tên ma đầu giết người không chớp mắt đó, hắn.....”

“Bất luận ra sao, muội tin chàng không hề gạt muội!” Mông Mông chưa bao giờ chắc chắn hơn thế.

“Vậy tại sao hắn không nói cho muội nghe thân phận của hắn?”

“Muội không ở trong giang hồ, chàng nói hay không cũng có nghĩa gì đâu.”

Đỗ Tinh có chút chán nản. “Y thuật của hắn giỏi như vậy, lại nhẫn tâm không đi giúp người. Muội giải thích làm sao đây?”

“Đó là tính cách của chàng,” Mông Mông bình tĩnh giải thích. “Chàng keo kiệt, chàng hà tiện, đó cũng là bản tính của chàng. Theo lời tỷ nói, dựa vào đâu bất phái Hoa Sơn nhất định phải nhận người, tương tự, lại dựa vào cái gì bất chàng phải cứu người?”

Đỗ Tinh nhất thời á khẩu không trả lời được. Hơn nửa ngày sau, mới miễn cưỡng thốt ra lời.

“Thành thật nói cho tỷ biết, Mông Mông. Muội tin hắn như vậy, chỉ vì hắn là tướng công của muội à?”

Mông Mông nhìn nàng, sau đó cúi đầu, trầm mặc hồi lâu, nàng mới ngẩng đầu lên, thẳng thắn đối mặt với Đỗ Tinh.

“Không, bởi vì muội yêu chàng!”

Eo nàng đột nhiên bị siết chặt lại, mà gương mặt của Quân Lan Chu vẫn không có một chút biểu hiện gì.

“Muội yêu chàng,” Mông Mông nhấn mạnh và lặp lại. “Cho nên tin tưởng chàng.”

“Nhưng nếu như muội yêu lầm người?” Đỗ Tinh bắt bẻ.

Mông Mông chậm rãi nhìn thẳng vào Quân Lan Chu, trong đôi mắt trong sáng tràn ngập niềm tin và tín nhiệm.

“Sẽ không oán không hối!”

“Nhưng.....”

“Đủ rồi!” Quân Lan Chu bất ngờ ngắt lời. “Trước khi ta xuất môn, gia phụ đã từng dặn, nếu chương môn biết hối cải, sẽ tha cho hần một mạng, bằng không biết hối cải, giết hần không tha. Nhưng xem ra chương môn là không hề ăn năn.....”

Nghe nửa câu trước, Đỗ Tinh mừng muốn khóc, nhưng khi nghe tròn câu, trên gương mặt tràn ngập nỗi kinh sợ.

“Nhưng mà.....” Quân Lan Chu nhìn Mông Mông thật thâm tình. “Quên đi, thù hận cũng không nên truy cứu nữa!”

“Tướng công, chàng..... chàng.....” Mông Mông đem mặt vui trong lòng hần, bởi vì mặt nàng đã ngập nước rồi. “Ta yêu chàng! Thật sự rất yêu chàng!” Nàng biết, hần là vì nàng nên mới chịu nhún nhường như thế.

“Cám ơn ngươi! Cám ơn ngươi!” Đỗ Tinh cũng cao hứng nói lời cảm tạ.

Đúng lúc này, bên trong cửa chính Hoa Sơn có một người đang hoảng hốt chạy ra, trong miệng không ngừng kêu to.

“Không tốt! Không tốt! Chương môn đã tự sát!”

Kết quả, sau một trận hỗn loạn, trong sân luyện võ chỉ còn lại Quân Lan Chu cùng Mông Mông, hai người nhìn nhau.....

“Mông Mông.”

“Dạ, tướng công.”

“Sau khi ghé thăm Trữ Nhi, chúng ta có thể về nhà.”

“Dạ, tướng công.”

Vì thế, bọn họ lên xe ngựa, lẳng lặng rời khỏi Hoa Sơn.

Chương môn phái Hoa Sơn sợ tội tự sát, việc này không liên quan với bọn họ, bởi vì khi Quân Lan Chu nói ra quyết định tha thứ cho tên đó, đối với hần mà nói, mọi thứ vốn dĩ đã kết thúc.

Rốt cục, hần đã có thể về nhà!

Vài lời:

Giang hồ xưng tụng bảy vị Diêm La. Con trai của bọn họ là Tu La. Những Độc Cô Tiểu Ngưu, Quân Lan Chu, Trữ Nhi... đều được xưng danh Tu La. Biệt hiệu tùy vào tính cách và cũng do di truyền. Độc Cô Tiểu Ngưu là con của Tiểu Diêm La và Khốc Tu La, biệt hiệu là Tiểu Tu La (cười), Trữ Nhi là em ruột của Độc Cô Tiểu Ngưu, biệt hiệu là Khốc Tu La (khóc). Hai bạn này đều có truyện riêng, Tiểu Tu La là "Cười hỏi sinh tử duyên" (笑问生死缘), Khốc Tu La là "Tiểu nương tử hay khóc" (爱哭小新娘). Quân Lan Chu là con của Độc Diêm La và Ách Diêm La, biệt hiệu là Độc Tu La. Lan Chu có một em gái, biệt hiệu Ách Tu La (câm -- ý chỉ ít nói).

Bạn đang đọc truyện *Độc Nhất Nam Nhân Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

“Tướng công, đừng như vậy mà, tướng công, tướng công.....”

Diêm La lão đại tò mò nhìn thấy Mông Mông đuổi theo Quân Lan Chu, mà Quân Lan Chu lại ôm con bước vào nhà bếp, không thèm đếm xỉa đến nàng.

“Lại xảy ra chuyện gì nữa đây?”

Độc Cô Tiểu Ngưu cười nghiêng ngả. “Đại khái là đệ muội muốn thuyết phục Lan Chu chữa bệnh từ thiện!”

Diêm La lão đại cũng cười theo. “Mông Mông thật là thiện lương!”

“Cha,” Độc Cô Tiểu Ngu cười đến híp cả mắt. “Cho nên con mới nói trước giờ chúng ta lo lắng cho Lan Chu đều là uống công!”

Diêm La lão đại lắc đầu. “Còn nói là trần thế khó tìm, kết quả chưa đến hai năm đã bị nó dẫn về ra mắt.”

Độc Cô Tiểu Ngu ngồi bắt chéo chân, rung đùi, hứng thú nhìn Mông Mông cùng Quân Lan Chu một trước một sau băng qua trước mặt hắn. Mông Mông vẫn cứ đáng thương nề nheo đuôi theo tướng công mình.

“Cha tin nổi không, đệ muội đến tận bây giờ còn chưa biết là Lan Chu có võ công!”

“Thật ư?” Diêm La lão đại bật cười. “Nó vẫn khờ, vẫn ngốc như vậy sao?”

“Không phải khờ, cũng không hề ngốc, nàng là đơn thuần, trừ phi là việc cần thiết, nếu không đệ muội cũng không muốn tìm hiểu rõ ràng làm gì. Đại khái chính là như vậy, muội ấy mới có thể không thêm chấp nhất bản tính cổ quái của Lan Chu!”

Diêm La lão đại gật đầu đồng tình. “Hai người bọn họ thật sự rất hợp nhau!”

Độc Cô Tiểu Ngu vừa cười vừa nói. “Đúng vậy, đúng vậy, một kẻ độc ác, một người hiền lành; Một kẻ keo kiệt, một người hào phóng; Một kẻ buồn tẻ, một người hoạt bát; Một kẻ thâm trầm, một người đơn giản, bọn họ đúng là trời định dành cho nhau!”

Diêm La lão đại uống một ngụm trà. “À, đúng rồi, ta từng bắt gặp Lan Chu khur khur giữ lấy một chiếc áo bông thô sơ, kiên quyết không cho Mông Mông vứt bỏ. Ngươi có biết là vì sao không?”

Độc Cô Tiểu Ngu gật đầu. “Biết ạ, đây vốn là của đệ muội tự tay may cho hắn. Nghe Lan Chu kể, bọn họ thành thân cũng được nửa năm, nhưng hắn luôn để cho đệ muội ăn cực sống khổ, đệ muội chẳng những không oán không hận, mà còn rất vui vẻ cùng hắn chịu khổ, chỉ ăn có nửa cái bánh bao hấp, muội ấy cũng đã rất hạnh phúc.”

“Thật à? Chưa bao giờ thấy Mông Mông nói đến cả!”

“Con đi hỏi đệ muội. Cha biết muội ấy trả lời thế nào không?”

“Thế nào?”

“Nàng quên rồi.”

“Quên rồi?” Diêm La lão đại giật mình, sau đó cảm động lắc đầu. “Đúng là một cô gái tốt, khó trách Lan Chu lại yêu nó nhiều như vậy.”

“Đúng rồi, nói đến đây, con lại nghĩ đến.....”

Vừa mới mở miệng đã bị tiếng quát đằng sau lưng cản lại. Hai người không hẹn cùng quay đầu lại nhìn.....

“Im miệng!”

“Dạ, tướng công.”

“Ta nói rồi, không được nhắc đến chữa bệnh từ thiện nữa!”

“Dạ, tướng công.”

“Cũng không cho nhắc đến việc về Trung Nguyên!”

“.....”

““Dạ, tướng công’ đâu?”

“Người ta cũng không được về thăm nhà sao?”

“..... Ta sẽ dẫn nàng về.”

“Vậy thì thuận tiện mở hòm thuốc làm từ thiện đi? Chỉ cần..... A, tướng công, người ta còn chưa nói xong, chàng sao lại chạy rồi!”

Tiếp tục một màn rượt đuổi nhau.

Thân ảnh hai người kia vừa khuất, Diêm La lão đại cùng Độc Cô Tiểu Ngu bắt đầu ôm bụng cười như điên, thiếu chút nữa là không thở được nữa.

“Hai đứa này..... đúng là trời sinh một đôi!”

“Cha đoán thử đi, ai sẽ nhận thua trước?”

“Ngươi nói xem?”

“Cái này.....”

Lại quay sang nhìn nhau cười.

Một lát sau, hai cha con đang chơi đánh cờ, Quân Lan Chu đột nhiên hăm hăm chạy tới đem con nhét vào lòng Độc Cô Tiểu Ngu.

“Gi thế?” Độc Cô Tiểu Ngu há mồm kinh ngạc.

Quân Lan Chu không trả lời, mà quay lại phía sau đối mặt với Mông Mông.

“Im miệng!”

“Dạ, tướng công.”

“Ta sẽ dẫn nàng về nhà.”

“Dạ, tướng công.”

“Chữa bệnh từ thiện trong một tháng.”

“Dạ, tướng công.”

“Quá một ngày cũng không được.”

“Dạ, tướng công.”

“Quá một giờ cũng không được.”

“Dạ, tướng công.”

“Sau khi trở về, không được lại nhắc đến chữa bệnh.”

“Dạ, tướng công.”

“Chuẩn bị hành trang!”

“Dạ, tướng công.”

Mông Mông vui vẻ chạy đi, Quân Lan Chu quay đầu lại, nói với đại ca hần.

“Đại ca, con đệ giao cho huynh. Nó đang mọc răng, cho nên rất hay khóc, đệ sẽ đưa cho huynh một ít bột thuốc bôi ở phía trên răng, nó sẽ không còn khóc nữa.” Nói xong, cũng bỏ đi nốt.

Độc Cô Tiểu Ngu thử người ra không nói năng chi, lại quay đầu nhìn đứa nhỏ, cười khò.

“Vốn đoán được Lan Chu sẽ chịu thua, không ngờ hần lại mang con giao cho mình!”

“Ai bảo ngươi là đại ca!” Diêm La lão đại vỗ vai con an ủi, nhưng ánh mắt, lỗ tai, lỗ mũi đều đang lén lút cười. “Nhớ năm đó, ta cũng vất vả như vậy đấy, không chỉ giúp đỡ các đệ, muội, còn phải quan tâm đến mấy đứa nhỏ, trách nhiệm mang nặng vai, bây giờ còn phải lo lắng hôn sự của các người.....”

“Hiện tại con mới là người lo lắng!”

“Ta trước giờ chưa hề bỏ mặc việc gì, ta vẫn lo lắng giúp con mà!”

“Lo lắng cũng có lo lắng giúp nữa hả?” Độc Cô Tiểu Ngu lăm bắm trong miệng, đứng dậy, “Quên đi, ai bảo ta là đại ca vĩ đại làm chi. Có vấn đề gì, cứ nói, đại ca ta ra tay giải quyết!” Dứt lời, hần ôm đứa bé đi về phía phòng mình, mở miệng la to. “Vợ yêu, cứu mạng!”

Cửa mở, Cung Tuyết Lăng cuồng quít thò đầu ra.

“Chuyện gì? Chuyện gì?”

“Vợ yêu, chúng ta lại có thêm một đứa con!”

“Hả?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nhất Nam Nhân Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.